

CORNELIA FUNKE

KỶ SĨ RỒNG

TẬP I

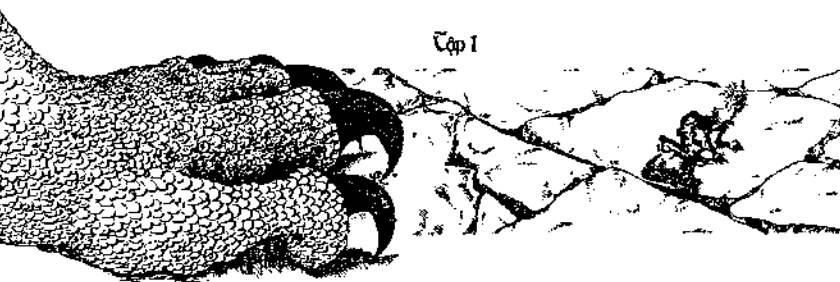
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

KY SĨ RỘNG

Cornelia Funke
Đặng Phi Bằng dịch

Kỵ sĩ Rồng

Tập 1

Nhà xuất bản Trẻ

Cover illustration copyright©2004 by Don Seegmiller
Map illustration copyright©2004 by Peter Bailey
Inside illustration copyright©2004 by Cornelia Funke
Nhà xuất bản Trẻ xuất bản bản tiếng Việt theo hợp đồng nhượng quyền năm
2005.

1. Hạng tin

Khắp thung lũng của
rừng lặng ngắt như tờ.
Chỉ có vài tiếng chim lách
chách trong màn sương ẩm
ướt. Mây vẫn che kín mặt trời, sương mù cuộn cuộn
từ biển vào cuốn quanh những ngọn núi.

Một mụ chuột, đầu cúi gằm, hấp tấp chạy xuống
dốc, vấp ngã liên tục vì những tảng đá phủ đầy rêu,
lại vội vàng đứng lên, vừa chạy tiếp như bị ma đuổi,
vừa lèm bèm như gây sự với chính mình:

- Đã bảo rồi, ừ, rõ ràng mình đã nói rồi, mà họ
có chịu nghe đâu.

Ngừng lại, ghéch cao cái mũi nhọn hoắt lên nghe
ngóng, rồi đi thẳng về phía những cây linh sam dưới
chân núi, mụ chuột tiếp tục càm ràm:

- Mình đã biết từ trước mùa đông. Đúng thế, từ
trước mùa đông mình đã đánh hơi thấy chuyện này
rồi sẽ xảy ra. Nhưng họ không tin, họ cho rằng ở đây
quá an toàn mà. An toàn? Hừ, an toàn quá!

Dưới bóng những cây linh sam, trời tối tối nổi nhìn
những hốc đá như đang toang hoác mồm nuốt chửng
sương mù mà phát khiếp. Nhưng mụ vẫn lèm bèm:

- Vấn đề của họ là: họ mù tịt, chẳng hiểu biết tí xít gì về thế giới này hết.

Mụ chuột đảo mắt nhìn quanh lần nữa, rồi biến vào một hốc đá. Sau hốc đá là một cái hang rộng. Nhưng mới chạy vào được một quãng, bỗng có kẻ nào đó nắm đuôi, nhấc bổng mụ lên, hôn hờ nói:

- Chào chị Chuột. Chị đang làm gì ở đây vậy?

Mụ chuột ngoạm một miếng vào những cái ngón đang nắm chặt thân mụ, nhưng vội phun ra phì phì, vì mồm mụ đầy lông của một lâm thần⁽¹⁾. Mụ chuột giận dữ kêu lên:

- Sorrel! Buông tôi ra ngay. Tôi không có thời giờ đùa giỡn mấy trò vớ vẩn của những con tinh suốt ngày nhăm nhăm như nhà cô đâu.

Sorrel vẫn không buông tha mụ chuột khỏi bàn chân lông lá, hỏi:

- Sao thế, chị Chuột? Làm gì mà chị vội vàng rớt rít lên thế? Tìm cậu rồng nhờ bảo vệ khỏi mấy con mèo đói hả?

Sorrel là một lâm thần còn nhỏ, nó chỉ bằng một đứa bé con của loài người. Mụ chuột rít lên:

- Chuyện này chẳng dính dáng gì đến lũ mèo hết.

Mụ vốn không ưa mấy con tinh, mặc dù họ hàng nhà rồng rất ưu ái lũ tinh quái mặt mày lù xù những

1. Brownie: phúc thần, vị thần vui vẻ, tinh nghịch hay giúp đỡ mọi người. Sorrel là một Jungle Brownie, phúc thần trong rừng. Tạm dịch là Lâm Thần.

lông này. Chúng hát ru cho rồng ngủ, làm trò giải sầu cho rồng bằng miệng lưỡi dẻo quẹo.

Mụ chuột lâu bầu:

- Cô muốn biết vì sao tôi vội à? Vì có một tin xấu, xấu khủng khiếp. Nhưng chắc chắn không phải để báo cho cô. Tôi chỉ nói với cậu rồng Firedrake thôi. Hiểu chưa?

- Tin xấu? Ối năm thối ời là năm thối ời! Chị mà cũng có tin tức quan trọng đến thế cơ à. Mà là tin gì vậy?

Mụ chuột găm gừ:

- Buông tôi xuống.

Sorrel buông tôm chị chuột xuống đất, đứng đĩnh nói:

- Buông thì buông. Nhưng Firedrake còn đang ngủ.

- Ngủ thì đánh thức dậy.

Vừa nói mụ chuột vừa tiến vào hang. Trong hang, một ngọn lửa tỏa ánh sáng xanh, xua tan bóng tối và sự ẩm ướt của lòng núi. Một con rồng gối đầu lên chân, cuốn cái đuôi dài quanh lửa ấm. Ánh lửa làm những vảy rồng sáng rực và hắt bóng Firedrake lên vách hang. Mụ chuột thoăn thoắt leo lên chân rồng và kéo tai nó:

- Firedrake, dậy thôi. Chúng đang tới đó.

Con rồng ngái ngủ ngốc đầu lên hỏi:

- Ô, chị Chuột đấy à? Mặt trời lặn rồi sao?

- Chưa. Nhưng cậu phải dậy ngay. Kêu tất cả dậy hết đi.

Mụ chuột nhảy xuống đất, rào bước tới lui trước mặt con rồng, bực bội nói:

- Tôi đã báo cho cậu rồi. Đã báo cho tất cả rồi, nhưng có ai tin tôi đâu. Ôi, giờ à, chẳng ai thèm tin mình cả.

Con rồng đưa mắt dò hỏi Sorrel đang ngồi nhăm nháp một cái rễ non bên ngọn lửa. Sorrel lên tiếng:

- Chị ta nói huyền thuyên, bố ai biết chuyện gì. Trong cái đầu tí teo của nhà chuột làm gì có sự tỉnh táo.

Mụ chuột rít lên:

- Này, cô nói đùa hay thật đó? Tôi...

Firedrake vội vươn cổ nói:

- Thôi, chị đừng để ý những gì cậu ấy nói. Sương mù làm ẩm ướt bộ lông, nên cậu ấy đâm ra nóng nảy đó mà.

- Lúc nào mấy con tinh này chẳng đồng đánh thế. Mình dậy từ lúc mặt trời lên, chạy long cả móng, để đến báo tin cho kịp. Không ai cảm ơn được một tiếng thì chớ, lại còn phải nghe nhà cô mặt toàn lông kia nói những lời khó chịu.

Sorrel ném cọng rễ lên vách hang, hỏi:

- Báo tin gì cho chúng tôi nào? Toàn chuyện nắm thối. Đừng làm chúng tôi hốt hoảng theo chị, nếu không tôi buộc đuổi chị lại đó.

- Im đi Sorrel.

Firedrake bực tức đập chân lên ngọn lửa. Những đốm lửa xanh bắn vào bộ lông của cô bé lâm thần, rồi bật ra như những ngôi sao băng li ti. Sorrel vội nói:

- Được, được rồi, tôi không nói nữa. Nhưng cung cách của chị ấy làm ai cũng phát điên lên được.

- Thật à? Nếu vậy, muốn điên mù cho điên luôn. Nghe cho rõ nhé.

Mụ chuột đứng thẳng người, chống hai chân trước vào mạn sườn, nhe răng rồi cất tiếng the thé vang dội khắp hang:

- LOÀI - NGƯỜI - ĐANG - KÉO - TỚI. Tới đây này. Cô hiểu như thế nghĩa là gì chứ. Cô lâm-thần lông lá, nhấm nháp năm suốt ngày kia.

Trong hang chợt im phăng phắc. Sorrel và Firedrake nhìn nhau như cả hai đã hoá thành đá. Chỉ còn chị chuột vẫn run lên vì giận, đuôi ngoáy loạn trên nền đất.

Firedrake đưa chân cho chị chuột nhảy lên. Nó nâng chị ta lên ngang tầm mắt hỏi:

- Người à? Chị chắc không?

- Chắc như đinh đóng cột

Firedrake cúi đầu lặng lẽ nói:

- Biết là có ngày chuyện này cũng phải xảy ra thôi. Bây giờ họ tràn lan khắp mọi nơi. Quái quỉ thật! Hình

như càng ngày họ càng đông đúc thêm lên mãi.

Trông Sorrel vẫn còn chưa hết bàng hoàng, nhưng bỗng cô ả nhảy tót lên, nhổ toẹt một bãi nước bọt vào ngọn lửa, hét toáng:

- Không thể như thế được. Ở đây có gì cho họ mong muốn đâu. Chẳng có gì cả. Họ cần gì ở nơi này chứ?

Mụ chuột vươn người, suýt lộn nhào khỏi chân con rồng:

- Cô tưởng thế à? Đừng nói chuyện dở hơi như vậy nữa. Cô từng sống trà trộn với con người, phải không? Không có gì mà chúng không mê, không có gì mà chúng không muốn. Quên ráo những điều đó rồi sao?

Sorrel lẩm bẩm:

- Phải, chị nói đúng. Loài người rất tham lam. Cái gì họ cũng muốn chiếm đoạt làm của riêng.

- Và tôi cho cô biết là họ đang đến đấy.

Ngọn lửa của rồng bùng lên rồi từ từ lụi tắt, như có một quái vật đen ngòm nuốt chửng hết ánh sáng. Chỉ khi nào rầu rĩ lắm mới làm hơi thở nóng như lò lửa của Firedrake bị tắt nhanh như thế. Nó bình tĩnh nhè nhẹ hà hơi lại lên nền đá, và những ngọn lửa lại bập bùng xuất hiện.

Firedrake để chị chuột nhảy lên vai, vừa đi ra cửa hang vừa nói:

- Đây là một hung tin thực sự. Sorrel, chúng ta phải đánh thức tất cả dậy thôi.

Sorrel vuốt vẹ chòm lông quanh cổ, rồi theo chân Firedrake ra ngoài trời mờ mịt sương mù.

2. Buổi họp trong mưa

Râu-Xám⁽¹⁾, cụ rồng cao tuổi nhất trong thung lũng, không thể nhớ hết nổi tất cả những gì đã từng

thấy trên đời. Những chiếc vảy của lão không còn sáng ngời rực rỡ nữa, nhưng lão vẫn còn có thể phun lửa và mỗi khi có anh rồng trẻ nào gặp chuyện thất bại, cũng vẫn tìm đến lão để xin một lời chỉ giáo.

Ngay khi đã đầy đủ rồng tề tựu trước hang Râu-Xám, Firedrake vào đánh thức lão dậy. Trời vẫn còn đang mưa, và trên thung lũng là bầu trời đen tối không chút trăng sao.

Ra khỏi hang, Râu-Xám ngửa đầu, râu rì nhìn lên trời. Thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt làm xương khớp lão đau nhức. Tất cả kính cẩn nhường lối cho lão đi. Râu Xám nhìn quanh. Không con rồng nào vắng mặt, nhưng đám thần rừng chỉ có mình Sorrel hiện diện. Lão rồng già nặng nề cất bước qua bãi cỏ ướt, kéo theo cái đuôi lệt bệt, tiến tới tảng đá nhô trên thung lũng như một cái đầu khổng lồ phủ đầy rêu. Thở hỗn hển, lão leo lên tảng đá, rồi nhìn khắp lượt. Đám rồng trẻ ngược

1. Slatebeard: Râu Xám.

nhìn lão như bầy con đang khiếp sợ. Một số rồng còn quá nhỏ và chẳng hiểu biết gì về thế giới bên ngoài thung lũng này. Số khác đã từng theo lão từ một nơi xa tít mù tới đây và đám rồng này còn nhớ, đã có thời thế giới không chỉ dành riêng cho loài người. Tất cả những con rồng có mặt trong buổi họp này đều cảm thấy bất hạnh gần kề và hy vọng lão tìm ra phương pháp giải quyết. Nhưng giờ đây Râu-Xám đã già và mỗi mệt quá rồi.

Lão ào ào lên tiếng:

- Lên đây, Chuột. Cho ta biết mi thấy và nghe được những gì.

Mụ chuột nhảy thót lên tảng đá, leo lên đuôi và lom khom chạy trên lưng lão. Dưới bầu trời tăm tối chỉ còn có tiếng mưa rơi và tiếng sột soạt của họ hàng nhà chồn đi săn đêm. Mụ chuột tăng hắng rồi nói rõ to để lão có thể nghe cho rõ.

- Loài người đang kéo đến đây. Chúng đã đánh thức và cho máy móc ăn để lên đường. Chúng đã nuốt chửng một con đường xuyên qua núi chỉ cách đây hai ngày đường. Chư tiên có thể cầm chân chúng một thời gian ngắn, nhưng sớm muộn gì chúng cũng sẽ tới nơi này, vì... chính thung lũng này là nơi chúng nhắm tới.

Tiếng rì rào rên rĩ lan khắp đám rồng lớn, nhỏ. Chúng ngừng cao đầu và ép sát hơn về tảng đá Râu Xám đang đứng.

Firedrake và Sorrel tách xa đám đông một chút. Cô nàng ngự trên lưng nó và vừa tóp tép nhai một tai nấm khô vừa lèm bèm:

- Ôi, chị Chuột. Chị không thể nói năng nhỏ nhẹ hơn một tí được sao?

Một anh rồng kêu lên:

- Tại sao con người lại muốn đến đây? Ở chỗ họ, họ có đầy đủ những gì họ muốn rồi mà.

Chị chuột trả lời liền:

- Vì loài người không bao giờ cảm thấy đầy đủ cả.

Một anh rồng khác đưa ý kiến:

- Chúng ta lại trốn cho đến khi họ đi khỏi. Giống như chúng ta vẫn làm mỗi khi có một con người lạc đường đến đây. Họ sẽ tưởng chúng ta là những tảng đá kỳ dị, hay thân cây chết, như mọi khi.

Nhưng chị chuột lắc đầu, bảo:

- Nghe này. Tôi đã nói cả trăm lần rồi, là con người đang lập kế hoạch để xâm lăng vùng này. Nhưng những con vật to lớn như rồng đầu thềm tin đến lời nói của loài vật nhỏ bé như tôi, phải không? Các anh chỉ tìm cách lẩn trốn loài người, mà không hề quan tâm tìm hiểu ý định của họ định làm gì. Loài chuột chúng tôi không quá... ngu hơi bị lâu đến thế đâu. Vì chúng tôi xâm nhập vào nhà của họ mà nghe trộm. Chúng tôi biết họ định làm gì cái thung lũng này của các anh.

Nhìn mục chuột dương dương tựa đắc vênh vênh mấy sợi ria, Sorrel thì thào vào tai Firedrake:

- Chị ta lại sắp hù dọa, làm tất cả phát khiếp lên đây.

Râu Xám lo lắng hỏi:

- Chuột, loài người dự tính làm gì?

- Chúng dự định làm ngập lụt thung lũng này. Không bao lâu nữa nơi đây sẽ chẳng còn lại gì, chỉ mênh mông toàn nước. Tất cả các hang đều bị ngập. Những cây cối cao lớn kia sẽ chìm trong nước, tới cả ngọn cây cũng không còn nhìn thấy nữa.

Tất cả đám rồng im thin thít, trở mắt nhìn mục chuột. Sau cùng một anh rồng trẻ lên tiếng:

- Khó tin quá. Không kẻ nào làm được chuyện đó, kể cả chúng ta - to lớn hơn, mạnh khỏe hơn con người.

Mục chuột ha hả cười hỏi lại:

- Sao? Khó tin á? To lớn hơn? Mạnh khỏe hơn á? Cậu cóc biết gì hết. Đúng kiểu thiên địa tù mù mà cũng bày đặt ý kiến ý cò. Sorrel, có từng biết loài người, nói đi. Cho họ biết con người là thế nào. Có thể họ sẽ tin cô hơn.

Tất cả rồng đều hướng về Firedrake và Sorrel. Cô lâm-thần lên tiếng:

- Chị Chuột nói đúng đó. Ngày nay con người không còn mặc áo giáp, cưỡi ngựa như thời họ vẫn đi săn rồng thuở xưa nữa. Nhưng họ vẫn còn rất nguy hiểm. Nguy hiểm hơn bất cứ loài nào trên thế gian này.

Một anh rồng mập thù lù quay lưng lại với Sorrel, nói đồng:

- Toàn chuyện ngớ ngẩn. Cứ để những con vật hai chân đó đến đây. Lũ chuột bé tí teo và các anh ả thần

tiên, lâm thần chắc có lý do để sợ, còn chúng ta là rỗng. Chúng làm gì được ta nào?

Sorrel ném mẩu nắm ra xa, ngồi thẳng dậy. Cô ả tức thật sự. Mà chộc giận một lâm-thần là rất rách việc.

- Chúng làm gì được anh à? Anh chưa bao giờ bước chân ra khỏi thung lũng này, anh tưởng con người cũng ngủ trên đám lá như anh. Anh tưởng con người có đời sống ngắn ngủi và vô hại như con ruồi. Tôi đoán anh còn tưởng con người đầu óc rỗng tuếch, chẳng nghĩ gì được ngoài chuyện ăn và ngủ. Cho anh biết họ không giống như anh tưởng đâu. Ô, lắm to rồi, nhất là thời buổi này.

Sorrel phải ngừng lại thở rồi nói tiếp:

- Những vật đôi khi bay qua bầu trời này – mà vì quá ngu dốt – các anh đã gọi là... những con chim ồn ào. Đó chính là những máy móc con người đã tạo ra để di chuyển trong không gian đấy. Con người còn có khả năng chuyện trò với nhau, dù họ ở cách xa nhau từ nước này đến nước khác. Họ có thể làm cho hình ảnh biết nói, tạo ra những cái cốc bằng nước đá mà không bị tan chảy, và nghe cho rõ nhé, trong nhà họ luôn sáng trưng vào ban đêm, cứ như họ bắt hết được ánh sáng vậy. Họ có thể làm nhiều điều rất khủng khiếp, cũng như nhiều điều kỳ lạ tuyệt vời. Vì vậy, nếu họ muốn làm cho thung lũng này bị ngập lụt thì chỉ là... chuyện nhỏ hơn con thỏ. Dù muốn hay không, các anh cũng phải rời khỏi nơi này.

Đám rồng, kể cả anh chàng béo ị đã quay lưng đi, đều trừng trừng nhìn Sorrel. Vài anh ngược mắt nhìn trời như chờ những cỗ máy thành linh xuất hiện phía trên những chóp núi đen ngòm.

Chợt Sorrel kêu lên:

- Ôi, giận quá mất khôn thật. Hấn làm mình bực, ném mất mẩu nấm ngon lành đi đâu rồi?

Nhảy vội khỏi lưng Firedrake, cô nàng lom khom đi tìm mẩu nấm trên bãi cỏ ướt.

Râu Xám lên tiếng hỏi:

- Tất cả các người đều nghe rõ rồi chứ? Chúng ta phải đi khỏi nơi này. Đối với một số thì đây là lần đầu tiên, nhưng cũng có một số đông đã cùng ta chạy trốn loài người trước đây rồi. Dù bây giờ khó mà tìm ra một nơi nào không thuộc về con người, làm chỗ dung thân cho chúng ta, nhưng chúng ta vẫn phải đi tìm. Vì dường như ta thấy càng ngày con người càng đông hơn.

Con rồng đã chầm chọc Sorrel lên tiếng:

- Đúng vậy, chúng ở khắp mọi nơi. Chỉ khi bay qua biển tôi mới không thấy ánh đèn của chúng.

Một rồng khác đề nghị:

- Vậy thì chúng ta phải thử sống hòa thuận với họ.

Râu-Xám lắc đầu:

- Không loài nào có thể thuận hoà được với con người.

Chuột rũ rũ bộ lông ướt sũng:

- Ô, có chứ. Chó, mèo, chim và kể cả chuột nữa. Nhưng các anh, các anh quá to lớn, quá thông minh và quá khác thường. Các anh làm họ sợ. Và khi, cái gì làm con người sợ, họ sẽ...

- Họ sẽ tiêu diệt chúng.

Lão rùng rắt ngang, rồi lo lắng tiếp:

- Trước đây, từ nhiều, nhiều trăm năm trước, họ suýt quét sạch dòng giống chúng ta. Ta đã hy vọng, ít ra, họ cũng chữa cho chúng ta được mảnh thung lũng này. Thật đúng là hy vọng hão huyền thôi.

Một giọng đầy tuyệt vọng thốt lên câu hỏi:

- Nhưng chúng ta sẽ đi đâu? Đây là nhà của chúng ta mà.

Râu Xám không trả lời. Lặng lẽ nhìn bầu trời đêm, thờ dài. Một lát sau lão lên tiếng, giọng khàn hẳn:

- Trở về Vành Đai Thiên Đàng. Chúng ta không thể ẩn trốn mãi được. Riêng ta thì quá già rồi, ta có thể chui vào hang, ẩn thân. Nhưng các người còn trẻ, hãy trở về nơi đó.

Những anh rùng trẻ nhìn lão kinh ngạc. Còn những rùng lớn tuổi hơn ngẩng cao đầu nhìn về hướng đông, với đôi mắt đầy khắc khoải.

Râu Xám lim dim đôi mắt nói:

- Vành Đai Thiên Đàng, với những ngọn núi sừng sững chạm tới trời, những hang tròn như mặt trăng

ẩn mình trên sườn núi, còn dưới thung lũng, phủ đầy một loài hoa ngấn ngắt màu xanh dương. Ngày còn nhỏ, các người đã từng được nghe kể về Vành Đai Thiên Đàng. Có thể các người tưởng là chuyện cổ tích, nhưng một số lớn tuổi hơn, hiện đang có mặt lúc này, đã từng thực sự sống tại nơi đó.

Lão mở mắt, nói tiếp:

- Ta đã ra đời tại đó từ một thời xa lắc xa lơ. Khi ta bay đi, rời khỏi Vành Đai Thiên Đàng, ta còn trẻ hơn tất cả các người rất nhiều, nên ta đã bị bầu trời mênh mông mê hoặc. Ta cứ mãi miết bay về hướng tây. Chưa bao giờ ta dám bay khi trời sáng. Ta đã lẩn trốn con người, vì chúng tưởng ta là một con quỷ điều. Rồi ta bị lạc, không tìm được đường về.

Lão rống nhìn khắp lượt, nói:

- Hãy tìm bằng được Vành Đai Thiên Đàng. Hãy trở về những đỉnh núi an toàn đó. Rồi đây có thể các người không bao giờ còn phải lẩn trốn loài người nữa. Chẳng bao lâu nữa loài người sẽ đến nơi này. Ta đã cảm thấy điều này từ lâu rồi. Đừng lẩn nữa. Bay đi, hãy bay đi.

Tất cả lại lặng câm. Mưa lác rác như những hạt bụi.

Sorrel so vai rứt cổ, nói:

- Thôi thôi, cụ ơi! Cháu vô vàn cảm tạ. Xin cho cháu hai chữ bình yên. Cháu chẳng đi đâu hết. Khiếp! Vành Đai Thiên Đường! Nghe cứ như chuyện hoang đường ấy nhỉ.

Nó thì thăm với Firedrake:

- Này, nếu cậu muốn biết ý mình, thì mình nói thật, ông cụ chỉ tưởng tượng ra đấy thôi.

Firedrake không trả lời, trầm ngâm nhìn Râu Xám, rồi bất chợt nó tiến lên phía trước. Sorrel kêu lên thảng thốt:

- Này, cậu định làm chuyện ngu ngốc gì thế?

Firedrake nói với lão rồng:

- Thưa cụ Râu Xám, cụ nói rất đúng. Dù sao cháu đã chán cái cảnh chui rúc, lẩn lút trốn tránh mãi như thế này. Không bao giờ được bay ra khỏi thung lũng.

Nó quay lại nói với toàn thể:

- Chúng ta hãy đi tìm Vành đai Thiên Đàng. Nào, các anh em, chúng ta sẽ lên đường ngay hôm nay. Bây giờ là đầu tuần trăng, không đêm nào tốt hơn đêm nay nữa.

Tất cả đều nhún vai, tưởng Firedrake đã mất trí rồi. Nhưng lần đầu trong đêm nay, Râu Xám nở nụ cười:

- Cháu còn quá nhỏ, Firedrake.

- Cháu đủ lớn khôn rồi, cụ ạ.

Nó ngẩng cao đầu, nói. So với những đàn anh, nó không đến nổi nhỏ lắm, những chiếc vảy cũng đã ngời sáng dưới ánh trăng, chỉ cặp sừng là ngắn hơn một chút.

Sorrel vội vàng leo lên cổ Firedrake:

- Nay, khoan đã, khoan đã. Tất cả trò ngu ngốc này là gì vậy? Cậu sẽ phải bay qua những ngọn núi cao gấp mười lần núi non chung quanh đây. Cậu có biết những gì chờ đợi cậu ở những chốn xa xôi đó không? Làm sao cậu có thể bay qua thế giới của con người, để tìm kiếm một địa điểm chưa chắc là có thật?

- Cậu có im đi không, Sorrel?

- Không im. Nhìn những kẻ khác kia. Có ai tỏ ra muốn đi không? Tuyệt đối là không. Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện ngông cuồng đó nữa. Vành Đai Thiên Đường à? Quên đi. Nếu chẳng may con người đến đây thật, mình sẽ tìm cho cậu một hang mới thật đáng hoàng.

Một anh rồng tới gần Firedrake bảo:

- Sorrel nói phải đó. Vành Đai Thiên Đường chỉ có trong mộng của cụ Râu Xám thôi. Thế giới này thuộc về con người. Nếu mình cứ ẩn thân tại đây, may ra họ để yên cho chúng mình. Còn nếu thật sự họ kéo đến thung lũng này, thì chúng ta đành phải tìm cách đuổi họ đi.

Nghe thế, chị chuột lại rú lên cười, châm chọc:

- Châu chấu đòi đá xe hả?

Nhưng anh rồng mới khuyên nhủ Firedrake làm lơ, quay lại bảo bạn bè:

- Chúng ta về thôi.

Tất cả lần lượt theo anh ta trở về hang. Dưới trời mưa chỉ còn lại ông rồng già Râu Xám và Firedrake. Nó nhìn quanh, lắc đầu, rồi nói:

- Cháu sẽ đi tìm. Dù chị Chuột nói không đúng, loài người không đến đây, cháu cũng vẫn muốn tìm ra một nơi để chúng ta có thể sống tự do, thoải mái, không phải trốn tránh chui lủi nữa. Khi tìm ra được một nơi như thế, cháu sẽ trở về đón cụ và toàn thể anh em. Đêm nay cháu lên đường.

Lão rồng gật đầu, nói:

- Vậy thì hãy đến hang ta, trước khi cháu khởi hành. Ta sẽ cho cháu biết những điều ta còn nhớ được. Dù trí ta bây giờ đã lú lẫn nhiều rồi. Thôi, ta phải vào. Đứng mãi dưới cơn mưa này, ngày mai cái thân già của ta sẽ không thể nào cất nhắc lên nổi đâu.

Lão khó nhọc lê bước vào hang. Firedrake đứng lại cùng chị chuột và Sorrel. Cô nàng lâm-thần nhảy phóc lên lưng rồng, mai mữa:

- Muốn làm người hùng hả? Ngốc ơi là ngốc! Đâm đầu đi tìm một điều không bao giờ có thật.

Firedrake quay đầu lại nhìn ả hỏi:

- Cậu lảm nhảm cái gì thế?

- Lảm nhảm à? Tôi hỏi cậu, rồi đây ai sẽ đánh thức cậu khi chiều tối? Ai sẽ bảo vệ cậu khỏi những trò nguy hiểm của loài người? Ai sẽ gãi tai và ru cho cậu ngủ?

Chị chuột vẫn đang ngồi nhòm nhóm trên tảng đá lão rồng già đã đứng, chồm mồm xuống hỏi:

- Ừ nhỉ. Ai sẽ lo ba chuyện đó đây?

Sorrel nói như quát lại:

- Lại là tôi chứ ai. Nấm khủng ôi là nấm khủng, khổ tôi thế đấy.

Firedrake quay vội lại, làm Sorrel suýt trượt chân xuống đất:

- Ô, không. Cậu không đi được.

- Tại sao không?

- Nguy hiểm lắm.

- Mình cóc cần.

- Nhưng cậu ghét bay lắm mà. Nó sẽ làm cậu chóng mặt.

- Mình sẽ quen dần.

- Rồi cậu sẽ còn nhớ nhà nữa.

- Nhớ nhà cái gì? Cậu tưởng mình sẽ đợi ở đây cho tới khi nước ngập và lũ cá tràn vào rúc rửa móng chân mình à?

Firedrake thở dài:

- Thôi được, nhưng sau này đừng có trách mình.

Chị chuột nhảy xuống bãi cỏ ướt lấm bầm:

- Rồi cô ấy sẽ trách móc tùm lum cho mà xem. Mấy con tinh này không trách móc, phàn nàn thì làm sao vui nổi. Thôi, cứ vào gặp cụ rồng đã. Nếu cậu định khởi hành đêm nay, đừng tốn thì giờ cãi nhau với cô đầu óc u tối, gặm nấm suốt ngày này nữa.

3. Trước lúc lên đường

Râu Xám nằm dài trên nền đá, lắng nghe tiếng mưa bên ngoài hang, rồi hỏi Firedrake:

- Cháu không đổi ý chứ?

Nó lắc đầu nói:

- Thưa không. Nhưng cháu không đi một mình. Sorrel cùng đi với cháu.

- Tốt, vậy là rất tốt. Nó sẽ rất có ích cho cháu. Sorrel hiểu biết con người, lại tinh nhanh và các lâm thần có bản chất đa nghi hơn loài rồng chúng ta. Vấn đề khó khăn nhất với Sorrel là lương thực. Chắc nó phải tập thói quen ăn bớt lại.

Sorrel rầu rầu nhìn xuống bụng. Râu Xám lại nói tiếp:

- Nghe cho kỹ nhé. Vì ta thật tình không nhớ được nhiều điều đâu. Gần đây, những hình ảnh hiện trong trí ta vô cùng lộn xộn, nhưng ta vẫn biết một điều: Cháu phải bay tới dãy núi cao nhất thế giới, nằm rất xa nơi này, về hướng Đông. Tới được đó rồi, phải tìm cho ra Vành Đai Thiên Đàng. Hãy tìm một chuỗi những

ngọn núi phủ tuyết, bao quanh thung lũng, như một cái nhẫn. Khắp thung lũng tràn đầy một loài hoa màu xanh dương. Người ta tưởng như có thể nếm được hương thơm nồng nàn của chúng đặc quánh trong trời đêm mát lạnh.

Lão gục đầu lên chân, nhắm mắt, nhịp thở êm êm, lẩm bẩm:

- Còn một điều nữa về... về Mất Cửa Trắng. Nhưng ta không nhớ là gì...

Sorrel ghé sát lão, hỏi:

- Mất Cửa Trắng? Là sao hả cụ?

Râu Xám lơ mơ ngủ:

- Ta không nhớ. Nhưng hãy cảnh giác... coi chừng một Kẻ Bằng Vàng.

Rồi lão cất tiếng ngáy đều đều.

Firedrake thẳng người, nghĩ ngợi. Sorrel bắn khoăn nói:

- Ông cụ định nói gì thế nhỉ. Đánh thức ông ấy dậy, hỏi coi.

Firedrake lắc đầu:

- Đi thôi. Để cụ ấy ngủ. Mình nghĩ là cụ ấy chẳng nhớ được gì hơn nữa đâu.

Ra khỏi hang, Firedrake nhìn mặt trăng bắt đầu lộ dạng. Sorrel reo lên:

- Hay quá. Tạnh mưa rồi. Ôi, suýt nữa lại quên,

tôi phải đi đóng gói chút lương thực chứ. Biết nơi tụi mình tới có nấm hay không. Mình trở lại ngay. Cậu không được bỏ đi một mình, nghe chưa?

Nhìn cô ả biến vào đêm tối, chị chuột lo lắng nói:

- Bây giờ nghe tôi nói đây, Firedrake. Thật sự cậu gần như không biết gì về nơi cậu phải đi tìm. Cậu chưa quen tìm phương hướng bằng những vì sao. Còn Sorrel lúc nào cũng bận tâm đến những tai nấm, đến nỗi cô ấy có thể lầm phương nam ra phương bắc, lẫn mất trắng với sao hôm. Phải có người giúp cậu. May mắn là tôi có người bà con làm bản đồ. Những bản đồ rất đặc biệt. Có thể ông ta không biết chính xác Vành Đai Thiên Đàng ở đâu, nhưng chắc chắn có thể cho cậu biết phải tìm dãy núi cao nhất thế giới theo hướng nào. Trên đường đi, hãy ghé thăm ông ta. Phải nói thật là đến thăm được ông ta chắc có phần mạo hiểm. Vì ông ta sống trong một thành phố lớn. Nhưng tôi nghĩ cậu sẽ tìm ra cách. Nếu đi ngay đêm nay, thì hai đêm nữa cậu sẽ tới nơi.

- Thành phố à?

Sorrel ló mặt từ vùng sương mù ra, hỏi. Chị chuột giật mình, gất:

- Gớm khiếp, cô làm tôi hết cả hồn. Phải, người bà con của tôi sống trong một thành phố của người. Firedrake, khi qua khỏi biển, cậu hãy bay về hướng đông, vào miền đất liền. Không lạc được đâu. Vì đó là một thành phố rất lớn, lớn gấp trăm lần thung lũng này, và ở đó có vô số cầu và nhà cao tầng. Người

bà con của tôi sống trong một nhà kho cũ, trên bờ sông.

Vừa nhồm nhẻm nhai mấy cái lá, Sorrel vừa hỏi:

- Ông ta có giống chị không? Chắc là giống hết chứ gì. Họ hàng nhà chuột toàn một màu xám, xám ngoét.

- Xám là màu thông dụng nhất. Chẳng hơn là bộ lông lốm đốm của cô à? Nhưng ông ta màu trắng, dù ông ta chẳng ưa gì cái màu trắng này.

- Thôi đừng cãi nhau nữa mà. Sorrel leo lên, đi thôi. Hay cậu muốn tôi mời chị chuột cùng đi, cho cậu có người cãi nhau suốt dọc đường.

- Tôi có cãi nhau với ai bao giờ đâu. Những bà mũi dài lúc nào chẳng quang quác lên như thế.

Cô ả khoác cái ba-lô, đem về từ một chuyến du hành đến thế giới loài người, nhảy lên lưng Firedrak.

Con rồng vươn cổ, nhẹ nhàng âu yếm chạm nhẹ vào chị chuột bé tí xiu, nói:

- Bảo trọng nhé, chị Chuột. Tôi sẽ ráng trở về sớm để bảo vệ chị khỏi lũ mèo hung dữ.

Rồi nó lùi lại, rướn mình, vỗ mạnh đôi cánh, bay lên.

- Ôi! Từ từ thôi.

Sorrel kêu lên, rúm người nắm chặt một cái gai trên lưng rồng.

Trong màn đêm, Firedrake lên cao, lên cao mãi. Gió

lạnh rít vù vù hai bên tai nhọn hoắt của cô thần rừng.
Cô nàng than thở:

- Mình không sao quen nổi cái trò bay bổng này, trừ khi mình mọc lông vũ như lũ chim.

Á liếc xuống dưới, giọng dè bịu:

- Không một kẻ nào ló đầu ra cửa hang nói một lời chia tay với chúng mình. Chắc chắn chúng sẽ chỉ chui ra khỏi hang, khi nào nước dâng tới cằm thôi. À, Firedrake này, mình biết một nơi đẹp lắm, ở bên kia núi. Sao mình không tới đó, đi đâu cho xa xôi?

Firedrake không trả lời.

Những ngọn núi cao, đen thẫm đã ngăn cách nó với thung lũng, nơi nó đã ra đời.

4. Một thành phố lớn và một con người còn nhỏ

- Ôi, nắm đại nắm rừng ơi! Nếu không mau mau tìm ra một chỗ nào mà núp,

họ sẽ bắt tôi và cậu vào sở thú mất.

- Sở thú là cái gì?

Firedrake ghéech mồm khỏi mặt nước, hỏi. Nó đã đáp xuống thành phố lớn này một tiếng trước. Đây là vùng tối tăm nhất mà hai đứa tìm được, xa xa là những con đường tràn ngập ánh sáng và âm âm tiếng động, dù lúc này đêm đã xuống. Nó đã phải liên tục bơi qua những con kinh dơ bẩn để tìm một chỗ ẩn mình vào ban ngày. Nhưng với đôi mắt tinh như mắt mèo và cái mũi cực thính của Sorrel, chúng vẫn không tìm ra một nơi đủ rộng cho một con rồng và không có mùi hơi người. Cái gì cũng có mùi người, kể cả dòng nước đen ngòm ngòm và rác rưởi trôi lênh bênh trên mặt kinh.

Sorrel nói nhỏ:

- Cậu không biết sở thú là gì à? Khi nào rảnh tôi sẽ cắt nghĩa, nhưng cứ biết là họ sẽ nhốt bông tôi

và cậu. Phiên hơn nữa, là tôi sẽ phải rửa sạch những rác rến bám trên vảy cậu đây này.

Firedrake bơi như một con rắn bằng bạc dọc con kinh bắn thủ, qua những gầm cầu, những bức tường nhà màu xám. Sorrel lo lắng nhìn trời, sợ mặt trời lên. Bất chợt nó thì thầm, chỉ tay về một ngôi nhà cao lớn. Nước kinh tấp lên những bức tường gạch.

- Thấy cổng cống kia không? Nếu cậu ráng thu mình cho mỏng lại, cậu có thể chui qua được đấy. Bơi tới đó đi. Tôi quan sát chung quanh thử coi.

Con rồng thận trọng để mình trôi về bức tường. Một cửa cống lớn, nhô khỏi mặt nước, mở toang hoác. Cái cửa gỗ mục nát, bám hờ vào bản lề. Sorrel nháy khỏi lưng Firedrake, bám vào bờ kè xi-măng, chui đầu qua miệng cống. Nó nhìn quanh rồi thì thầm:

- Có vẻ được đấy. Nơi này chắc con người bỏ phế cả trăm năm rồi. Không có gì, ngoài chuột và nhện thôi. Lẹ lên.

Chỉ một thoáng, Sorrel biến vào bóng tối. Firedrake vươn khỏi mặt nước, cố chui qua miệng cống. Nó tò mò nhìn quanh công trình của bàn tay loài người. Chưa bao giờ nó được vào trong một ngôi nhà. Và nó chẳng thấy thích thú gì: Thùng gỗ, thùng giấy mục nát chồng chất lên nhau sát những bức tường ẩm ướt. Sorrel đánh hơi khắp nơi, nhưng chẳng kiếm ra thứ gì ăn được.

Firedrake nằm xuống sàn trước miệng cống. Đây là lần đầu tiên nó bay xa như vậy. Đôi cánh thì nhức

mỏi, mà thành phố thì hôi thối và tràn ngập những âm thanh ghê rợn. Nó thở dài thườn thượt.

Sorrel hỏi:

- Cậu sao vậy? À, mình biết rồi, bây giờ thì ai nhớ nhà đây?

Nó mở ba-lô, lấy ra một nắm đầy nắm, đưa lên mũi con rồng, bảo:

- Này, hít thật mạnh vào. Nó sẽ đánh tan mùi tanh tưởi của nơi này.

Nó vỗ vỗ lên vảy rồng khích lệ:

- Bây giờ thì ngủ một chút đi, mình cũng vậy. Rồi tôi và cậu đi tìm người bà con của chị Chuột.

Firedrake gật đầu, khép mắt. Nghe tiếng Sorrel hát nho nhỏ, nó tưởng như đang ở trong hang bên thung lũng. Sự mệt mỏi dường như tan biến. Giấc ngủ nhẹ nhàng đang từ từ đến... thì thành linh Sorrel nhảy nhồm lên:

- Trong nhà này còn có kẻ khác nữa.

Firedrake ngừng đầu nhìn quanh:

- Đâu?

Sorrel thì thầm:

- Đằng sau mấy cái thùng kia kia. Cậu ở yên đây.

Nó bò lại chống thùng cao ngất ngưỡng tới trần nhà. Còn Firedrake nằm tại chỗ vểnh tai nghe ngóng, lúc này nó cũng nghe thấy tiếng sột soạt như tiếng chân di động.

Sorrel lên tiếng:

- Ra ngay, dù mi là ai cũng phải ra ngay.

Im lặng như tờ, chỉ có tiếng ồn thành phố vọng vào. Sorrel lại la lớn:

- Ra ngay, đừng để ta phải ra tay.

Có tiếng sột soạt, rồi một "con người" còn nhỏ hơn từ dưới thùng ra. Khi thằng bé đứng dậy, nó cao hơn hẳn Sorrel. Nhìn "quái vật" lông lá khắp người, nó kinh ngạc không biết đây là loài động vật gì. Thêm nữa, phía sau, lại còn có một con rồng, dù lấm lem nước kinh đen, nhưng những chiếc vảy bạc vẫn ngời sáng. Con rồng khổng lồ cũng kinh ngạc vươn cổ, trợn mắt, lom lom nhìn thằng bé.

Lần đầu tiên Firedrake được nhìn tận mắt một "con người". Qua những gì chị chuột và Sorrel nói, nó đã tưởng tượng về con người khác hẳn thế này.

Sorrel đã bớt hốt hoảng, đứng hơi xa quan sát cậu bé, lăm lăm:

- Nó không có chút mùi nào của con người. Toàn mùi chuột. Vì thế mình mới không đánh hơi ra nó.

Thằng bé đưa bàn tay nhăn nhui, không mọc đầy lông như tay Sorrel, chỉ Firedrake thì thào:

- Ôi cha, một con rồng. Đúng là một con rồng.

Rồi nó ngáp ngừng, ngượng nghịu tùm tùm cười với Firedrake. Anh rồng tò mò vươn cổ đánh hơi con người bé nhỏ. Sorrel nói đúng, toàn mùi chuột, nhưng

cũng thoang thoảng cái mùi lạ lùng của loài người.

Sorrel nói với thằng bé:

- Tất nhiên cậu ấy là rồng. Còn mi là ai?

Thằng bé quay lại Sorrel:

- Wow! Trông mi cũng lạ lùng quá. Mi có phải là sinh vật trên trái đất này không?

Sorrel hãnh diện vuốt ve bộ lông, uốn ngực nói:

- Ta là lâm thần.

- Là... cái gì?

- Một phúc thần. Ngốc ơ là ngốc! Loài người các người chắc nhìn con chó lại tưởng con mèo. Làm sao biết được một phúc thần là gì.

- Trông mi giống như một con sóc khổng lồ vậy.

- Hay nhỉ. Nhưng mi làm gì ở đây thế? Một đứa bé thường thường đâu được phép lang thang một mình?

Nụ cười biến mất trên mặt cậu bé:

- Tôi ở đây.

Sorrel nhìn quanh, hỏi lại:

- Ở đây?

- Đúng vậy. Nhưng nếu muốn, mi cứ ở lại đây cũng được.

Firedrake lên tiếng:

- Cám ơn nhiều. Cậu tốt quá. Tên cậu là gì?

- Tớ tên Ben. Còn cậu?

- Mình là Firedrake, còn đây là Sorrel.

- Firedrake. Tên hay quá.

Ben đưa tay rụt rè sờ lên cổ Firedrake, dường như nó sợ con rồng biến mất ngay khi nó chạm tay vào.

Sorrel nghi ngại nhìn Ben, tới gần miệng cống, nhìn ra ngoài, rồi quay hỏi:

- Đây... con người... cậu có thể cho mình biết nhà kho cảng ở đâu không?

- Cách đây không tới mười phút đi bộ. Nhưng làm sao cậu có thể ra ngoài đó mà không bị bắt, bị nhồi bông để đem trưng trong bảo tàng?

- Mặc tôi. Không phải chuyện của cậu.

Firedrake lo lắng hỏi Ben:

- Cậu nghĩ là bạn ấy sẽ gặp nguy hiểm?

Ben gật:

- Chắc chắn. Trông cậu ấy thế kia, chỉ ra khỏi đây mười bước là bị tóm ngay. Thoáng thấy là người ta gọi cảnh sát liền.

- Cảnh sát? Cảnh sát là... con gì?

Sorrel lầu bầu:

- Mình biết cảnh sát là gì rồi. Nhưng vẫn phải tìm cách đến mấy cái nhà kho đó. Căng thật! Làm sao đây?

Nó ngồi xuống, suýt ngã nhào ra con kinh, nếu Ben không kịp nắm lại. Cậu bé bảo:

- Có cách rồi. Tớ cho cậu mượn quần áo, rồi đưa cậu đi. Sống ở đây đã lâu, tớ thuộc hết ngõ ngách có thể lên tới đó được.

Firedrake bảo:

- Cậu đưa Sorrel đi thật sao? Làm sao chúng tôi cảm ơn được cậu đây?

Ben đỏ mặt, quây quây lắc đầu:

- Ôi, đừng nói thế. Chuyện nhỏ mà.

Sorrel có vẻ không lấy gì làm hồ hởi. Nó nhăn nhó lèm bèm:

- Quần áo của người? Khiếp quá! Mình sẽ bị hôi rình rích mùi người hàng mấy tuần mất.

Nhưng rồi cuối cùng nó vẫn phải tròng lên mình bộ quần áo rộng thùng thình của con người.

5. Gilbert, một tay chuột hàng hải

Ben hỏi:

- Kho số mấy? Nếu cậu không biết là đi tìm một nghỉ đó.

Chúng đang đứng trên cầu. Hàng dãy nhà kho nằm dọc hai bên bờ kênh. Đó là những ngôi nhà hẹp ngang bằng đá đỏ. Bến cảng của thành phố rộng lớn này gần kề cây cầu. Gió lạnh ngắt suýt thổi tung cái mũ trùm đầu khỏi hai vành tai nhọn của Sorrel. Những con người chen lấn nhau qua cầu, nhưng không ai để ý đến sinh vật lạ lùng, bé nhỏ mũ trùm kín đầu và mặt, áo phủ quá tay, và chiếc quần Jean của Ben, đã xắn lên hai gấu, vẫn lướt thướt quá bàn chân của Sorrel. Nó thì thầm với Ben:

- Chị Chuột bảo, ông ta sống dưới hầm, trong nhà kho cuối cùng.

- Cái gì? Chị Chuột là tên hay là một con chuột thật?

- Là tên. Nhưng chị ấy là một con chuột thật sự. Cậu nghĩ gì mà đực mặt ra vậy? Đi thôi, còn rất nhiều chuyện quan trọng phải làm.

Nó kéo Ben đi. Chiếc cầu dẫn đến một con đường nhỏ dọc bờ sông. Vừa đi Sorrel vừa nhớn nhác nhìn quanh. Tiếng ồn của những phương tiện giao thông như xé rách màng nhĩ nó. Trước đây Sorrel từng đến những thành phố nhỏ, trộm trái cây trong vườn, thám hiểm những căn hầm, trêu chọc chó. Nhưng ở đây chẳng có lấy một bụi cây nào có thể làm nơi ẩn núp. Toàn thành phố đều xây dựng bằng gạch đá.

Sorrel thở phào khi Ben dẫn nó vào một ngõ nhỏ sau con kinh, giữa hai nhà kho cuối dãy. Trên những bức tường đỏ có rất nhiều cánh cửa khép kín. Ben đẩy đến cái cửa thứ ba, cánh cửa mới lách cách mở ra. Hai đứa vội vã lách vào. Trước mắt chúng là một cầu thang tối thui. Qua khung cửa sổ nhỏ xíu, bám đầy bụi, ánh sáng rọi lên mấy bậc thang xuống hầm.

Ben bảo:

- Chắc chắn dưới đó có chuột. Vấn đề là làm sao biết đúng con chuột cậu muốn gặp. Nó có choàng khăn hay thắt cà-vạt không?

Sorrel không trả lời, hất cái mũ trùm đầu ra sau, lẳng lặng xuống hầm. Ben đi theo. Cầu thang quá tối, nó móc túi lấy ra cây đèn pin. Căn hầm hiện ra với rất nhiều cửa nữa. Sorrel ngắm nghía cây đèn pin, bảo:

- Hừ, loài người các cậu cái gì cũng nhờ máy móc. Ngay cả việc nhìn ngó cũng nhờ máy.

Ben lia đèn lên những cánh cửa, trả lời:

- Đây không phải là máy. Chúng ta tìm gì bây giờ?
Tìm một hang chuột à?

Sorrel vểnh tai, nhả mũi đánh hơi. Nó chậm rãi chuyển từ cửa này qua cửa khác, rồi ngừng lại trước một cửa màu nâu, khép hờ.

- A, chúng ta tới nơi rồi.

Sorrel kêu lên, đẩy nhẹ cửa, lách vào. Ben đi theo. Căn phòng với những bức tường cao, không cửa sổ, nhồi nhét đầy dây neo lên tới trần. Trên những cái kệ và ghế cũ chất đầy những cuộn giấy bám đầy bụi. Bàn chồng chất lên nhau. Hàng núi thể hồ sơ đầy ứ những tủ bỏ ngổ.

Sorrel đánh hơi khắp nơi. Ben theo sát gót. Nó không còn nhận ra đâu là cánh cửa mới bước qua. Càng vào sâu, đồ đạc càng bẽ bộn. Thành linh, trước mặt chúng, một hàng kệ chắn ngang lối đi.

Ben vừa quơ quơ ngọn đèn pin tìm đường, Sorrel đã thụp xuống, bò qua một lỗ hổng giữa hai cái kệ.

- Ê, chờ mình với.

Ben kêu lên, lách đầu qua. Nó đảo mắt nhìn một văn phòng nhỏ - nhỏ vừa đúng kích cỡ cho một con chuột - dưới gầm một cái ghế, và cách nó chừng một mét. Bàn làm việc là một quyển sách đặt trên hai vỏ cá hộp. Một tách cà-phê úp ngược làm ghế. Một hộp hồ sơ đầy tràn những mảnh giấy nhỏ tí ti. Những vỏ diêm vương vãi khắp nơi. Trên sàn kê bên cái ghế, một cây đèn ngủ, cỡ bình thường của con người, soi

sáng khắp văn phòng nhỏ. Nhưng không thấy chủ nhân của văn phòng đâu.

Sorrel nói nhỏ với Ben:

- Cậu ở đây. Chắc bà con chị chuột sẽ không đồng ý gặp một con người đâu.

Ben chui qua kẽ hở, nói:

- Quên đi. Nhìn cậu, nó không sợ, nhìn tớ ăn thua gì. Nó đang sống trong một nơi của người, chắc chắn tớ đâu phải người đầu tiên nó nhìn thấy.

Sorrel rít lên:

- Nó hả? Ông ta. NHỚ CHƯA?

Nó tò mò nhìn quanh: cùng với văn phòng nhỏ dưới gầm ghế, bên cạnh đó còn có một bàn làm việc cỡ dành cho con người sử dụng, một cái tủ đồ sộ có ngăn kéo và một quả địa cầu lớn đặt trên chân giá.

Sorrel lên tiếng:

- Xin chào. Có ai ở nhà không? Ôi, mắc dịch, tên ông ta là gì nhỉ? Giselbert? Không phải. Godfrey? Không. Gilbert đuôi xám hay là cái khỉ gì?

Có tiếng rột rẹt phía trên bàn làm việc. Ben và Sorrel nhìn lên và thấy một con chuột mập ú, trắng muốt đang từ trên cái chụp đèn ngó xuống.

Con chuột the thé hỏi:

- Các người cần gì?

- Ông Gilbert, người bà con của ông bảo tôi đến gặp ông.

- Ai? Lão có cả trăm bà con họ hàng. Nói thế thì biết là ai.

Sorrel bối rối gãi đầu:

- À, chúng tôi thường chỉ gọi chị ta là Chuột. Khoan, để tôi nhớ lại coi. Đúng rồi, tên chị ta là Rosa.

- Cô từ chỗ Rosa tới à. Vậy thì được rồi.

Gilbert Đuôi-Xám thả một cái thang dây nhỏ xịu từ chụp đèn, rồi vội leo xuống mặt bàn. Lão vuốt mấy sợi ria trắng như tuyết, hỏi:

- Lão có thể làm gì được cho cô đây.
- Tôi đang cần tìm một rặng núi.

Lão chuột trắng tươi tỉnh hẳn:

- A, vậy thì cô đến đúng địa chỉ rồi đấy. Lão biết tất cả núi non trên hành tinh này. Lớn, nhỏ, trung bình, lão rõ tuốt tuốt về chúng. Tóm lại, thông tin viên của lão có mặt trên khắp thế giới.

Ben ngơ ngác hỏi:

- Thông tin viên?
- Chữ sao. Này nhé, chuột hàng hải, chim hải âu, tất cả các loài thường chu du thế giới. Và lão còn một đại gia đình rải rác khắp nơi.

Đuôi Xám tới bên một hộp đen lớn trên bàn, mở nắp và bấm nút. Ben kinh ngạc reo lên:

- Đúng là một máy vi tính rồi.
- Chẳng là vi tính thì còn là gì nào?

Lão gõ lách tách lên bàn phím, hỏi:

- Sao, cô cần biết về dãy núi nào đây?

Sorrel gãi bụng rồn rột. Bộ quần áo của người làm nó ngứa ngáy kinh khủng.

- Đó là dãy núi cao nhất trên toàn thế giới. Và một nơi gọi là Vành Đai Thiên Đàng nằm đâu đó trong

rặng núi này. Ông đã bao giờ nghe đến tên này chưa?

- Ô, Vành Đai Thiên Đàng hả? Á à, cái thung lũng ở cao hơn cả tầng mây, quê hương của loài rồng đây mà. Gay go lắm đây.

Lão nhìn quanh, chân vẫn gõ lách cách trên bàn phím, nói:

- Một nơi không ai tin thực sự tồn tại. Nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe những lời đồn đại kỳ lạ về nó. Mà này, một cô tiểu thần và một cậu bé của loài người, quan tâm đến điều gì ở đó vậy? Vì ngay cả loài rồng cũng đã quên, không biết Vành Đai Thiên Đàng ở đâu.

Ben vừa mở miệng thì Sorrel đã nói:

- Con người này không liên quan gì tới việc đó. Tôi đi tìm Vành Đai Thiên Đàng với một con rồng.

- Một con rồng? Cô giấu nó ở đâu?

Ben vội trả lời, không để cho Sorrel kịp nói:

- Trong một cái xưởng cũ, gần đây thôi. Cậu ấy rất an toàn ở đó. Vì nhiều năm nay, xưởng này vẫn bỏ hoang.

Sorrel nóng nảy hỏi dồn:

- Sao, ông có biết Vành Đai Thiên Đàng ở đâu không? Có thể chỉ cho chúng tôi cách nào đến đó an toàn nhất không?

- Không ai biết Vành Đai Thiên Đàng ở đâu. Chỉ có những đồn đại mơ hồ về nơi ấy. Nhưng dãy núi

cao nhất thế giới thì chính là dãy Hy-mã-lạp-sơn. Điều này thì không có gì phải nghi ngờ hết. Nhưng dù sao cũng chẳng có con đường nào an toàn cho một con rồng đi tới đó. Những con rồng đâu dễ dàng che giấu được, cô biết tôi nói gì chứ? Hơn nữa, sừng và móng rồng lại là món hàng cực kỳ quý hiếm. Chưa kể kể nào hạ được một con rồng, ngay lập tức trở thành siêu sao trên truyền hình liền. Bản thân lão cũng muốn được thấy anh bạn rồng của cô. Nhưng chưa bao giờ lão đi xa tới tận bến cảng. Quá mạo hiểm đối với lão. Ngoài đó luôn rầm rập những bàn chân người to đùng qua lại. Rồi lũ chó, mèo sục sạo suốt đêm ngày. Lại thêm thuốc diệt chuột rải rác khắp nơi. Thôi, cứ ngồi đây cho yên thân già này.

Sorrel ngạc nhiên hỏi:

- Nhưng tôi tưởng ông đã từng đi khắp thế giới? Chị Chuột bảo ông là một chuột hàng hải kia mà.

Gilbert vẽ hàng ria, vẽ ngưỡng ngừng:

- À, cũng đúng vậy đấy. Học nghề buôn bán từ ông nội, nhưng lão lại bị tật say sóng. Trong chuyến lên tàu lần đầu tiên, tàu chưa rời bến, lão nhảy tồm xuống nước, bơi vào bờ. Từ đó không bao giờ lão đặt chân lên những cái vỏ cá hộp bập bênh ấy nữa. A...

Đuôi Xám cúi thấp đến nỗi cái mũi nhọn gần chạm vào màn hình. Lão kêu lên:

- A, đây rồi. Rặng Hy-mã-lạp-sơn, còn được biết tới là nơi quanh năm tuyết phủ, nóc nhà của thế giới.

Các bạn sẽ phải vượt chặng đường quá dài đấy nhé. Nào, theo lão.

Đuôi Xám bò dọc sợi dây giăng ngang phòng, từ bàn làm việc tới quả địa cầu. Lão ngồi trên cái giá bằng gỗ, dùng hai chân sau đập quả cầu. Quả cầu nhè nhẹ xoay, lão lại dùng chân giữ lại, lăm lăm:

- Thử xem chúng ta đang ở đâu.

Bel và Sorrel ngẩn ra nhìn lão. Lão bảo hai đứa:

- Thấy lá cờ trắng nho nhỏ này không? Đó là điểm đánh dấu nơi chúng ta đang ở, còn Hy-mã-lạp-sơn...

Lão đi vòng cái giá gỗ, vỗ vỗ bên kia quả cầu, nói:

- Hy-mã-lạp-sơn đây. Vành Đai Thiên Đàng, theo những chuyện xưa kể lại, ở đâu đó trong phần phía tây của rặng núi. Bất hạnh là, không ai biết rõ chi tiết, mà vùng này thì mênh mông quá, lại rất cách trở, khó khăn. Ban đêm lạnh thấu xương; còn ban ngày thì...

Lão nhìn Sorrel cười cười:

- Ban ngày thì bộ lông của cô sẽ ướm sũng mồ hôi.

Ben lăm lăm:

- Xa mút mùa luôn.

Đuôi Xám vạch một đường tưởng tượng trên quả cầu, nói:

- Đúng vậy. Lão dự tính hành trình của cô nên theo đường này: trước hết bay thẳng một mạch về hướng nam, rồi rẽ về đông. Phải rồi, lão thấy lộ trình về

nam là hay nhất. Vì loài người lại đang đánh nhau ì xèo tại phương bắc. Lão còn nghe nhiều chuyện kinh tởm của một tay khổng lồ nữa. Đây, thấy chỗ này chứ? Tên khổng lồ ở đâu đó trong dãy núi Thiên Sơn này. Hãy nghe lời tôi, tốt nhất là đi về hướng nam. Có thể thỉnh thoảng bị mặt trời thiêu đốt, nhưng mùa này nơi đó không mưa nhiều. Vì theo lão biết, mưa làm loài rồng ủ rũ lắm, phải không?

- Phải, nhưng nơi chúng tôi ở, rồng cũng đã quen với mưa rồi.

- Đúng. Lão quên là các người từ miền ẩm ướt nhất châu Âu tới.

Lão lại đập quả cầu xoay một chút, nói tiếp:

- Lão nói tới đâu rồi nhỉ? À, phải rồi. Lão chỉ có thể cung cấp những thông tin hàng đầu tới nơi này thôi. Khi cô bay tới điểm này (Râu Xám chỉ vào một dấu chấm trên quả cầu) là cuộc hành trình đã vượt qua đoạn đường rất dài rồi đó. Nơi xa xôi này tín hiệu radio cũng không bắt được. Kể cả đám hành hương của đoàn Phật tử chuộc mà năm ngoái lão gặp ngoài bến cảng, cũng chẳng cho lão biết được thông tin nào rõ ràng. Lão e rằng đó chính là nơi cô đang tìm kiếm, nếu... đúng là nó có thật.

Lão thở dài, nhún vai, tiếp:

- Lão đang tính nhờ một bà con đi quan sát khu vực đó. Nhưng cho đến khi lão có thông tin chính xác, thì cô vẫn phải hỏi thăm trên đường đi. Lão không biết loài nào sống trên vùng đó, nhưng lão chắc là

phải có chuột. Dòng giống nhà chuột chúng tôi sống khắp mọi nơi.

- Nếu có chuột ở đó thì quá tốt rồi.

Sorrel nói, nhưng mặt cô ả rầu rĩ như đưa đám, vì nghĩ đến tật chóng mặt và cuộc hành trình thăm thăm phải bay trên lưng rồng.

Râu Xám vừa bắm sợi dây tụt xuống mặt bàn vừa nói:

- Trời đất! Còn xa hơn bay qua Tân Tây Lan ấy chứ. Kể cả với một con rồng, hành trình này là quá xa và đầy nguy hiểm. Nhưng điều gì làm các bạn có ý tưởng đến nơi đó vậy? Rosa cho tôi biết, đời sống của rồng ở miền bắc thoải mái lắm mà.

Sorrel liếc Ben, rồi nhẹ nháy mắt với lão. Râu Xám đưa hai chân trước lên, cười bảo:

- Ô! Hiểu, hiểu. Cô không nên nói trước một con người. Tất nhiên. Nhà chuột chúng tôi cũng từng có kinh nghiệm khốn khổ với con người nhiều rồi. Hiểu.

Thấy Ben có vẻ sượng sùng, lão nháy nháy với nó, nói:

- Lão không nói về cá nhân cậu bé đâu. Hiểu?

Lão trở lại bắm bàn phím vì tính:

- Nào, làm việc. Điểm đến: Hy-mã-lạp-sơn. Thành viên: một lâm thần và một cậu rồng. Nhu cầu: lộ trình an toàn nhất, những điểm nguy hiểm, nơi có thể ẩn trốn, giờ khởi hành tốt nhất. Nhập.

Lão bấm nút "Enter", khoan khoái lùi lại ngó màn hình. Nhưng máy tính run lên bần bật, màn hình nhấp nháy rồi... tối thui!

- Ôi! Không.

Lão nhảy thót lên bàn phím, đập lia lịa, nhưng màn hình vẫn chỉ một màu đen ngòm. Mồ hôi đầm đìa, Đuôi Xám lèm bèm:

- Rắc rối to rồi. Chỉ vì một giọt nước muối mắc dịch lọt vào máy. Nhưng chẳng lẽ, lúc làm việc, một giọt nước cũng không được uống.

Giận dữ, lão nhảy từ mặt bàn xuống cái ghế có văn phòng nhỏ xíu của lão phía dưới, rồi vào "văn phòng riêng" lục lọi mấy cái vỏ diêm dùng làm hộp lưu trữ hồ sơ.

Ben và Sorrel cũng nằm bò xuống sàn, dòm vào văn phòng của lão. Sorrel hỏi:

- Ông định bảo là không thể giúp gì chúng tôi được nữa sao?

- Có, có chứ. Lão vẫn có cách giúp được mà.

Lão trải những tấm thẻ nhỏ xíu bằng móng tay lên bàn, nói:

- Nếu cái máy ngu ngốc đó kiếm chuyện, lão sẽ phải dùng cách cổ điển vậy. Con người khổng lồ có thể giúp mở mấy cái ngăn kéo tủ to dùng kia không?

Ben gật. Nó vừa mở ngăn kéo, một đồng bản đồ lớn, nhỏ, cũ, mới rào rào đổ ra. Đuôi Xám loay hoay

tìm kiếm, rồi rút ra một tấm bản đồ kỳ lạ, Ben chưa từng thấy bao giờ. Trông nó giống như một quyển sách nhỏ được xếp nếp lại nhiều lần. Những trang sách lại lủng lảng mấy sợi ru-băng trắng.

Khi Đuôi Xám hãnh diện trải cái vật kỳ cục đó ra, Sorrel thất vọng ra mặt, hỏi:

- Ý ông là những gì ông định giúp chúng tôi là cái... cái... bản đồ này à?

- Ủa, chứ cô muốn gì nữa?

Lão bực mình chống nạnh, hỏi. Sorrel không biết nói sao. Mím môi ngó tấm bản đồ.

Đuôi Xám vuốt ve hình ảnh núi non, biển cả, nói:

- Nhìn thử đi. Một nửa thế giới trên tấm bản đồ này. Rất ít điểm bỏ trống, đó chỉ là những nơi tôi chưa khám phá ra được điều gì. Nhưng đáng tiếc đó lại chính là những nơi cô định đến. Thấy mấy sợi băng trắng này chứ?

Lão kéo một sợi băng. Một phần bản đồ bỗng bung ra, làm hiện ra một bản đồ khác.

Ben kêu lên:

- Wow! Tuyệt quá.

Nhưng Sorrel nhăn mặt hỏi:

- Để làm trò gì vậy?

Đuôi Xám ưỡn ngực, vuốt râu:

- Phương pháp này do chính lão phát minh ra đó. Chỉ việc kéo những sợi ru-băng, là ta có thể thấy được

từng phần của bản đồ với một tỉ lệ lớn hơn. Quá tiện dụng, thấy không? Nào, còn gì nữa nhỉ? Ồ, phải rồi. Chờ chút nhé.

Lão lôi ra một cái khay nhỏ có sáu cái dê của thợ may, chứa đầy mực khác màu nhau. Đặt bên sáu cái dê là một chiếc lông chim, phần ống vót nhọn.

- Lão sẽ ghi ý nghĩa từng màu cho dễ nhớ nhé. Xanh lục là đồng bằng, nâu là núi, xanh dương là nước, vân vân và vân vân. Ai cũng biết điều này rồi, nhưng bản đồ này của lão còn cho biết nhiều điều khác nữa. Thí dụ, lão dùng màu vàng kim để đánh dấu đường nên bay. Màu đỏ là nơi nên tránh xa, vì đó là nơi con người đang mở cuộc chiến tranh. Vàng là nơi lão được nghe nhiều chuyện lạ lùng đang xảy ra tại đó, rất dễ gặp những điều bất hạnh tại vùng này. Còn màu xám là nơi an toàn nhất để nghỉ ngơi. Rõ cả chứ?

Sorrel 'ầu bầu:

Rõ rồi.

Đuôi Xám rút từ túi áo ra một hộp mực và con dấu bằng cao su. Lão đóng dấu lên góc tấm bản đồ, cẩn thận cuốn lại, nhìn Sorrel có vẻ chờ đợi:

- Bây giờ mình nói đến chuyện tiền công.

Sorrel giật mình, hỏi:

- Công xá gì? Chị Rosa có nói gì về chuyện tiền bạc đâu.

Đuôi Xám vội chặn chân lên bản đồ:

- Ô, sao lại không nói gì. Khách hàng nào chẳng phải trả tiền. Trả bằng cách nào là tùy họ.

- Nhưng tôi chẳng có gì cả. Chỉ có vài cái nấm và mấy cọng rễ cây thôi.

- Những thứ đó thì cô giữ mà ăn. Nếu không còn gì khác thì chấm dứt thương lượng.

Sorrel mím môi, đứng thẳng dậy, Đuôi Xám chỉ cao tới đầu gối nó.

- Tôi muốn nhốt ông vào ngăn kéo quá. Giúp đỡ nhau một tí thế mà nữ đòi hỏi tiền sao. Nếu muốn, tôi dư sức chụp tấm bản đồ này mà đi. Nhưng tôi không cần đâu. Chúng tôi sẽ tự tìm đường đến cái núi Hy ma la sa. Ma la son hy gì đó, mà không cần đến bản đồ của ông. Hiểu? Chúng tôi sẽ...

- Khoan đã.

Ben đẩy Sorrel sang một bên, quì sát con chuột trắng mập ú, nói:

- Tất nhiên chúng tôi sẽ trả công ông. Vì làm được tấm bản đồ này chắc chắn tốn rất nhiều công sức.

Nó moi trong túi quần ra hai thanh kẹo cao-su, một cây bút bi, hai sợi dây thun và một đồng bạc cắc.

- Ông thích thứ nào?

Đuôi Xám liếm môi, ngắm nghía từng món, bảo:

- Hừ, khó nhí.

Sau cùng lão chỉ hai thanh kẹo. Ben đưa cho lão rồi bảo:

- Bây giờ đưa bản đồ cho chúng tôi.

Lão nhắc chân khỏi tấm bản đồ. Ben cất vào ba-lô của Sorrel. Nhưng lão chuột lại lí nhí nói:

- Cho lão cả cây bút bi đi. Lão sẽ cho biết một chuyện rất có ích.

- Đây. Chuyện gì, ông nói đi.

Lão nghiêng mình thì thầm:

- Không chỉ các bạn đi tìm Vành Đại Thiên Đường đâu.

Sorrel giật thót người:

- Sao cơ?

- Mấy năm nay lũ quạ đã đến đây. Những con quạ thật khác thường. Chúng hỏi han vặn vẹo về Vành Đại Thiên Đường, nhưng điều chúng thực sự quan tâm là lời đồn có rồng lẫn trốn tại nơi đó. Tất nhiên là tôi đã không nói gì về chỗ Rosa đang ở cùng rồng.

Sorrel nghi hoặc hỏi:

- Ông chắc chứ?

- Tất nhiên. Cô hơi coi thường tôi quá đấy. Chúng đề nghị cho tôi nhiều vàng. Vàng và đá quý. Nhưng tôi không ưa mấy con chim lông đen thui thúi đó.

Ben hỏi:

- Quạ à? Tại sao lại là quạ? Quạ liên quan gì tới rồng?

Đuôi Xám vẫn thì thầm:

- Ô, chúng đâu cần tin tức cho chúng đâu. Chúng hành động thay cho kẻ nào đó mà tôi chưa khám phá ra. Nhưng dù là kẻ nào, anh chàng rỗng của các người cũng phải vô cùng thận trọng.

Sorrel gật gù lắm lắm:

- Kẻ-Bằng-Vàng.

Ben và Đuôi Xám tò mò nhìn Sorrel. Cậu bé hỏi:

- Cậu nói gì?

- Ô, không có gì.

Sorrel có vẻ trầm ngâm quay ra. Ben vừa đi theo vừa quay chào Đuôi Xám:

- Chào ông, cảm ơn ông nhiều lắm.

Con chuột nói với theo Sorrel:

- Nhớ cho tôi gửi lời chào tới Rosa thân mến. Bảo nó thỉnh thoảng đến thăm tôi nhé. Cho nó biết, gần chỗ cô đang trú ẩn có một bến dò không bị rải thuốc diệt chuột đâu.

Sorrel quay lại nói:

- Được, tôi sẽ nhắn. Nhưng ông trả công bằng gì đây?

Không đợi nghe Đuôi Xám trả lời, nó biến mất sau dãy kệ.

6. Lửa của rồng

Hử, nếu biết trước như thế, mình đã tránh được chuyện bực mình.

Bao công lao đến tận cái thành phố hôi thối này, để gặp lão chuột hợm hĩnh. Mà được cái gì chứ? Ôi, nắm thối nắm rữa, chỉ có mỗi một tấm bản đồ nguyệt ngoạc trên mảnh giấy. Hử, mình sẽ tìm ra cái vành đai vành nón gì đó chỉ bằng cái mũi thính này là quá đủ rồi.

Cô ả nhại giọng Đuôi Xám:

- Nào, bây giờ mình bàn đến chuyện tiền công.

Ben kéo cái mũ trùm đầu che kín đôi tai nhọn của Sorrel trước khi bước ra hè phố:

- Cậu có im đi không? Đó không phải là tấm bản đồ bỏ đi. Vì có nhiều điều cái mũi của cậu không làm được trò trống gì đâu.

- Cậu thì biết gì? Loài người các cậu chỉ dùng mũi... để hắt xì thôi.

Cả hai lẳng lặng đi. Một lúc sau Ben hỏi:

- Bao giờ các cậu đi?

- Ngay khi trời tối.

Sorrel trả lời, suýt đụng phải một ông mập dất một con chó Đức thân dài thườn thượt, bốn chân ngắn ngủn. Đang cúi mũi đánh hơi mặt đất, con chó kinh ngạc ngẩng đầu dáo dác vì mùi lạ lùng của Sorrel phả vào mũi nó. Ben vội vàng kéo Sorrel tránh xa. Nó bảo:

- Lẹ lên, chúng ta gần tới nơi rồi.

Sorrel nhìn quanh, bình phẩm:

- Toàn là đá với gạch, mấy móc thì rậm rậm. Mong sao đi khỏi nơi này càng sớm càng mừng.

- Ai chẳng nóng lòng sớm được đi một chuyến đã đời như thế chứ.

- Bộ sướng lắm sao. Mình chỉ mong được ở trong cái hang của mình mới thật đã đời.

- Nhưng cứ tưởng tượng được lên tới Hy-mã-lạp-sơn, bay trên lưng rồng... Wow! Đã quá! Chuyến phiêu lưu hết xẩy!

Ben sướng như sắp được bay lên thật, nó rào bước làm cô lâm-thần lẻo đẻo đuổi theo nhẩn nhó:

- Cậu ám đầu à? Cuộc phiêu lưu nào mà thích thú thế? Đường xa mệt mỏi, rồi là đói, lạnh, hiểm nguy, sợ hãi... Sung sướng nổi gì? Ở nhà, chúng tôi sung sướng hơn nhiều. Có lẽ mùa này mưa hơi nhiều, nhưng chẳng sao. Cậu biết không, chính vì loài người các cậu chúng tôi mới phải lặn lội khổ sở trong chuyến đi này. Vì loài người không để chúng tôi được yên. Chúng tôi phải đi tìm một nơi mà loài người các cậu

không dí mũi đến được. Ôi, sao tôi lại mất công nói chuyện này với cậu nhỉ? Cậu cũng là một con người giống họ. Năm điên năm rồ ơi, mình đi trốn con người, mà bây giờ lúc nào cũng có một con người tò tò bên mình thế này đây.

Bỗng Ben xô mạnh Sorrel vào một căn nhà tối. Sorrel ngó sững cậu bé, hỏi:

- Cậu làm trò gì thế. Giận à? Sao không băng qua đường về xưởng?

Ben thì thầm:

- Cậu không thấy gì à?

Sorrel nhìn qua vai Ben, hỗn hển nói:

- Người! Nhiều người quá! Họ đem cả máy móc theo nữa. Năm chúa năm bà ôi, mới nhắc ma quỷ, là quỷ hiện ra liền...

- Cậu ở đây, để tôi qua đường, xem thử chuyện gì.

- Sao? Không được. Tôi phải đi báo cho Firedrake ngay.

Ben chưa kịp phản ứng, Sorrel đã chạy ra đường. Nó lách qua hai xe còi hụ, rồi leo qua bức tường rào thấp của ngôi xưởng bỏ hoang.

Ben vừa rửa vừa chạy theo.

May mắn lúc đó trong sân mọi người chọn rộn, không ai để ý tới hai đứa. Hai người đàn ông đang đứng nói chuyện bên một xe xúc lớn. Ben nhìn thấy Sorrel nấp dưới thùng xe, nghe trộm. Nó vội chạy đến ngồi thụp bên Sorrel.

Sorrel thì thầm:

- Mình nghe rất rõ nhưng chẳng hiểu họ nói quái quỷ gì. Toàn những từ mình không hề biết. Hình như họ cho cái gì đó nổ, là sao?

- Nguy rồi. Lẹ lên. Đi tìm Firedrake, kêu cậu ấy rời khỏi nơi này ngay.

Nó kéo Sorrel đứng dậy, chạy về hướng nhà xưởng. Bỗng có tiếng gọi phía sau chúng:

- Này, hai nhóc, chạy đi đâu thế?

Chúng lẩn vào mấy cái kệ tối tăm trong khu nhà cao lớn. Nhưng chỉ vài giây sau tiếng chân rầm rập theo xuống cầu thang. Có tiếng nói vang vang tới:

- Chúng nó chạy vào lối này mà. Hai đứa.

- Bố khỉ! Sao lại có thể để xảy ra như thế được chứ?

Ben và Sorrel chạy băng qua căn hầm trống. Tiếng chân chúng vọng khắp hành lang dài. Nhưng chúng không thể trì hoãn, bằng mọi giá phải kịp báo cho Firedrake trước khi người ta phát hiện ra nó.

- Lỡ chúng ta không kịp thì sao?

Vừa chạy Sorrel vừa hỗn hển nói. Nó kéo mũ trùm kín hai tai, nước mắt khóc:

- Có lẽ họ đã bắt được cậu ấy, đem đi nhốt bông rồi. Hu!hu!

- Đừng nói nhảm nữa. Lẹ lên.

Ben nói rồi nắm tay Sorrel cùng chạy. Tiếng chân

đuổi phía sau mỗi lúc càng gần thêm. Hai chân Sorrel run bần bật, nhưng cũng đã gần tới chỗ Firedrake ẩn núp. Bỗng Ben đứng khựng lại, vừa thở vừa nói:

- Ngu quá! Sao mình không nghĩ ra sớm hơn. Chúng ta phải đánh lạc hướng họ khỏi Firedrake, rồi hai cậu bơi gấp ra khỏi xưởng này. Tất cả nơi này sắp tràn ngập toàn khói thôi.

- Còn cậu?

- Tôi không sao đâu. Chạy đi. Báo cho Firedrake ngay.

Sau một thoáng bối rối, Sorrel co giò chạy. Nó vòng góc nhà hầm, chạy vào căn phòng lần đầu gặp Ben. Con rồng đang ngủ li bì trước miệng cống.

Sorrel nhảy vào giữa hai chân trước Firedrake lay gọi:

- Dậy đi. Chúng mình phải ra khỏi nơi này gấp.

- Chuyện gì vậy? Cậu bé người đâu rồi?

- Sẽ cất nghĩa sau. Mau. Chui qua cống ra con kinh ngay.

Nhưng Firedrake giống tai nghe ngóng. Nó bò tới hành lang Sorrel mới vừa chạy qua: tiếng nói ồn ào của Ben và mấy người nữa. Giọng một người đàn ông quát tháo:

- Vậy thì cho tao biết, mày làm gì ở đây?

Tiếng một người khác:

- Hình như mày định chạy trốn chúng tao, phải không?

Tiếng Ben kêu lên:

- Không. Việc gì cháu phải chạy trốn. Cháu có làm gì đâu. Buông cháu ra.

Vẻ lo lắng, con rồng vươn cổ ra phía trước. Sorrel nắm đuôi nó, hốt hoảng bảo:

- Firedrake, cậu phải ra khỏi đây ngay.

Con rồng tiến thêm một bước. Tiếng mấy người đàn ông có vẻ giận dữ hơn và tiếng Ben càng luống cuống. Firedrake bảo:

- Phải giúp Ben. Cậu ấy đang sợ.

- Cậu ấy là người. Họ cũng vậy. Họ sẽ không ăn thịt hay nhồi bông cậu ấy đâu. Nhưng nếu họ bắt được chúng mình là tiêu luôn. Đi thôi, mình van cậu đấy.

Firedrake im lặng, đập đuôi thỉnh thoảng lên sàn.

Tiếng một người đàn ông la lên:

- Coi chừng nó chạy kìa.

Tiếng người kia:

- Để tôi bắt nó.

Tiếng chân chạy rầm rập. Firedrake tiến lên một chút. Tiếng Ben thét lên:

- Ui cha! Buông tôi ra.

Firedrake vọt lên. Như một con hổ khổng lồ, nó phóng qua căn hầm. Sorrel chạy theo, vừa thở vừa lèm bèm rủa. Tiếng nói của những người kia gần dần, và rồi thỉnh thoảng con rồng nhìn thấy hai người đàn

ông đứng quay lưng lại phía nó. Ben đang vùng vẫy trong tay một người.

Firedrake rống lên một tiếng đầy đe dọa.

Hai người quay phắt lại. Ben rớt xuống đất như một bao khoai. Nó hốt hoảng đứng bật dậy, chạy lại với con rồng, kêu lớn:

- Đáng lẽ cậu phải ra khỏi đây rồi chứ...

- Leo lên lưng mình ngay.

Firedrake nói, không nhìn gì đến hai người đàn ông. Trong khi hai người đứng như bị chôn chân xuống nền nhà, Ben lập cập leo lên lưng Firedrake. Con rồng ra lệnh:

- Đi ngay. Cậu bé này là của tôi.

Giọng nó vang dội khắp căn hầm.

Hai người đàn ông ngã lăn đùng vào nhau. Một người lấp bắp:

- Tôi... đang... đang... mơ hả hả Trời? Đó... đó là một...một con rồng!

Firedrake há miệng, găm lên, rồi hà ra ngọn lửa xanh lè. Lửa rồng lần lượt quét khắp nơi: những bức tường dơ bẩn, những trần nhà đen thui, sàn nhà đá... những ngọn lửa bập bùng tràn ngập căn hầm.

Khiếp đảm, hai người vừa gào thét vừa lết giật lùi, rồi vùng chạy như đang bị quỷ sứ rượt đuổi sau lưng.

Sorrel vừa chạy tới, thở như đứt hơi, cố hỏi:

- Chuyện gì vậy? Ai la mà khiếp thế?

Ben kêu lớn:

- Thoát ra kinh, mau lên. Họ sẽ trở lại với đông người lắm.

- Lên đi Sorrel.

Nghe Firedrake bảo. Sorrel trèo ngay lên lưng nó và con rồng phóng về nơi ẩn trốn.

Ánh nắng chói chang vẫn rọi qua miệng cống. Sorrel rên rầm:

- Sáng chói thế kia, làm ăn gì được bây giờ!

Ben kéo Sorrel cùng nhảy xuống khỏi lưng rồng, bảo:

- Firedrake phải bơi một mình. Cậu ấy lặn dưới nước, họ sẽ không thấy được. Sorrel và tớ đi sau bằng thuyền.

Sorrel ghê tởm tránh xa cậu bé, bám lấy con rồng, kêu lên:

- Cái gì? Tách hai đứa tôi ra, rồi làm sao kiếm được nhau?

- Có một cây cầu. Cứ bơi dọc con kinh về phía trái. Khi tới cầu, cậu trốn dưới gầm, chờ tụi tớ.

Firedrake nhìn cậu bé nghĩ ngợi, rồi gật đầu:

- Ben nói phải đó, Sorrel ạ. Nhưng hai cậu thận trọng nhé.

Rồi nó rón rách mình qua cửa cống, lặn xuống mặt nước đen ngòm.

Sorrel lo lắng nhìn con rồng biến trong lòng nước, không thềm quay lại, nó hỏi Ben:

- Nào, thuyền của cậu đâu?

- Có ngay.

Ben tới xô đóng thùng giấy sang một bên, để lộ ra một thuyền gỗ sơn màu đỏ.

Sorrel khinh khỉnh bảo:

- Cái này mà cũng gọi là thuyền à? Chưa bằng một cái lá khoai.

- Nếu không thích, cậu cứ việc bơi.

- Lại chuyện nắm thối gì nữa kia?

Vừa kêu lên, Sorrel vừa lắng nghe: Tiếng người rầm rĩ từ xa vọng lại. Ben vội vàng bò vào đóng thùng gỗ, lôi ra một cái ba-lô lớn. Rồi vừa đẩy thuyền ra khỏi miệng cống, vừa hỏi Sorrel?

- Đi không?

Vẻ ghê tởm, cô ả nhìn dòng nước tanh tưởi, lèm bèm:

- Tôi và cậu đến chết chìm trong con kinh thối hoắc này mất.

Nói vậy, nhưng ả cũng phụ giúp cậu bé đẩy thuyền ra kinh.

7. Chờ đêm tối

Không ai phát hiện ra Firedrake khi nó lặn dọc con kinh. Hai lần, có mấy chiếc thuyền máy tiến

về phía nó, nhưng tiếng máy rầm rầm từ xa, nên nó kịp lặn sâu xuống tận đáy kinh đầy rác rến. Ngay khi bóng những con thuyền đi khuất phía trên, Firedrake ngoi lên, thả mình trôi theo dòng nước. Những con hải âu bay lượn trên đầu nó choe choe gọi nhau, con rồng phải găm gừ đe dọa xua đuổi chúng đi. Sau cùng, xuyên qua những cành liễu đong đưa trên mặt nước, Firedrake đã nhìn thấy cây cầu.

Cây cầu đồ sộ nằm vắt qua sông. Tiếng xe cộ rầm rầm từ cầu vọng xuống, nhưng bóng cầu đổ xuống cũng tối đen như màu bùn của đáy kinh, nên tạo cho Firedrake một chỗ trú ẩn an toàn. Nó ngừng đầu, nhìn quanh. Trên mặt kinh và trên bờ không một bóng người. Nó bò lên một khoảnh đất, rũ nước bắn khỏi bộ vảy, rồi nằm im trong những bụi cây mâm xôi, dưới găm cầu, chờ đợi.

Tiếng động rầm rầm trên cầu làm tai nó gần như bị điếc. Tuy nhiên nó không bận tâm bằng sự lo lắng

cho Sorrel và cậu bé. Thở dài, Firedrake nằm gối đầu lên chân, nhìn mặt nước phản chiếu những đám mây xám xịt. Nó cảm thấy cô đơn quá. Một cảm giác thật lạ lùng. Vì chưa bao giờ Firedrake ở một mình và chưa bao giờ nó ở một nơi xa lạ, toàn màu xám như thế này. Nó ngừng đầu, ngoái lại nhìn con kinh dài vắng vẻ. Lỡ Sorrel không đến được thì sao? Lúc này Sorrel và cậu bé đang ở đâu?

Firedrake lại gục đầu lên chân. Lạ thật. Nó cũng cảm thấy nhớ cả cậu bé nữa. Có nhiều con người giống như Ben không nhỉ? Nghĩ đến hai người đàn ông đã bắt Ben, đuôi nó ngoáy tí lên vì tức giận.

Giữa lúc đó nó nhìn thấy một con thuyền.

Con thuyền đang bập bênh về phía nó, trông như một cái vỏ đậu phộng. Nó vội vươn cổ ra khỏi vùng tối của bóng cầu, nhẹ nhẹ hạ hơi thành một cơn mưa phùn những hạt sáng xanh li ti toả trên mặt nước.

Vừa thấy nó, Sorrel nhấp nhúm rồi rít lên, làm con thuyền nhỏ tròn trành quay tí. Nhưng Ben giữ vững mái chèo vào bờ một cách an toàn. Sorrel nháy xuống, chạy lại với con rồng.

- Ôi! Nấm thơm nấm tho. Cậu đây rồi. Cậu không thể tưởng tượng nổi mình khiếp đảm đến cỡ nào đâu. Tất cả những chuyện này làm ruột gan mình lộn tùng phèo cả lên, cứ như mình ăn phải nấm thiu vậy.

Ben buộc thuyền vào một gốc cây, rồi lại gần ngưỡng ngừng nói với Firedrake:

- Tớ cảm ơn cậu đã cứu mình khỏi tay mấy người đó.

Con rỗng nhẹ nhàng dụi cổ vào cậu bé, hỏi:

- Cậu sẽ phải làm sao đây? Trở về đó không được nữa, phải không?

Ben ngồi lên ba-lô thở dài:

- Cái xưởng đó không còn nữa. Họ sắp cho nổ rồi.

Sorrel nhìn quanh, ngắt mấy lá linh sam, nói:

- Ô, mình biết là cậu sẽ tìm được một chỗ khác. Sao không đến ở với bà con của chị Chuột? Chỗ ông ta còn rộng chán.

Firedrake chột kêu lên:

- À, phải rồi, suýt quên vụ đó. Ông ấy nói sao? Có biết nơi chúng mình tìm kiếm không?

Sorrel tóp tép nhai mấy cái lá:

- Biết một tí. Nhưng không sao, chúng ta có thể tự tìm ra. Tuy nhiên có một điều chắc chắn, đường xa lắm đó. Cậu chắc không thay đổi ý định chứ?

Firedrake lắc đầu:

- Nếu không tìm ra, mình sẽ không trở về đâu. Sorrel, chính xác thì ông ấy đã nói thế nào?

Ben trả lời:

- Ông ta đưa cho chúng ta một bản đồ. Bản đồ đó cho chúng ta biết nhiều điều: Bay ngả nào, những gì phải coi chừng và nhiều điều khác nữa. Tuyệt lắm.

Mừng rỡ, Firedrake hỏi Sorrel:

- Đâu? Nó như thế nào?

- Như một tấm bản đồ. Đây.

Vừa nói, Sorrel vừa lấy từ trong ba lô ra tấm bản đồ, trải ra trước mặt Firedrake. Con rồng nhìn những đường kẻ và điểm đánh dấu, hỏi:

- Những cái này có nghĩa gì? Cậu biết đọc không?

Mặt Sorrel nghiêm trọng hẳn ra:

- Tất nhiên. Ông nội mình vẫn vẽ mấy thứ như thế này, để nhớ đường về những kho chứa nấm mà.

- Tốt. Trước hết mình phải bay hướng nào? Hướng đông à?

- Ừ... À... Khoan nào. Hướng đông hả?

Cô á ậm ừ gãi tai, cúi mình trên bản đồ, đưa ngón tay lông lá dò theo vạch màu vàng kim của Đuôi Xám, lẩm bẩm:

- Không đâu. Mình nghĩ là hướng nam. Trước hết là theo hướng nam, rồi mới sang đông. Phải rồi, ông ta nói thế mà. Đúng, chính xác ông ta nói bay hướng nam trước.

Cô á gật đầu quả quyết:

- Mình bảo đảm như vậy.

- Sorrel, cậu có thật sự chắc chắn hiểu những dấu nguệch ngoạc này không?

- Tất nhiên... Ôi, bộ quần áo người này ngứa ngáy, khó chịu quá.

Sorrel kêu lên, tụt bỏ bộ đồ của Ben khỏi mình.

Firedrake trầm ngâm nghĩ ngợi, rồi nhìn trời nói:

- Mặt trời sắp lặn. Chúng ta sắp khởi hành được rồi.

Sorrel cuốn bản đồ cất lại vào ba lô, nói:

- Đã tới lúc chúng ta rời cái thành phố không phải dành cho một con rồng và một lâm-thần rồi. Ôi! Sung sướng nào hơn!

Ben nhặt mấy viên sỏi, lia xuống nước:

- Tớ đoán là các cậu sẽ không trở lại đây nữa, phải không?

Sorrel quơ một nắm lá nhét vào ba lô, nói:

- Trở lại làm gì? Chắc chắn chẳng bao giờ tụi này trở lại gặp lão chuột trắng hớm hình đó nữa đâu.

Ben lia nốt viên sỏi, bảo:

- Vậy thì tớ chúc hai cậu may mắn. Tớ mong hai cậu sẽ tìm thấy Vành Đai Thiên Đường.

Cậu bé và con rồng lặng lẽ nhìn nhau. Firedrake lên tiếng hỏi:

- Cậu muốn đi với chúng mình, phải không?

- Tất nhiên.

Ben cắn môi, bối rối nói.

Sorrel ngừng phất lên:

- Sao? Cái gì? Cùng đi? Hai người nói chuyện gì vậy?

Firedrake vẫn tỉnh bơ nói với Ben:

- Xa xôi và nguy hiểm lắm. Có thể đi là không có ngày trở lại. Có ai ở đây mong nhớ cậu không?

Ben lắc đầu:

- Tôi chẳng có ai. Từ trước tới giờ chỉ một mình.

Tim Ben đập rộn ràng. Không dám tin vào sự thật, nó nhìn con rồng ngập ngừng hỏi:

- Cậu... cậu cho mình cùng đi thật sao?

- Nếu cậu muốn. Nhưng hãy nghĩ cho kỹ, vì Sorrel thường hay nổi cáu lên lắm đấy, cậu biết không?

- Ồ, tớ biết, tớ biết mà.

Ben cảm thấy mình đứng không vững nữa, mừng đến xây xẩm mặt mày.

Sorrel chen vào đứng giữa cậu bé và con rồng:

- Đây, khoan đã. Cậu làm sao thế, Firedrake? Cậu ấy không thể cùng đi được.

- Vì sao không? Cậu ấy tỏ ra rất có ích cho mình. Chúng mình cần sự giúp đỡ của bất cứ ai mà, đúng không?

- Ích lợi gì không biết. Nhưng cậu ấy là người. Dù còn nhỏ xíu, nhưng vẫn là người. Và chính vì lỗi của con người mà chúng ta phải xa cái hang ấm áp để bước vào cuộc tìm kiếm đầy nguy hiểm này. Vậy mà bây giờ cậu lại muốn đem theo một con người trong số họ.

Firedrake đứng dậy, hạ thấp cổ, để Sorrel phải nhìn vào mắt nó:

- Đúng, tôi muốn cho cậu ấy đi cùng. Sorrel, cậu ấy đã giúp chúng ta. Cậu ấy là một người bạn. Vì vậy tôi không cần biết cậu ấy là một con người, một lâm-thần hay là một con chuột. Hơn nữa...

Nó nhìn Ben đang đứng gần như nín thở, nói tiếp:

- Hơn nữa, lúc này giống như chúng ta, cậu ấy cũng không còn một mái nhà. Phải không, Ben?

Ben nhìn Sorrel nói nhỏ:

- Chưa bao giờ tôi thật sự có được một mái nhà.

Sorrel mím môi, vùi sâu móng chân xuống bùn, một lúc sau lẩm bẩm nói:

- Thôi, được rồi, được rồi, tôi sẽ không nói năng gì nữa. Nhưng... cậu ấy phải ngồi sau tôi. Tôi nhất quyết ngồi đằng trước.

Firedrake đùa, dúi mạnh mũi vào Sorrel, làm cô nàng lăn kềnh trên cỏ:

- Nhất trí rồi nhé. Ben ngồi sau cậu. Và cậu ấy sẽ đi cùng chúng ta.

8. Khởi hành

Khi mặt trăng nhô khỏi những mái nhà thành phố và những vì sao lác đác xuất hiện trên nền trời, Firedrake ra khỏi gầm

cầu. Sorrel nhảy thót lên lưng nó. Ẩ cưỡi hì hì chế nhạo Ben đang lúng túng bò từ đuôi rồng lên. Tuy vậy, yên vị sau lưng Sorrel xong, Ben trông hãnh diện như vừa leo lên đỉnh núi cao nhất thế giới. Sorrel cầm ba-lô của Ben móc vào ba lô của mình, treo ngang lưng rồng như những cái túi của yên ngựa. Nó dặn dò Ben:

- Nắm chắc mấy cái gai trên sống lưng Firedrake và dùng đai buộc chặt cậu vào với cậu ấy. Nếu không chỉ một cơn gió mạnh là cậu bị thổi bay như nắm giẻ.

Ben gật. Firedrake ngoái lại hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Sorrel hí hớn:

- Sẵn sàng! Nào, phương nam thẳng tiến!

Firedrake hỏi lại:

- Nam?

-Ừa, nam trước, chừng nào tôi bảo, cậu mới chuyển sang đông.

Con rồng xoè rộng hai cánh sáng ngời, cất mình bay bổng lên. Chúng bỏ lại phía sau thành phố ồn ào, náo nhiệt. Bóng tối và sự tĩnh lặng bao phủ chúng và chỉ một thoáng sau, thế giới loài người chẳng còn gì, ngoài những ánh đèn nhấp nháy nhánh tuốt dưới kia.

Sorrel hỏi lớn:

- Ben, cậu thích không? Có bị chóng mặt không hả?

Ben nhìn xuống những con đường với những ánh đèn lúc tỏ, lúc mờ trong bóng đêm, như vết bò của một con sên phát sáng:

- Không, chỉ thấy tuyệt vời quá! Wow! Tớ... tớ không thể nào tả được!

- Mình bắt đầu chóng mặt rồi. Chỉ ăn chút gì mới đỡ được. Làm ơn lấy trong ba lô mình một cái nắm đi. Cái nắm đen ấy.

Ben lấy nắm cho Sorrel, rồi lại ngấm nhìn khung cảnh phía dưới. Gió rào rào hai bên tai nó.

Sorrel ăn xong liền, môi nói:

- Đã quá! Gió thuận chiều. Kiểu này mình tới núi trước khi trời sáng. Này, Firedrake. Rẽ qua hướng đông đi. Wow! Hướng đông thẳng tiến!

- Sao, tới lúc đổi hướng rồi à?

Ben vừa hỏi vừa nhìn qua vai Sorrel. Ả đang dò vạch màu hoàng kim trên bản đồ để trên đùi. Ben kêu lên:

- Chưa tới điểm chuyển hướng bay mà.

Lấy trong túi ra cây com-pa nhỏ. Đèn pin, com-pa và con dao bấm là tất cả tài sản của nó. Nó bảo Sorrel:

- Phải bay xa nữa về nam, mới chuyển hướng được.

Cô lâm thần vô bụng hí hờn bảo:

- Cậu lầm rồi. Đây, tự nhìn đi, óc nắm ung.

Nó đưa bản đồ cho Ben. Gió thổi phần phật, Ben cố giữ và tìm những vạch lão chuột trắng đã vẽ, rồi kêu lớn:

- Đúng là chúng ta phải bay thêm về nam. Rẽ trái bây giờ chúng ta sẽ đụng con đường màu vàng mất.

Sorrel chán nản nhắm mắt:

- Thật vậy sao? Thế thì quá tốt rồi. Đó chính là nơi Đuôi Xám bảo chúng ta có thể an toàn nghỉ ngơi.

- Không, ông ấy không bảo thế. Vùng màu xám mới là nơi an toàn. Đuôi Xám cảnh giác chúng ta phải tránh điểm mau vàng. Nhìn này.

Ben rọi đèn pin vào cuối tấm bản đồ: những hàng chữ của lão chuột trắng rành rành "Vàng = nguy hiểm, bất hạnh."

Sorrel vùng quay lại:

- Tôi biết ngay từ đầu mà. Loài người các cậu bao giờ cũng tưởng mình nhất, cái gì cũng biết. Nói thật nhé, cậu là con người cuối cùng tôi gặp đấy. Từ nay, không bao giờ tôi thêm giao thiệp với loài người nữa. Rách việc lắm. Hừ, chúng ta đang bay đúng hướng

một cách tuyệt đối chính xác. Rõ? Cái mũi của tôi không bao giờ bị sai lầm. Hiểu?

Firedrake giảm tốc độ, quay lại hỏi:

- Các cậu cãi nhau gì vậy?

- Ô, không có chi.

Ben lâu bầu trả lời, cuốn bản đồ, bỏ lại vào ba lô của Sorrel. Nó nhìn bầu trời đêm, đầy lo lắng.

Trời tang tảng sáng. Và trong cái ánh sáng chạng vạng đó, lần đầu tiên trong đời, Ben nhìn thấy núi. Những bóng núi đen sừng sững nhô lên từ sương sớm. Những đỉnh núi vôi vôi như đục tới bầu trời. Vầng dương hiện ra giữa hai chóp núi, nhuộm muôn vàn màu sắc rực rỡ lên nền đá xám. Firedrake xuống thấp dần, bay vòng vòng quanh những dốc sâu, tìm nơi hạ cánh, rồi nó tiến tới một mảng xanh, chung quanh có những cây linh sam còi cọc. Con rồng lượn tới đó như một con chim khổng lồ, vỗ mạnh đôi cánh đầy sức lực hai ba lần, cho đến khi gần như trụ lại trong không gian, rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên hàng cây.

Ben và Sorrel xuống khỏi lưng rồng, đứng nhìn quanh. Phía trên chúng là một ngọn núi vươn tới trời. Firedrake ngáp dài, ngo quanh quất, tìm một chỗ ngủ. Trong khi đó, Ben và Sorrel thận trọng từng bước ra gần bờ đai của cao nguyên.

Hình dáng những con bò trên đồng cỏ phía dưới, trông nhỏ xíu như những con bọ hung, làm Ben chóng mặt. Nó vội lui lại mấy bước.

Sorrel tiến sát bờ vực, gió lồng lộng thốc lên, hất ngược chùm lông phủ hai chân nó. Nó trêu chọc Ben:

- Cậu sao vậy? Không thích cảnh núi à?

- Mình sẽ quen dần, như cậu phải làm quen với chuyện bay trên lưng rồng vậy.

Ben trả lời, rồi quay lại nhìn Firedrake đang ngủ ngon lành bên một hốc đá.

Sorrel thì thầm:

- Bay làm mất sức rồng khủng khiếp lắm. Nếu không được ngủ, rồng sẽ trở nên rầu rĩ. Chúng ử dột tới nỗi chẳng ai có thể làm gì giúp được. Còn nếu trời mưa thì...

Nó nhìn trời rồi tươi hẳn lên:

- May quá, trời này thì không thể nào mưa được. Sao? Hay cậu cũng không đồng ý? Cậu có muốn lại cãi nhau nữa về vấn đề này không?

Ben lắc đầu, ngơ ngác nhìn quanh. Sorrel lại kiểm chuyện:

- Thấy cái gì cậu cũng há hốc mồm ra thế kia, mình biết là cậu chưa thấy núi bao giờ, đúng không?

- Mới chỉ một lần mình ngồi lên một cái nắp thùng rác, trượt xuống một cái dốc thấp hơn mấy cây kia kìa.

Ngồi xuống cái ba lô ướt sũng, nó cảm thấy giữa cảnh núi non hùng vĩ này, nó quả là bé nhỏ - nhỏ tí như một con côn trùng - nhưng đồng thời nó cũng

không ngớt ngắm nhìn cho thoả thê những ngọn núi
lồi lõm trải dài tới chân trời.

Trên đỉnh một ngọn núi xa xa, Ben thấy một lâu
đài hoang phế. Những ngọn tháp thẫm đen trên nền
trời buổi sáng và dù lâu đài, nhìn từ xa, chỉ lớn hơn
một bao diêm, vẫn mang một vẻ đầy hăm dọa.

Ben huých nhẹ Sorrel:

- Nhìn kìa. Cậu có thấy lâu đài đằng kia không?

Sorrel ngáp dài hỏi:

- Đâu?Ồ, cái đó hả? Tưởng gì.Trên đường đi, tôi
và Firedrake gặp thiếu gì. Chỗ ở ngày xưa của con
người đó. Cậu phải biết chứ.

Mở ba lô, nó lấy ra nắm lá đã hái ở chân cầu đưa
lên miệng, vừa nhai vừa nói:

- Bây giờ tôi và cậu, đưa ngủ đũa gác. Cần oản
tù tì coi đũa nào nghỉ trước không?

- Không sao đâu, cậu nghỉ trước đi. Ngay lúc này
tôi cũng chưa ngủ được.

- Tùỵ cậu. Nhưng đừng giở trò gì, như bỏ trốn chẳng
hạn. Rõ?

Vừa nói cô ả vừa ngáp, lại bên con rỗng, cuộn mình
nằm và chỉ vài giây sau đã ngáy khò khò.

Ben lấy hộp bánh bột và cái muỗng trong ba lô
ra. Nó dùng dao bấm mở hộp, rồi ngồi trên cỏ, giữ
khoảng cách an toàn với dốc vực sâu thẳm. Vừa ăn,
nó vừa trông chừng chung quanh. Liếc lên phía lâu

dài xa xa, nó chợt thấy có những chấm đen lượn vòng trên bầu trời phía lâu đài, làm nó liên tưởng đến những con quạ Đuôi Xám đã nhắc tới. Ôi! Quên đi, nó tự nhủ, cứ nghĩ mãi đến những lời của lão chuột trắng đó, không khéo mình thấy cả ma hiện ra bây giờ.

Mặt trời lên cao dần, xua tan sương mù trên thung lũng, Ben lơ mơ buồn ngủ. Nó đứng dậy đi tới đi lui cho tỉnh táo. Nghe tiếng ngáy của Sorrel, nó cúi xuống, mở ba lô của cô ta, lấy ra tấm bản đồ.

Rút com-pa từ túi áo ra, Ben kéo sợi ru-băng trắng, nhìn kỹ vùng núi chúng vừa đáp xuống. Sau đó nó quan sát những nẻo đường do Đuôi Xám đã vạch ra. Ben lẩm bẩm:

- Chết rồi! Mình nghĩ đúng mà. Đâm đầu ngay vào vùng có vạch vàng. Rắc rối to rồi.

Thình lình sau lưng nó có tiếng sột soạt. Ben ngừng đầu nghe ngóng. Đó, rõ ràng thêm tiếng nữa. Firedrake và Sorrel vẫn ngủ say. Chỉ có cái đuôi rỗng hơi ve vẩy trong cơn mê. Hay là rắn? Rắn là loài duy nhất làm Ben khiếp hãi. Ô chắc chỉ là một con thỏ thôi. Nó cuộn bản đồ trả lại vào ba lô của Sorrel, nhưng...

Ben không còn tin vào chính mắt nó nữa.

Một người mập ú, nhỏ bé xuất hiện từ sau tảng đá lớn phủ đầy rêu, đang sột soạt tiến một bước tới gần nó. Con quái mới hiện hình này, lớn không bằng một con gà, đội một cái mũ to đùng, màu xám xịt,

giống hệt màu của núi đá chung quanh. Tay gã còn nắm một cây rìu nhỏ.

- Không phải là hấn.

Con người bé nhỏ nhìn Ben từ đầu đến chân, lăm lăm:

- Làm sao đại ca biết được, Thạch Tu?

Tiếng hỏi nhao nhao từ ba gã cũng lùn tịt, tròn quay, đang núp sau tảng đá. Chúng trở mắt nhìn Ben như nhìn một con vật lạ lùng rớt từ trên trời xuống vậy.

Gã tên Thạch Tu trả lời:

- Đây là một con người, các huynh đệ không thấy sao? Một con người còn nhỏ. Nhưng nếu thằng nhóc này không là hấn, sao da đầu chúng ta lại bị rần rần lên như kiến bò thế nhỉ?

Gã lùn đại ca lo ngại nhìn bốn hướng, nhìn cả lên trời. Rồi gã mạnh bạo tiến về phía Ben đang ngơ ngác, rúm người trên mặt đất. Thạch Tu đứng ngay trước mặt Ben, tay nắm chắc cây rìu, như đang sẵn sàng chiến đấu với một người khổng lồ. Ba huynh đệ của gã nín thở nhìn vị đại ca đầy can đảm.

Thạch Tu vỗ vỗ đầu gối Ben, lên tiếng hỏi:

- Này, người. Còn ai ở đây với mi nữa?

Ben lấp bắp:

- Cáiii... cái... gì?

Gã lùn mập, quay nhìn đám đàn em, vỗ vỗ lên trán, thông báo:

- Trúng mãnh rồi. Gấp ngay phải thẳng tâm thần. Nhưng ta sẽ có cách.

Quay lại Ben, gã gào lên từng tiếng:

- CÓ - AI - Ở - ĐÂY - CÙNG - MI - KHÔNG?

Vô tình Ben quay nhìn Firedrake và Sorrel đang ngủ.

- Aaaa!

Thạch Tu rú lên, kinh ngạc đến ngộp thở. Mắt gã tròn xoe như sắp lòi tròng. Lột cái mũ khổng lồ ra, gãi đầu lia lịa, rồi lại đội lên. Gã lấy hơi mà gào:

- Các huynh đệ, Hắc-Ám, Hoa-Cương-Diện, Tiểu-Thạch-Tu. Mau lại đây. Không thể nào tin nổi. Một con rồng! Một con rồng bạc hần hoi!

Gã nhón gót, từ từ mon men lại gần Firedrake. Lũ đàn em riu rít chạy lại sau Thạch Tu.

Ben, đã lấy lại bình tĩnh, nhảy tới chặn đám lùn:

- Này, đứng lại.

Bốn anh em chỉ cao bằng bốn chai nước ngọt, nhưng đồng loạt vung búa và rìu lên, trừng trừng nhìn Ben.

Thạch Tu gầm lên:

- Tránh ra, con người! Chúng ta chỉ muốn nhìn con rồng một chút thôi.

Ben ngoái ra sau vai, kêu lớn:

- Sorrel! Sorrel! Dậy mau. Có đám người tí xiu, kỳ cục lắm!

- Há? Bé tí xiu kỳ cục lắm?

Thạch Tu tiến sát Ben giận dữ:

- Mi dám ám chỉ anh em ta như vậy hả. Các huynh đệ nghe thằng nhóc này gọi chúng ta là gì không?

- Cái gì mà om xòm thế?

Sorrel vừa ngáp vừa bò từ phía sau Firedrake ra hỏi.

Hắc-Ám hốt hoảng:

- Một ả lâm-thần.

Sorrel "à" một tiếng:

- Thì ra đám lùn sơn cước. Ở đâu cũng không được yên với tụi này.

Chỉ một cú nhảy, Sorrel đứng giữa đám người bé nhỏ. Nó nắm cổ áo Hắc-Ám nhấc bổng gã này lên. Gã lùn cuống quýt làm rớt cây búa, hai chân đập lung tung trong không khí. Các bạn hấn lập tức tấn công Sorrel. Không một chút ráng sức, cô ả xòe móng vuốt tịch thu hết búa rìu của chúng:

- Này, ta hỏi thật: các người không biết rằng, đừng bao giờ nên đánh thức một con rồng đang ngủ sao? Không sợ nó sẽ dùng các người làm món điểm tâm à? Trông các người cũng béo tốt, ngon lành lắm đấy.

- Hừ, đúng miệng lưỡi của một tiểu yêu rừng rú!

Vừa lèm bèm, Thạch Tu vừa tránh xa mấy bước cho... chắc ăn.

Anh lùn mập nhất đám núp sau tảng đá, léo nhéo nói ra:

- Rõng không ăn những vật biết thờ. Chúng sống nhờ ánh trăng. Tất cả sức lực của chúng đều do trăng mà ra. Thậm chí chúng còn không bay nổi khi trăng lặn.

Sorrel đặt Hắc-Ám đang dẫy dựa xuống đất, bảo tất cả:

- Bây giờ cho ta biết, vì sao các người biết chúng ta ở đây?

Bốn gã bối rối nhìn ả lâm thần. Thạch Tu xô anh lùn nhỏ nhất đám, bảo:

- Tới lượt mi nói đó, Hoa-Cương-Diện.

Hoa-Cương-Diện ngấp ngừng tiến lên một bước, đối diện hai sinh vật khổng lồ, run run nói:

- Chúng tôi sống tuốt trên đỉnh núi. Nhưng sáng nay da đầu cứ rần rần cả lên. Thường thì chúng tôi chỉ bị như thế khi đến gần lâu đài thôi.

Sorrel nhăn mặt hỏi:

- Mi nói lung tung cái gì vậy. Da đầu các người ngứa ngứa thì ăn nhằm gì tới vụ này?

- Mỗi khi da đầu chúng tôi rần rần lên, chúng tôi có sinh vật lạ lùng xuất hiện rất gần. Loài người và động vật không gây ra hiệu quả này.

Sorrel nghi hoặc nhìn cả bốn gã. Ben quì thấp bằng Hoa-Cương-Diện, hỏi:

- Anh vừa nói đến một lâu đài. Phải cái lâu đài xa xa kia không?

Anh béo ị đằng sau tảng đá lại léo nhéo ra:

- Chúng tôi không biết gì hết là không biết gì hết.

Thạch Tu quát:

- Im đi Tiểu-Thạch-Tu.

Hoa-Cương-Diện run rẩy như một con thỏ khiếp đảm, liếc Ben một cái rồi ù té chạy về đồng bọn. Nhưng Thạch Tu bước lại gần cậu bé:

- Đúng, chính là lâu đài trên đó. Nó làm da đầu chúng tôi rần rần không chịu nổi. Vì vậy mà nhiều năm nay chúng tôi không dám tới gần, mặc dù ngọn núi đó, hơi vàng bốc ra mạnh tới nỗi có thể hất tung cả mũ nón người nào lại gần.

Ben và Sorrel cùng ngược nhìn toà lâu đài trên đỉnh núi. Ben hỏi:

- Ai ở trên đó?

Hoa-Cương-Diện lí nhí:

- Chúng tôi không biết.

Tiểu-Thạch-Tu nhìn Ben và Sorrel đầy vẻ khó chịu:

- Đã bảo không biết gì hết là không biết gì hết rồi mà.

Thạch Tu lầu bầu:

- Không biết và không muốn biết. Anh em tụi này không muốn dính dáng đến những chuyện quỷ ma trên đó, đúng không các huynh đệ?

Cả bốn gã lại đứng dính chùm vào nhau, đồng thanh:

- Đúng đúng đúng là đúng đúng đúng.

Sorrel bảo Ben:

- Không hỏi gì thêm được với đám dờ hơi này nữa đâu. Có lẽ muốn biết sự thật, chúng ta phải bay lên đó.

Ben áy náy nhìn Firedrake đang ngủ, nói:

- Tớ đã bảo cậu phải tránh xa vùng màu vàng ra. Chưa bay xa về phương nam, cậu đã bảo Firedrake rẽ trái rồi. Cậu có tin tớ đâu.

- Thôi, đủ rồi, đủ rồi. Bây giờ còn làm sao được nữa mà cậu cứ lải nhải mãi thế? Dù sao cũng phải đợi mặt trời lặn mới đi tiếp được chứ. Firedrake cần phải ngủ cả ngày, nếu không làm sao cậu ấy đủ sức bay đêm nay. Cũng là dịp may để tìm thêm ít lương thực. Này, mấy chú lùn sơn cước, biết chỗ nào có rế non hay dâu rừng không?

Bốn gã thì thầm bàn tán. Một lúc lâu sau, Thạch Tu trịnh trọng lại gần, tăng hắng nói:

- Chúng tôi sẽ chỉ chỗ hái dâu rừng, nhưng với điều kiện đổi lại: rỗng phải đánh hơi núi đá cho chúng tôi?

Sorrel ngạc nhiên hỏi lại:

- Đánh hơi núi đá là cái khỉ gì?

Tiểu-Thạch-Tu béo ị cũng hăng hái tiến lên, thì thầm đầy vẻ bí mật:

- Rừng có thể đánh hơi, phát hiện kho tàng. Ai chẳng biết chuyện đó.

- Thật sao? Ai cho các người biết như thế?

- Đây trong chuyện cổ tích. Những chuyện kể lại thời loài rừng còn sống ở nơi này.

Hoa-Cương-Diện buồn rầu nói thêm:

- Trước kia, nơi đây đầy rừng. Giờ thì chúng đã bỏ đi hết rồi.

Hắc-Ám say mê nói:

- Ông nội tôi đã từng cưới một con rừng. Con rừng đó đã kiếm cho ông rất nhiều vàng bạc, châu báu.

Sorrel nhún vai:

- Được. Ta sẽ nói với cậu rừng giúp các người, khi cậu ấy ngủ dậy. Nhưng mi phải chỉ cho ta nơi nào kiếm được món ăn nào thật ngon. Đồng ý?

- Theo chúng tôi.

Bốn anh lùn sơn cước đưa Sorrel đến bên một vách núi dựng đứng dẫn xuống thung lũng phía dưới, rồi chúng bắt đầu nhanh nhẹn bò xuống rất tài tình.

Sorrel giật mình lùi lại, hỏi:

- Các người bắt ta phải xuống tận dưới đó sao? Không, không thể được. Ta không thể bò xuống cái vách núi thăm thẳm, lở lổm toàn đá nhọn như tai mèo kia được. Thế này nhé, các người tự xuống và lấy cho ta ít đồ ăn. Ta đợi tại đây, khi nào cậu rừng thức dậy, ta sẽ gọi các người, được không?

- Tùy cô, nhưng nhớ gọi chúng tôi đấy nhé.

- Lời hứa danh dự của một lâm-thần mà. Yên chí đi.

Nhìn bốn anh lùn thoăn thoắt nhẩy từ chỏm đá này qua chỏm đá kia, Sorrel phát chóng mặt. Nó lẩm bẩm:

- Hy vọng chúng biết khẩu vị của lâm-thần.

Rồi nó quay vào thay ca gác cho Ben. Vì vậy Sorrel đã không phát hiện được Tiểu-Thạch-Tu, gã lùn mập ú, tách khỏi nhóm, mất hút dưới những rặng cây linh sam.

9. Nettlebrand “kẻ bằng vàng”

Bốn anh lùn sơn cước đã nói rất đúng. Lâu đài, gần nơi Firedrake hạ cánh lắm, là một sào huyệt

hắc ám. Mỗi đại hiểm nguy đối với một con rồng bạc, hơn là với đám người lùn. Vì chủ nhân lâu đài coi đám người lùn không hơn gì lũ ruồi và nhện. Trái lại, hơn một trăm năm chục năm rồi, hắc môn mỗi chờ đợi một con rồng!

Mưa gió và thời gian đã xói mòn những bức tường của lâu đài. Những ngọn tháp đổ vỡ, gai đại mọc trùm kín những bậc thang. Nhưng điều đó không làm chủ nhân bận tâm. Hắn đã có “áo giáp” bảo vệ khỏi gió, mưa, lạnh lẽo.

Nettlebrand, Kẻ Bằng Vàng, nằm trong hầm thương sâu thẳm trong lòng đất, mơ màng sự trở lại những năm tháng lâu đài còn kiên cố và thú vui duy nhất của hắn là săn bắt... loài rồng bạc.

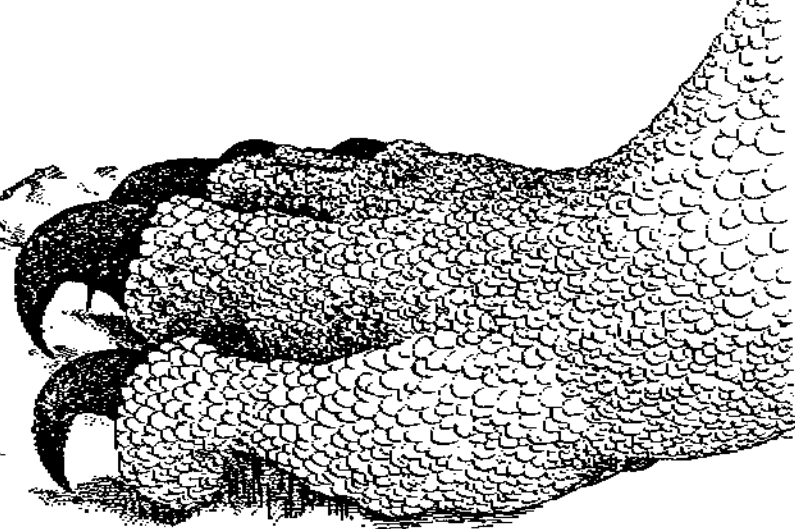
Bộ vảy (áo giáp) của Nettlebrand vẫn rạng ngời như vàng ròng. Móng và răng của hắn vẫn sắc bén như cạnh thủy tinh, và hắn mạnh mẽ phi thường hơn tất cả sinh vật trên trái đất. Nhưng hắn chán nản, u

uất trong sự buồn chán. Nó làm hắn càng tàn bạo, dã man. Hắn hung dữ hơn một con chó trái tính bị xiềng xích. Hắn nổi khùng tới mức ăn thịt hầu hết những kẻ phục dịch.

Chỉ còn lại một gã tí hon tên là Chân-ống-sậy. Ngày lại ngày, Chân-ống-sậy lau bóng "áo giáp", chùi bụi những cái gai trên sống lưng hắn, đánh răng hắn cho thêm bóng lộn, và đưa những móng chân của hắn. Ngày lại ngày, từ lúc mặt trời lên, cho tới khi mặt trời lặn, Chân-ống-sậy luôn tay làm việc, thì con rồng vàng nằm ườn hy vọng một trong vô vàn gián điệp của hắn đem về những tin tức hắn chờ đợi quá lâu: tin tức về rồng, để hắn lại được thỏa thê săn bắn.

Trong buổi sáng Firedrake nằm ngủ trên nền đá, cách lâu đài mấy ngọn núi, hai con quạ đem tin tức về cho hắn. Nhưng toàn tin vớ vẩn. Chỉ là những chuyện

tầm phào về mấy tên khổng lồ, vài thần tiên, một con rắn biển và một con chim khổng lồ, tuyệt nhiên không có một tin nào về loài rồng.Điện tiết, Nettlebrand chop ngay chúng nhai ngấu nghiến làm bữa điểm tâm, dù hẳn biết lông quạ khó tiêu kinh khủng.

Đang bức tức, thì Chân-ống-sậy linh kinh ôm đồ nghề làm móng, bàn chải đánh răng vào, quì thụp trước mặt hắn. Như thường lệ, anh chàng tí hon leo lên thân mình khổng lồ của Nettle để đánh bóng những cái vảy bằng vàng, từ chóp đuôi tới đỉnh đầu.

Nettlebrand cầu nhàu:

- Cẩn thận! Thằng tí hon dầu rồng kia. Ui cha! Mày đập vỡ bụng ta ra đấy à. Sao mày không cắn ta ăn mấy con quạ khốn kiếp đó?

- Có ngăn cản thì chủ nhân cũng đâu có nghe.

- Đúng.

Chân-ống-sậy lấy ra một chai màu xanh lục, rồi đổ mấy giọt vào xô nước. Đó là loại dầu bóng do những người lùn sơn cước đặc chế theo kiểu bí truyền, làm những vảy rồng bóng đến Chân-sậy soi gương được.

Nhưng mới lau chùi được ba cái vảy, chủ nhân lâu dài rên rẩm, trở mình làm xô nước lăn xuống mặt sàn. Nettlebrand rống lên:

- Hôm nay mày nghỉ đánh bóng một ngày được không? Mày làm bụng ta căng anh ách thêm đây này. Giữa mấy cái móng cho ta.

Hắn khi một cái, hơi thở lạnh ngắt thổi bay anh tí hon văng xuống sàn đá nứt nẻ.

Im thin thít, anh tí hon rút từ thắt lưng ra cây gậy, cạy cùi giữa những móng chân đen bóng của con rồng.

Nettlebrand gầm gừ lên tiếng:

- Sao mày cạy như hến vậy. Nói chuyện gì cho ta vui chút coi. Nào, hãy kể lại những hành động kiêu hùng của ta thuở xưa đi.

Chân-sậy lẩm bẩm:

- Ôi! Không, đừng bắt kể nữa mà, ớn quá rồi.

- Mày lảm nhảm gì đó?

- Có nói gì đâu, thưa chủ nhân. Tôi kể ngay đây. Bắt đầu thế nào nhỉ? À, nhớ rồi.

Chân-sậy tăng hăng rồi uể oải lên tiếng:

- Một đêm đông lạnh lẽo, chẳng chút trăng sao, năm 1423...

Nettlebrand nhe răng găm gờ chính lại:

- 1424. Đã bao nhiêu lần ta nhắc mày rồi, hủ thàng đầu óc bộ hung?

Gã tí hon lẳng lặng tiếp:

- Một đêm đông lạnh lẽo, chẳng chút trăng sao vào năm 1924, nhà luyện kim danh tiếng tên là Petrosius Henbane đã tạo ra một sự kỳ diệu, toàn thế giới chưa hề được thấy, đó là tạo vật phi thường nhất...

-... phi thường và đáng sợ nhất. Phải nói cho đúng, hiểu chưa? Nếu không, ta cần đứt hai cái cẳng tong teo như chân nhện của mày bây giờ. Tiếp đi.

-... phi thường và đáng sợ nhất. Một tạo vật chưa hề có trên thế gian. Rồi nhà luyện kim phối hợp lửa và nước, vàng và sắt, đá và sương đêm đọng trên áo choàng của quý bà. Sau đó, ông thu năng lượng của sấm chớp phá sự sống cho tạo vật này, rồi đặt tên tác phẩm của ông là Nettlebrand.

Chân-sậy lim dim, há hốc mồm ra ngáp, vội cuống quýt van vì:

- Chết! Chết! Xin chủ nhân tha tội.

- Tiếp tục đi.

- Dạ, tiếp tục. Xin được tiếp tục phục vụ ngài.

Chân-sậy vừa giũa cái móng khác vừa kể:

- Cũng trong đêm đó, nhà luyện kim còn tạo ra

mười hai người tí hon, kẻ cuối cùng còn lại trong số họ, chính là kẻ đang ngồi đây giữa móng hấu ngài. Những kẻ kia...

- Bỏ qua đoạn này đi. Không hay.

- Thế tôi có phải kể cái đoạn nhà luyện kim, người tạo ra chúng ta, biến mất giữa hai hàm răng cao quý của ngài không ạ?

- Khỏi. Đoạn đó cũng không hay. Kể chuyện đi sẵn. Những cuộc đi săn vĩ đại của ta đó.

Chân-sậy thờ dài, tiếp tục:

- Không bao lâu sau khi được tạo ra, Nettlebrand, tạo vật bất khả chinh phục, Ké-Bằng-Vàng rực sáng muôn năm, quyết định dẹp hết loài rồng trên mặt đất. Ngài lên kế hoạch chỉ một nhát chổi là quét sạch hết loài rồng...

Nettlebrand trợn mắt:

- Quét? Mà nói vậy là nghĩa làm sao? Quét, nghe không kêu hùng tí nào.

- Ôi, thưa chủ nhân, những lần trước tôi dùng từ gì ạ?

Bống Chân-sậy hốt hoảng xoa xoa cái mũi nhọn hoắt của anh ta, thẳng thốt nói:

- Ôi! Ôi! Thưa chủ nhân cây giữa bị gãy rồi.

- Lấy cây khác. Lẹ lên. Nếu không, mày sẽ được vào bụng ta mà thăm mười một thằng anh em của mày đấy.

- Ô, không, không, tôi không dám nhận ân huệ đó đâu.

Nhưng Chân-sậy vừa định chạy đi lấy giữa, một con quạ đang nhảy từng bậc thang từ trên trần thượng xuống.

Chân-sậy không xa lạ gì với sự xuất hiện của lũ quạ trong lâu đài. Những con chim lông đen ngòm ngòm này là gián điệp tin cẩn, trung thành nhất của Nettlebrand – dù thói quen của hần là thỉnh thoảng lại “xức vài tay gián điệp”. Nhưng hôm nay Chân-sậy kinh ngạc khi thấy một tên lùn sơn cước cười trên lưng con quạ vừa xuất hiện này. Chuyện đám lùn liều mạng vào lâu đài là một sự lạ. Ngay việc cung cấp dầu bóng chúng cũng chưa bao giờ tự đem đến, mà chuyển qua lũ quạ.

Gã lùn mập ú giữ chặt cái mũ to dùng khi con quạ nhảy lò cò xuống mấy bậc thang. Mặt hần đỏ bừng vì phấn khởi. Tới chân cầu thang, gã vội vàng tụt khỏi lưng con quạ, lạch bạch tiến tới trước Nettlebrand, phủ phục sát sàn.

Chủ nhân lâu đài ậm ừ hỏi:

- Mi muốn gì?

Vấn gục mặt trên nền đá, gã lùn lắp bắp:

- Bẩm bẩm đức Kim Thượng⁽¹⁾ tôi đã thấy... thấy một con...

1. Đức Kim-Thượng: Your Goldness

Nettlebrand chán nản gãi cằm, uể oải hỏi:

- Thấy con gì?

Chân sậy tới sát gã lùn thì thắm:

- Đừng vòng vo nữa. Nói ngay đi kéo mất mạng bây giờ.

Gã lùn ngẩng đầu, run run chỉ tay lên bức tường sau lưng Nettlebrand:

- Một con như thế. Tôi thấy một con như thế.

Nettlebrand quay lại. Trên tường là tấm tranh thảm, một tấm tranh do loài người dệt từ mấy trăm năm trước. Màu sắc đã nhạt phai nhưng dù trong bóng tối vẫn hiển hiện: những hiệp sĩ trong cuộc săn một con... rồng bạc.

Nettlebrand đứng phắt dậy, đôi mắt rực đỏ trừng trừng nhìn gã lùn:

- Mi bảo nhìn thấy một con rồng bạc? Nhưng ở đâu?

Giọng hấn vang vọng khắp căn hầm. Gã lùn lấp bắp:

- Trên núi chúng tôi. Nó hạ cánh ngay tại đó sáng nay. Lại còn có cả một ả lâm-thần và một con người còn nhỏ. Tôi bay tới đây ngay trên lưng quạ. Xin ngài thưởng cho một cái vảy bằng vàng.

Nettlebrand gầm lên:

- Câm đi. Đừng lải nhải nữa, để ta suy tính.

- Nhưng xin ngài hãy hứa một lời.

Chân-sậy đẩy gã sang một bên, rít lên nho nhỏ:

- Im đi, sao ngốc thế? Dưới cái mũ to dùng này anh không có tí óc nào sao? Anh không bị ăn tươi nuốt sống là phúc bảy mươi đời rồi, sao đòi hỏi lắm thế? Biết đâu anh chỉ nhìn thấy một con thằn lằn khổng lồ thì sao?

- Ấm ớ. Thằn lằn thằn liếc gì. Rõ ràng là một con rồng. Những cái vảy của nó trông cứ như là ánh trăng. Mà nó bự... bự... phát sợ luôn.!

Nettlebran đứng lặng trước bức thảm tranh một lúc, rồi quay lại, trầm giọng nói:

- Nếu mi làm ta thất vọng vì sự trông gà hoá cáo của mi, ta sẽ đập nát mi như một con gián.

Gã lùn cúi đầu làm thinh. Nettlebrand gọi:

- Tên làm móng đâu, lại đây.

Chân-sậy nháy vội ra:

- Giữa móng đây, có giữa móng rồi đây, thưa chủ nhân.

- Quên chuyện đó đi. Ta có công tác quan trọng hơn cho mày đây. Lên lưng quạ, bay ngay tới nơi thằn lằn ngốc này. Tìm hiểu xem nó đã thấy gì. Nếu quả thật có một con rồng, điều tra ra vì sao nó chỉ có một mình ở đó. Thêm nữa, con người và lâm thần liên quan gì tới con rồng? Ta muốn biết tất cả. Rõ chưa? Tất cả.

Chân-sậy chạy tới con quạ. Anh lùn rồi rít hỏi:

- Còn tôi thì sao? Tôi về bằng gì?

Nettlebrand mỉm cười, một nụ cười... chẳng dễ thương chút nào:

- Mi sẵn sóc móng cho ta, trong khi Chân-sậy vắng nhà. Mi sẽ đánh bóng vảy ta, răng ta và bắt những con rận dưới vảy cho ta. Mi là người hầu mới của ta. Đó là phần thưởng ta ban cho mi đó.

Gã lùn nhìn con rồng bằng vàng đầy khiếp đảm.

Nettlebrand liếm môi, gừ gừ khoái trá.

Chân sậy leo lên lưng quạ, nói:

- Tôi sẽ hoàn tất công tác và sớm trở về, thưa chủ nhân.

- Ồ, không. Đừng vội về. Mày chuyển tin về qua hệ thống nước cho ta, hiểu chứ? Như thế sẽ không tốn thì giờ bay tới bay lui.

- Nước? Trên núi đâu phải chỗ nào cũng có nước, thưa chủ nhân.

- Bảo lũ lùn tìm cho ra, đồ óc bọ hung!

Nettlebrand quay lại, nặng nề bước tới tấm thảm tranh, ghé sát mặt ngắm nghía con rồng bạc thêu bằng vô vàn sợi chỉ.

Con rồng được tạo nên bằng vàng rì rầm tự nhủ:

- Sau bấy nhiêu năm dằng dẳng, có thể chúng đã trở về. Ta biết chúng không thể trốn ta mãi mãi. Trốn tránh con người còn có thể, nhưng khó lòng trốn tránh khỏi ta.

10. Tên gián điệp

Khi con qua cất cánh khỏi những bức tường đổ nát của lâu đài, Chân-sây quay nhìn lại, mặt đầy

lo lắng. Con người nhân tạo tí hon này chỉ ra khỏi lâu đài mỗi khi phải theo Nettlebrand xuống thung lũng săn bò hoặc trư. Nhưng kể cả những khi đó, nó cũng chỉ di chuyển trong lòng đất. Vì Nettlebrand là một con rồng không có khả năng bay. Bộ giáp với những cái vảy vàng nặng nề không cho phép nó cất mình khỏi mặt đất. Nó chỉ có thể bơi trong những dòng sông ngầm và khi cần thiết phải lên mặt đất, nó chỉ có thể xuất hiện vào lúc tối trời. Còn lúc này, mặt trời chói lọi, Chân-sây chỉ một mình với một con qua đen thui thui.

Hắn hỏi cho có chuyện:

- Còn xa lắm không?

Phóng mình vun vút như một mũi tên, qua quang quác trả lời:

- Trước mặt kia. Ngọn núi giống như một thân cây đó.

- Sao bay nhanh thế. Gió thổi bay cả tai tao mất.

- Anh không thấy chúng mình đang vội sao? Này, Chân-sậy, anh không nhỏ con hơn đám lùn núi bao nhiêu, nhưng sao anh nhẹ tênh vậy? Anh được làm bằng gì? Không khí à?

- Đoán giỏi đấy. Không khí và một số thành phần đặc biệt khác nữa. Nhưng công thức mất tiêu rồi.

Hắn đảo mắt nhìn xuống, rồi la lên:

- Kìa! Có cái gì lấp lánh trên cỏ đó. Ôi! Thánh thần ôi! Thăng lùn ba trợn nói trúng phúc rồi. Đó là một con rồng.

Con quạ lượn vòng trên núi đá có Firedrake đang nằm ngủ. Cách đó vài mét là Ben và Sorrel đang cầm cúi trên tấm bản đồ, ba chú lùn sơn cước xúm xít chung quanh.

Chân sậy thì thầm bảo:

- Ha xuống đỉnh dốc đá kia. Ngay phía trên chúng, tao mới có thể nghe trộm chúng bàn tán gì.

Khi con quạ đậu xuống, Sorrel bồng ngược mắt, nghi hoặc nhìn lên. Chân-sậy ghé tai con chim lông đen:

- Bay đi. Núp trong cây linh sam đằng kia, cho đến khi nhận được dấu hiệu của tao. Ả lâm-thần không nhận ra ta. Nhưng hình như mày làm ả nghi ngờ rồi đó.

Con quạ bay bồng lên cao, rồi khuất dạng sau những cành lá linh sam rậm rạp. Chân-sậy thận trọng mon men tới sát bờ dốc.

Tiếng ả lâm-thần đang nói:

- Thôi được, tôi công nhận đã sai lầm. Vì vậy chúng ta mới bị lạc đường... một chút. Nhưng có gì quan trọng lắm đâu mà ầm ĩ. Dù sao tối nay chúng ta vẫn tới được biển mà.

Tiếng một "người", một con người còn nhỏ. Một đứa con trai:

- Sorrel, biển, nhưng là biển nào? Đó mới là vấn đề.

- Này, cậu biết không, nhà thông thái? Đêm nay cậu sẽ là người dẫn đường. Như vậy, nếu chúng ta lại bị lạc, ít ra tôi đỡ rắc tai vì phải nghe cậu... ca cẩm.

Một anh lùn bật hỏi:

- Nhưng, tóm lại, là các người định đi đâu?

Chân-sậy giởng tai nghe.

Ben nói:

- Chúng tôi đi tìm Vành Đai Thiên Đường.

Sorrel thúc mạnh vào sườn Ben làm nó suýt lộn nhào:

- Ai cho phép cậu nói ra với những kẻ này?

Chân sậy nhích thêm lên một chút cố lắng nghe. Nhưng thằng bé không dám nói thêm gì nữa. Hấn diên đầu tự hỏi: "Vành Đai Thiên Đường là cái gì?"

Bỗng tiếng một chú lùn kêu lên:

- Kia, rỗng đang thức dậy rồi.

Chân-sậy ngھnh đầu nhìn... và kia, đang đứng kia là một con rỗng. Một con rỗng bạc!

Nó nhỏ hơn Nettlebrand nhiều, và màu mắt không đỏ, mà là màu vàng kim. Con rỗng xoải tứ chi lộng lẫy, vươn cổ ngáp, rồi ngạc nhiên nhìn ba sinh vật nhỏ bé đang lấp ló sau lưng thẳng bé người. Nó lí nhí lên tiếng:

- A, người lùn. Người lùn sơn cước.

Thằng bé cười lớn bảo:

- Đúng vậy. Họ đang chờ gặp cậu đó.

Nó kéo mấy chú lùn ra phía trước:

- Đây là Thạch Tu, Hoa-Cương-Diện, Hắc-Ám và... ủa, còn anh chàng gì nữa đâu rồi?

Thạch-Tu sợ sệt nhìn con rỗng nói:

- Đó là Tiểu-Thạch-Tu, cậu ấy... cậu ấy kỳ cục, khác người lắm. Chắc lại lẫn vào đâu rồi.

Trên bờ vực Chân-sậy nhủ thầm: "Khác người con khỉ. Đó là một thằng ngu. Yên lành không muốn, tự nhiên đâm đầu vào chỗ chết. Giờ thì đang vã mồ hôi mà chùi vẩy, giữa móng cho Nettlebrand."

Gã tí hon nhích lên chút nữa, làm một viên sỏi nhỏ rớt ngay đầu Sorrel. À ngược lên, nhưng Chân-sậy đã kịp thụt cái mũi nhọn hoắt vào.

Đứa bé trai lên tiếng:

- Firedrake, mấy người này nghĩ là cậu có thể đánh hơi thấy kho tàng. Họ muốn nhờ cậu giúp đỡ.

Con rồng lắc đầu hỏi:

- Kho tàng à? Kho tàng nào? Ý họ là vàng bạc hả?

Ba chú lùn gật đầu lia lịa, nhìn con rồng tràn trề hy vọng. Firedrake lại bên sườn núi, đặt mũi lên những tảng đá, hít một hơi dài. Mấy chú lùn hí hờn vây quanh chân nó.

Firedrake quay lại bảo:

- Thơm lắm. Mũi khác với đá núi nơi tôi từng ở, nhưng thơm. Tuy nhiên tôi không có khả năng phân tích đó là mùi gì.

Ba chú lùn nhìn nhau đầy thất vọng. Thạch Tu hỏi:

- Nơi mi ở có nhiều rồng không?

Chân-sậy nghĩ thầm: "Mình cũng muốn biết điều này".

Con rồng nói:

- Ô, nhiều chứ. Tôi hy vọng nơi tôi sắp đến cũng có nhiều rồng...

- Thôi, nói thế quá đủ rồi.

Tiếng ả lâm thần cắt ngang lời con rồng. Chân-sậy chỉ muốn phun lên đầu ả một bãi nước bọt cho bõ ghét. Cắt ngang ngay đúng lúc những điều hần cần được biết.

Phía dưới, ả chen vào giữa con rồng và mấy gã lùn:

- Các người nghe Firedrake nói rồi chứ? Cậu ấy mù tịt, chẳng biết kho tàng kho tiếc ở đâu cả. Vậy các người hãy tự vác búa rìu đi mà tìm. Firedrake cần được nghỉ ngơi, vì đường chúng ta đi còn xa lắm.

Thế là hết! Suốt mấy tiếng đồng hồ sau chúng toàn nói những chuyện mà Chân-sậy chẳng thấy lý thú gì. Đám lùn thì chỉ mê ra mà kể chuyện từ ngày xưa ngày xưa, cái thời mà cha ông, cụ kỵ của chúng còn được phom phom ngự trên lưng rồng. Thạch Tu thì huyền thuyên bất tận về vàng bạc, châu báu...

Chán tới nổi Chân-sậy ngoác mồm ra ngáp, suýt lộn từng phèo xuống vực.

Khi mặt trời xuống thấp, Chân-sậy rời chỗ nấp, ra dấu cho con quạ đi theo, rồi trèo qua mấy tảng đá, để tới gần một con suối. Tiểu-Thạch-Tu đã chỉ đường rất rõ ràng. Nước tuôn ra từ một khe núi và đổ xuống một cái vũng. Những người lùn đã dùng những hòn đá chặn quanh, tạo thành một cái thau thiên nhiên. Con quạ chằm chệ trên một phiến đá mố rối rít những con bọ chung quanh. Chân-sậy lên một tảng đá lớn nhất, rồi nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt nước trong vắn vắt.

Mặt nước gợn sóng, chuyển thành màu đen. Trên mặt nước đen ngòm hình ảnh Nettlebrand thoát hiện ra với Tiểu-Thạch-Tu đang lau chùi những gai nhọn trên lưng.

Nettlebrand gầm gừ với Chân-sậy:

- A, mày đây rồi. Mày chui nhủi ở đâu mà mất tăm hơi vậy? Tao vừa định ăn tươi thằng lùn này vì quá nóng ruột đây.

- Ôi, đừng làm thế, chủ nhân. Hắn nói thật đó. Một con rồng mới hạ xuống đây. Sáng bạc như ánh trăng và nhỏ hơn ngài nhiều. Nhưng chắc chắn là một con rồng.

Nettlebrand ngó Chân-sậy trừng trừng:

- Một con rồng? Một con rồng bạc thật ư? Ta đã cho lùng sục khắp thế giới mà không gặp, vậy mà bây giờ một con rồng bạc hạ xuống gần như sát cổng nhà ta!

Nghe con rồng vàng nói, Tiểu-Thạch-Tu mừng rỡ làm rơi cả bàn chải:

- Ôi, Đức Kim Thượng thấy chưa. Tôi đã tìm ra con rồng bạc. Xin ngài ban thưởng cho kẻ hèn này một cái váy bằng vàng.

- Câm mồm. Nếu không ta sẽ ban thưởng cho mi được dịp ngắm thật gần những cái răng bằng vàng của ta. Tiếp tục lau chùi đi.

Tiểu-Thạch-Tu tiu nghỉu tụt xuống khỏi lưng rồng, nhặt lên cái bàn chải.

Nettlebrand nói với Chân-sậy:

- Báo cho ta biết tất cả những gì mi khám phá ra về con rồng bạc đó. Dòng giống nó còn nữa không? Nó từ đâu tới?

- Rõ.

Mắt Nettlebrand sáng ngời:

- Ôi! Sau cùng ta lại được đi săn. Ta sẽ tìm chúng ở đâu?

Hắn nhe răng hỏi. Chân-sậy cuống quýt dụi mũi, bối rối ra mặt:

- Dạ, dạ... tôi không biết chính xác ở đâu.

- KHÔNG BIẾT Ở ĐÂU?

Nettlebrand gầm to tới nỗi làm Chân-sậy ngã lộn cổ ra sau:

- Mi không biết? Suốt thời gian qua mi đã làm gì, há con nhện vô tích sự kia?

- Đó là lỗi ả lâm-thần. Ả ngăn không cho con rồng tiết lộ từ đâu tới. Nhưng tôi biết chúng đang kiếm tìm gì, thưa chủ nhân. Chúng tìm kiếm Vành Đại Thiên Đường.

Nettlebrand đứng thẳng người, bất động. Hai mắt hắn đỏ ngầu như máu. Tiểu-Thạch-Tu toát mồ hôi, run run đánh bóng mấy cái vảy.

Chân-sậy dọn giọng mấy lần mới thốt nên lời:

- Thưa... thưa chủ nhân, ngài có biết nơi đó ở đâu không?

- Không kẻ nào biết nơi đó ở đâu. Ngoại trừ những con rồng đã ẩn trốn tại đó suốt hơn một trăm năm nay, kể từ khi chúng thoát khỏi tay ta. Ta đã tìm kiếm Vành Đai Thiên Đường tới nổi móng chân ta rướm máu. Có những khi ta tưởng đã đến gần chúng, và có thể đánh hơi được chúng, nhưng ta chưa hề phát hiện được con rồng nào, vì vậy ta đã phải kết thúc những ngày săn bắt huy hoàng của ta.

Tiểu-Thạch-Tu rụt rè thưa:

- Nhưng giờ đây ngài lại có thể đi săn, săn con rồng ngốc nghếch mò đến tận đây nạp mạng cho ngài đó.

- Hừ! Rồi sau đó thì sao? Không được, như vậy cuộc vui sẽ chóng tàn, trước cả khi ta phàm phá ra được hang ổ của tất cả chúng nó. Ta có một ý tưởng hay hơn nhiều, một ý tưởng rất tuyệt vời. CHÂN-SẬY!

Chân-sậy giật thót người.

- Có tôi, thưa chủ nhân.

- Mi phải theo dõi nó. Theo dõi cho đến khi có thể hướng dẫn ta đến nơi những con rồng mà nó đang đi tìm, cũng như những con rồng từng ở chung với nó trước khi nó đến nơi này.

Tim Chân-sậy đập như đánh trống trong cái lồng ngực mỏng dính, khốn khổ của hắn.

- Nhưng sao lại là tôi, thưa chủ nhân? Ngài không cùng đi sao?

- Ta không có ý định chạy cho đến khi chân bóng rất mới gặp chúng. Mi phải báo cáo với ta mỗi buổi chiều. Tất cả những gì nghe, nhìn thấy. Và khi nó tìm ra Vành Đai Thiên Đường, ta sẽ có mặt cùng mi.

- Nhưng làm sao chủ nhân tới kịp ạ?

- Ta có những uy lực mà mi không thể ngờ tới được. Thôi, trở lại với công việc đi.

Hình ảnh Nettlebrand mờ đi trên mặt nước.

- Khoan, khoan đã chủ nhân.

Nhưng mặt nước dần dần trong trẻo cho tới khi Chân-sậy nhìn vào chính đôi mắt hắt phản chiếu lại.

- Ôi! Không!

Thở dài thườn thượt, Chân-sậy đành quay lại tìm kiếm con quạ đen ngòm.

11. Giông tố

Khi Firedrake sửa soạn lên đường thì các chú lùn sơn cước đã ngủ li bì trong hang của họ. Chuyến đi này Ben leo lên lưng rồng, tay cầm com-pan và ngồi đằng trước Sorrel. Nó đã nghiên cứu tấm bản đồ của chuột trắng suốt mấy tiếng đồng hồ, ghi nhớ từng chi tiết: những ngọn núi bay vòng qua, những dòng sông phải bám theo, những thành phố phải né tránh... Trước hết, phải vượt qua nhiều trăm cây số về hướng nam, rồi hướng tới Địa-trung-hải. Nếu may mắn chúng sẽ hạ xuống bờ biển này trước rặng đông.

Với mấy cái vỗ cánh mạnh mẽ con rồng bay bổng lên không. Trên những ngọn núi không khí thật trong lành. Trăng lưỡi liềm toả sáng giữa muôn sao, chỉ có chút gió ngược chiều nhưng rất nhẹ. Thế giới êm ả tới mức Ben nghe rõ từng tiếng nhai nắm nhóp nhép của Sorrel đằng sau nó. Đôi cánh của Firedrake vun vút trong không gian mát rượi.

Ben nhìn lại những đỉnh núi đen, hình như nó vừa thoáng thấy một con chim lớn, cũng một sinh vật nhỏ xíu, lẫn vào bóng tối. Nó thì thầm gọi:

- Sorrel, cậu nhìn lại đi. Có thấy gì không?

Sorrel ngừng nhai, quay lại nhìn, rồi bảo:

- Chẳng có gì đáng ngại cả.

- Nhưng rõ ràng tớ thấy một con quạ mà. Đuôi Xám đã cảnh giác tụi mình phải dè chừng lũ quạ, đúng không? Tớ còn thấy như trên lưng nó có cồng một vật gì ấy.

- Đúng rồi. Vì thế nên mình đã bảo không có gì đáng ngại. Đó là một tiểu yêu. Đám tiểu yêu khoái bay bổng dưới trăng lấm. Đám quạ bay không có kỹ sī mới đáng nghi ngờ. Hơn nữa, làm sao mấy con chim đen đúa đó bay xa bằng rồng được, trừ khi chúng có phép thuật.

- Tiểu yêu à?

Ben đảo dác tìm kiếm, nhưng con chim như đã tan vào bóng đêm. Nó lấm bầm:

- Chúng biến đi đâu mất rồi?

- Chắc lại đến mấy chỗ nhảy nhót của đám tiểu yêu rồi.

Sorrel chùi miệng hít hà:

- Ui! Miếng nấm ngon tuyệt cú mèo!

Mấy tiếng sau, Ben vẫn đảo mắt tìm, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy con chim nào nữa. Firebrake phi về hướng nam nhanh hơn cả gió. Ben liên tục hỏi Sorrel, với đôi mắt tinh tường của một thần rừng, có nhìn thấy gì trên mặt đất không? Vì riêng nó chỉ thấy

sóng, hồ lấp lánh ánh trăng thôi. Ben và Sorrel cộng tác để hướng dẫn con rồng vượt qua những thành phố và những nơi nguy hiểm khác, theo đúng lời lão chuột trắng đã khuyên.

Tang tảng sáng chúng tìm được một chỗ nghỉ ngơi trong một rừng ô-liu gần duyên hải Hy-Lạp. Chúng ngủ suốt ngày trong tiếng rì rả êm êm của lũ ve sầu, rồi khởi hành lúc trăng lên. Firedrake chuyển sang hướng đông bắc, tiến về bờ biển Si-ri. Đêm êm đềm với những cơn gió nam ấm áp thổi từ biển vào. Nhưng trước khi trời sáng thời tiết bỗng đổi thay.

Gió ngược chiều càng lúc càng mạnh hơn. Firedrake rần rế tránh. Nó vượt lên cao, hụp xuống thấp, nhưng những ngọn cuồng phong tràn lan khắp nơi. Mây cuộn cuộn từng đám như những quả núi trên đầu chúng. Sấm rầm rầm và những tia chớp như xé tan bầu trời.

Ben kêu lớn:

- Firedrake, chúng ta bị lệch hướng rồi. Gió đang đẩy cậu về nam.

- Mình không có cách nào chống lại nổi.

Con rồng trả lời. Nó cố kèm mình chống lại kẻ thù vô hình bằng tất cả sức lực, nhưng gió vẫn gào rú bên tai, cuốn nó theo, đè nó xuống gần những ngọn sóng ngầu bọt.

Ben và Sorrel bám chặt những cái gai trên lưng Firedrake. Rất may là Sorrel đã buộc chặt tất cả vào nhau, nếu không mỗi đứa bay mỗi ngã rồi. Nhưng

mưa rào rào đổ xuống. Những cái gai của con rồng trở nên trơn tuột. Sorrel phải ôm riết lấy Ben. Phía dưới, biển gầm thét như trong cơn phẫn nộ. Mấy hòn đảo nhỏ lộ nhô trên sóng nước, nhưng không thấy một mảnh đất bằng phẳng nào.

Ben gào lớn:

- Tổ nghĩ chúng ta đang bị gió thốc vào bờ biển Ai-Cập rồi.

Sorrel gào lại:

- Bờ biển hả? Bờ biển nào cũng tốt. Còn hơn chìm ráo xuống đáy nước khủng khiếp kia kìa.

Mặt trời dần lên. Nhưng sau những đám mây u ám, chỉ có chút ánh sáng nhợt nhạt, tái mét. Firedrake đang gặp rất nhiều trở ngại. Con giông liên tục ép nó xuống phía những đợt sóng. Ben và Sorrel đã cảm thấy những bọt nước mặn lăn tăn tạt lên mặt.

Sorrel thét lên hỏi Ben:

- Cái bản đồ thông minh của cậu có nói gì tới thời tiết vùng này không?

Tóc Ben ướt sũng, tai nó đau nhức vì tiếng gầm rú của cơn giông bão. Nó biết chắc hai cánh Firedrake càng lúc càng nặng trĩu. Nó rán gào lên báo động:

- Vùng duyên hải này tràn ngập dấu vàng nguy hiểm đấy.

Chúng thấy, trên bọt sóng, một con tàu lão đảo như một cái nút chai. Và rồi, dải bờ biển thình lình hiện ra trong bụi nước.

Ben kêu lên:

- Kia rồi. Firedrake, hạ xuống bờ đi. Cậu có thể bay tới đó không?

Gom hết sức bình sinh, Firedrake gồng mình chống lại cơn gió, rồi từ từ, thật từ từ tiến vào bờ.

Bên dưới là mặt đất thoải thoải, với những hàng cỏ ngả nghiêng bên bờ nước.

Sorrel thọc mạnh những móng vuốt vào trong áo Ben, tí tởn hét toáng lên:

- Chúng ta thành công rồi!

Trời sáng dần. Cơn giông gió dịu xuống như yên ngủ khi mặt trời lên.

Firedrake mệt lả khi hạ cánh xuống mặt cát bằng phẳng, dịu êm. Ben và Sorrel tháo những nẹp buộc, tụt khỏi lưng rồng. Firedrake gối đầu lên cát, hai mắt nhắm nghiền.

Sorrel vội kêu:

- Firedrake, dậy. Phải tìm nơi an toàn đã. Cậu cứ làm như đây là ngọn đồi cổ tích vậy. Nguy hiểm lắm, trời sắp sáng rồi.

Ben lo ngại nhìn quanh. Những cây cỏ nổi hàng hai bờ một lòng sông khô cạn. Sau hàng cỏ là những đụn cát và trong ánh sáng ban mai hiện ra những hàng cột, những bức tường đổ nát. Và... đây rấy những lều bạt.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn trong những lều vải kia phải có người.

Sorrel lay gọi Firedrake:

- Mau. Firedrake. Chạy tới những hàng cọ đằng kia.

Chúng chạy qua bãi cát, qua lòng sông khô cạn, rồi leo qua dốc đá của bờ sông, nơi có những cây cọ mọc um tùm. Những cây cọ mọc khít nhau, đủ để che dấu Firedrake ngay lúc này, nhưng đây không thể là nơi cho một con rồng có thể ẩn trốn suốt ngày.

Ben bảo:

- Có lẽ chúng ta phải tìm một chỗ trong đồi. Một cái hang hay một góc tối trong đồng cỏ nát kia chẳng hạn.

Nó lấy ra tấm bản đồ. Nhưng bản đồ ướt sũng, nếu trải ra rất có thể bị rách nát hết.

- Ôi trời! Không phơi ngay ra nắng là tiêu mất.

Sorrel nhìn qua những lá cọ, hỏi Ben:

- Sao nơi này đầy người vậy? Họ làm gì thế? Họ là người mà, phải không? Mình chưa bao giờ thấy nhiều người sống trong lều đến thế.

- Tớ chắc đây là một trại của những nhà khảo cổ. Tớ thấy một lần trong phim rồi.

- Khảo cổ? Một giống người nguy hiểm, phải không?

Ben phì cười:

- Ồ, không. Khảo cổ là những người đào bới những

đền đài cổ, tìm những cái bình, những cái đĩa... đủ thứ hết.

- Để làm gì? Máy thứ này vỡ vụn từ xưa từ xưa rồi, quý hoá gì. Tại sao họ phải đào lên nhỉ?

- Để tìm hiểu người xưa sống thế nào. Cậu hiểu chưa?

- À, rồi sau đó họ làm gì? Hàn gắn lại những cái bình vỡ, xây lại những ngôi đền à?

- Không. Đôi khi họ hàn lại những mảnh vỡ, nhưng thường thì họ cứ để nguyên như vậy. Cậu hiểu không?

Cô lâm-thần ngẩn mặt nhìn mấy cây cột đổ, một lúc mới lắc đầu:

- Không. Hiểu chết liền.

Mặt trời lên cao hơn và những người trong trại có vẻ bắt tay vào việc.

Firedrake làm Sorrel giật mình khỏi dòng suy nghĩ về "khảo cổ". Cậu rùng vờn vai ngáp, lơ mơ lắm lắm:

- Mình vừa được nằm dưới hàng cây rất ngộ. Tiếng lá rì rào như kể chuyện cho mình nghe vậy.

Sorrel cố dựng đầu nó dậy:

- Đừng ngủ nữa Firedrake. Nơi này không an toàn đâu. Ben nói đúng, chúng ta còn kịp tìm một chỗ xa cái trại của loài người này.

Bỗng Ben nắm cánh tay Sorrel, chỉ ra bãi biển:

- Cậu nhìn kia.

Chúng đã để lại dấu vết suốt từ bãi cát ướt, qua lòng sông khô, lên tới con dốc.

Sorrel rên lên:

- Thần nắm thánh nắm ôi! Sao tôi ngu thế nhỉ?

Nó leo vội lên cây cọ, kéo đứt một cái lá dài, cúi xuống nho nhỏ bảo Ben:

- Để mình thanh toán dấu vết. Cậu tìm một chỗ cho Firedrake. Mình sẽ theo kịp các cậu. Mau. Nhúc nhích đi. Sao đứng thộn ra vậy?

Ben miễn cưỡng quay đi, trong khi Sorrel nhảy xuống dòng sông cạn và bắt đầu dùng lá cọ làm chổi xóa những dấu vết trên nền cát.

Ben khoác hai ba lô lên vai, bảo Firedrake:

- Đi thôi.

Nhưng cọn rỗng không nhúc nhích. Ben lo lắng gọi xuống Sorrel:

- Sorrel, lẽ chúng tớ không đợi cậu được vì người ta lên đây thì sao?

- Ra khỏi đây ngay đi. Nếu họ lên lối này, mình có thể nghe tiếng họ từ xa mà.

Firedrake thở dài:

- Được rồi, nhưng cậu phải gấp lên.

- Danh dự lâm thần! Tin chưa? Nhưng thấy cây nắm nào, nhớ hái cho mình nhé.

- Tổ hứa.

Ben nói rồi đi theo Firedrake.

Ben tìm cho con rồng được một nơi trú ẩn: một hang động dưới chân đồi đá, một nửa hang khuất sau những bụi gai rậm rạp và cách xa lều trại của đoàn người. Những mặt người xấu xí được khắc trên vách đá quanh cửa hang. Trên một tảng đá, phủ đầy những chữ viết loằng ngoằng kỳ lạ. Nhưng đám cỏ nhọn sắc vươn cao phủ tràn mặt đất, không hề có dấu chân dẫm đạp, chứng tỏ đoàn khảo cổ chưa phát hiện ra hang động này.

Sau khi Firedrake thoải mái nằm trong hang mát mẻ, Ben bảo:

- Tổ đi coi Sorrel làm gì mà lâu thế. Tổ để hai cái ba lô lại đây nhé.

Firedrake lơ mơ ngủ.

Ben trái tấm bản đồ ướt ngoài nắng, chặn lên mấy viên đá, rồi chạy đi tìm Sorrel. Trên đường đi, nó xóa dấu vết của con rồng dẫn vào hang. Dấu chân người của nó không gây nghi ngờ nhiều, nhưng nơi nào có thể, nó vẫn chỉ đi trên đá và những mảnh tường vỡ rải rác đầy bãi cát. Mặt trời chưa lên cao lắm, nhưng nắng rất chói chang, làm nó đầm đìa mồ hôi và ngộp thở.

Ben dừng lại dưới bóng mấy cây cọ, nó cảm thấy dễ chịu hơn. Nhưng đảo mắt nhìn quanh, nó không thấy bóng dáng Sorrel đâu. Nó vội băng qua lòng sông cạn, chạy tới bãi biển nơi Firedrake đã hạ xuống. Vẫn không thấy Sorrel và dấu vết của con rồng vẫn còn nguyên. Dấu móng khổng lồ, đường vạch của cái đuôi dài thậm thụt còn rành rành trên cát. Sao Sorrel không xoá hết những dấu vết này?

Ben bồn chồn nhìn quanh. Sorrel đâu rồi?

Lúc này trong khu lều trại tràn ngập người. Xe cộ ra vô nườm nượp. Rất đông người đang đào xới trong khu vực đổ nát.

Ben tiến lại một khoảng đất không có vết chân của con rồng. Có lẽ Sorrel mới chỉ xoá tới đoạn này. Nhưng thay vì dấu vết của Firedrake, nơi này đầy dấu chân của rất nhiều người. Ben không hề thấy vết chân nào của Sorrel. Tim đập thình thịch, Ben đứng nhìn những dấu giày in trên cát, tiến về hướng một cái xe đậu không xa chỗ nó bao nhiêu. Tuyệt nhiên không chút dấu vết nào của Sorrel.

Cổ họng Ben như nghẹn lại. Thôi chết rồi! Họ đã bắt Sorrel!

Nó cầm đầu chạy theo vết bánh xe đang tiến thẳng về khu cắm trại của đoàn khảo cổ.

12. Bị bắt

Khi Ben lén lút xâm nhập trại, nó thấy chỉ có lúa thừa vài người. Đa số họ đã đổ ra khu vực đào tìm phế tích. Ben nhìn suốt từ những lều bạt tới nơi được căng dây khoanh vùng khu khai quật.

Tiếng bàn cãi sôi nổi vọng lại làm Ben giật mình chú ý. Rón rén, lần mò theo lối đi nhỏ giữa những tấm lều, cuối cùng nó tới một khoảng trống. Một đám đông đủ loại trang phục: những người khoác áo choàng dài lướt thướt, lại có những người cuốn khăn như những cuộn dây sù sù trên đầu... Họ xúm xít quanh một thứ gì đó đặt dưới bóng râm của một cây cọ lớn. Nhiều người vừa nói vừa vung vẩy tay, nhiều người dờ dẫm, mồm há hốc. Ben len lỏi qua đám đông, cho đến khi nhìn thấy điều làm họ đang ì xèo tranh luận.

Hàng chục cái lồng, đủ cỡ lớn nhỏ, đặt dưới gốc cây. Mấy lồng nhốt gà kế bên lồng nhốt một chú khỉ mặt mày ủ rũ. Và... trong cái lồng lớn nhất, chính là Sorrel. Nó ngồi quay lưng lại đám đông. Nhưng Ben nhận ra ngay.

Những người xúm xít trước lồng nhốt Sorrel nói đủ mọi ngôn ngữ: Ả-Rập, Anh, Pháp, Đức... Nhưng Ben có thể nghe lồm bồm.

Một ông mũi to dùng, cầm lẹm nói:

- Theo ý tôi thì đó là một con khỉ bị đột biến gen. Không ai có thể phản đối điều đó được.

Ông cao lỏng không, đứng gần Ben, lên tiếng:

- Tôi phản đối, giáo sư Resenberg ạ.

Giáo sư Rosenberg ngược mắt lên trời:

- Ôi! Giáo sư Greenbloom. Tôi xin anh, đừng khơi mào lại chuyện những sinh vật lạ thường của anh nữa.

Nhưng giáo sư Greenbloom mỉm cười nói:

- Đồng nghiệp thân mến ơi, trước mắt anh là một tiểu phúc thần. Một tiểu yêu lông đốm của rừng núi đó. Loài này chỉ đặc biệt xuất hiện trên cao nguyên Tân-Tây-Lan thôi, nên rất ít người biết đến.

Ben trố mắt nhìn ông ta. Tại sao người này lại biết nhỉ? Rõ ràng Sorrel cũng đang nghe, vì Ben thấy hai tai cô ả dựng đứng lên.

Giáo sư Rosenberg vẫn lắc đầu quấy quậy:

- Tôi không hiểu sao anh cứ ôm mãi những ý kiến ngớ ngẩn như thế được. Ý tôi muốn nói, anh là một học giả. Một giáo sư khảo cổ học, một tiến sĩ sử và cổ ngữ, vậy mà anh cứ khư khư mở lý thuyết cực kỳ vô lý đó.

- Theo tôi, những gì anh nói mới thật sự ngớ ngẩn. Đây là một con khỉ? Đã bao giờ anh thấy một con khỉ như thế này chưa?

Sorrel quay phắt lại, giận dữ nhìn hai ông giáo sư, xỏ một tràng:

- Đồ nấm ruồi, nấm rần, nấm đốm vàng, nấm gò mả!

Giáo sư Rosenberg lùi lại, hoảng hốt:

- Chúa ôi! Cái... cái... vật này phát... phát ra tiếng gì vậy?

Giáo sư Greenbloom cười nói:

- Nó rửa anh đó, không nghe à? Nó rửa anh bằng những tên nấm. Coi bộ nó rất am hiểu về nấm. Vì tất

cả những tên đó là để chỉ những loại nấm độc. Những thứ nấm có thể sẽ làm anh phát bệnh. Và tôi chắc con lâm thần này cũng đang phát bệnh vì chúng ta.

Giáo sư Rosenberg chỉ còn biết lắc đầu, vác cái bụng bự sang những lồng khác.

Ben cố ngẫm ra dấu hiệu cho Sorrel. Nhưng cô ả vừa nắm những song lồng giật rầm rầm vừa nguyên rửa, tức giận đến không nhận ra Ben đứng lẫn trong đám người lớn.

Giáo sư Rosenberg chỉ cái lồng kế bên, hỏi:

- Đồng nghiệp thân mến, vậy thì anh gọi... cái này là sinh vật gì?

Ben kinh ngạc nhìn trừng trừng. Trong lồng là một người tí hon đang úp mặt vào hai bàn tay. Tóc hần bù xù, màu cà-rốt. Chân tay khẳng khiu, bé tí. Hần mặc một cái áo bó sát và một cái quần cụt tới gối, đi đôi bốt mũi nhọn.

Giáo sư Greenbloom nói:

- Tôi chắc anh lại cho là một con vật đột biến gen nữa?

Nhưng đồng nghiệp to béo của ông lắc đầu:

-Ồ, không đâu. Đây là một cái máy rất phức tạp. Chúng tôi đã cố tìm khắp trại xem ai làm mất. Sáng nay nó được tìm thấy gần mấy cái lều, ướt sũng và một con quạ đang mổ quần áo nó. Chúng tôi đã tìm đủ mọi cách để tắt cái máy đó mà không được. Nó đập lung tung, nên phải bỏ vào lồng.

Giáo sư Greenbloom tiến gần hơn đến cái lồng nhốt người tí hon, bảo bạn:

- Anh nói đúng một phần thôi. Điều chúng ta nhìn thấy đây, thật ra là một sinh vật thiên nhiên, cũng như lâm thần. Không, đây là một vật nhân tạo, tuy nhiên không như anh tưởng là một cái máy nhỏ dẫu. Nó là một sinh vật có máu có thịt, tạo ra do bàn tay con người. Những nhà luyện kim thời Trung cổ là những thiên tài trong việc sản xuất ra những sinh vật này. Không có gì phải nghi ngờ nữa, đây chính là một người nhân tạo tí hon.

Ben thấy người tí hon ngược lên đầy lo lắng. Mặt hắn ta màu đỏ, mặt trắng bệch như phấn, cái mũi dài thông, nhọn hoắt.

Nhưng giáo sư Rosenberg bỗng cười hô hô, tiếng cười của ông làm bầy gà giật mình, vỗ cánh phành phạch chạy quanh chuồng. Ông ta cố nín cười bảo bạn:

- Một người tí hon nhân tạo! Ôi trời, anh khéo khôi hài thật đấy. Bây giờ tôi rất muốn nghe kiểu lý giải diên rồ của anh về những dấu vết kỳ lạ chúng tôi vừa phát hiện trên bãi biển. Nào chúng ta cùng đi.

- Tôi cũng đang định quay về cái hang kỳ đà tôi mới khám phá ra. Nhưng tôi sẽ đi cùng anh mấy phút. Này, anh nghĩ sao, nếu tôi cho anh biết những dấu vết đó của loài vật gì, đổi lại, anh hãy thả hai sinh vật này ra?

Giáo sư Rosenberg lại hô hô cười:

- Lại khôi hài rồi, anh bạn. Có ai dại gì mà lại đem thả hai sinh vật quý hiếm thế này?

Giáo sư Greenbloom lắc đầu thở dài, quay đi, bước theo ông đồng nghiệp mập. Ông cao hơn bạn một cái đầu. Ben nhìn theo, tự nhủ, nếu ông Greenbloom biết Sorrel là một lâm thần, chắc chắn ông sẽ phát hiện ra những dấu vết của rồng. Nó phải tìm cách về gấp để báo cho Firedrake.

Vẫn còn vài người loanh quanh gần mấy cái chuồng. Nó nép mình bên đồng đất bên gốc cọ, chờ cho tới khi mọi người rời đi hết. Nó cảm thấy lâu như cả thế kỷ. Sau cùng Ben đã có thể nhảy tới chuồng nhốt Sorrel. Thận trọng, nhìn quanh lần nữa. Chỉ có một con mèo gầy nhom lượn lờ quanh. Người tí hon lại lấy hai tay ôm mặt.

Ben gọi nhỏ:

- Sorrel, Sorrel, tớ đây.

Sorrel giật mình quay lại:

- Mình tưởng cậu đợi mấy con người đáng ghét kia lột da mình cậu mới tới chứ.

Vừa xem xét ổ khóa, Ben vừa bảo:

- Thôi thôi hạ hoả đi. Tớ ở đây từ lâu rồi, nhưng tớ làm gì được khi họ cứ xúm quanh cậu để cãi nhau là cậu có phải là một con khỉ hay không.

- Nhưng có một lão biết mình là lâm thần đấy. Mình không ưa chuyện này tí nào.

- Cậu từ Tân Tây Lan đến thật à?

- Không phải việc của cậu. Sao, cậu mở cái này ra được không?

Ben lấy con dao bấm, nạy ổ khoá:

- Không chắc được. Gay go đây.

- Lẹ lên.

Sorrel vừa giục vừa lo lắng nhìn quanh. Ben bảo:

- Họ xuống cả bãi biển quan sát dấu vết của Firedrake cậu chưa xoá hết rồi. Ôi cái khóa này khó mở quá.

Thình lình một giọng nói lí nhí cất lên:

- Xin lỗi. Nếu các bạn đem tôi ra khỏi đây, tôi có thể giúp được.

Ben và Sorrel kinh ngạc quay nhìn. Người tí hon đứng sát song chuồng, đang mỉm cười với chúng.

- Theo tôi thấy, ổ khoá bên chuồng tôi dễ mở hơn. Chắc vì họ nghĩ tôi quá nhỏ bé, không cần tới khoá tốt.

Ben nhìn ổ khoá bên chuồng hần, gật đầu:

- Anh nói đúng.

Nhưng Ben vừa cầm dao quay đi, Sorrel thò tay qua song chuồng, nới áo nó lại:

- Khoan đã. Tội mình chưa biết... cái vật này là thứ gì mà.

- Vớ vẩn.

Chỉ một cái giật mạnh, Ben mở tung cửa lồng và nhón gã tí hon ra ngoài.

Hắn cúi đầu thật thấp trước cậu bé:

- Xin đa tạ. Bây giờ hãy đưa tôi lên gần ổ khoá. Tôi sẽ tìm cách mở cửa chuồng cho cô tiểu thần gắt gỏng kia.

Sorrel ném cho hắn một cái nguyệt dài. Nhưng Ben chỉ hỏi:

- Tên anh là gì?

Hắn vừa lùa ngón tay tí xiu vào lỗ khóa vừa trả lời:

- Chân-ống-sậy.

Rồi hắn im lặng, mắt nhắm lại. Sorrel lèm bèm:

- Ai đặt tên mà khéo thế? Đúng là hai que tăm.

Chân-sậy vẫn nhắm mắt bảo:

- Cô có im đi không? Tôi biết đám tiểu thần chỉ thích cãi nhau, nhưng không phải lúc này.

Sorrel hậm hực mím môi. Ben nghe tiếng người lao xao đang từ xa tiến lại. Nó giục giã:

- Mau mau lên. Chân-ống-sậy. Có người đang đến kia.

- Gần được rồi.

Tiếng khóa lách cách. Hắn mỉm cười khoan khoái, rút ngón tay ra. Ben vội đặt anh chàng tí hon lên vai, rồi mở cửa chuồng cho Sorrel.

Cô ả vừa càu nhàu vừa nhảy xuống nền cát.

Ben đưa Chân-sậy sang chuồng bên cạnh, hỏi hần:

- Anh có thể mở được khoá này không?

- Nếu anh bạn muốn, tôi làm ngay.

Sorrel rít lên:

- Hoá rồ hết rồi à? Làm gì thế? Mình phải chuồn gấp khỏi đây ngay.

Con khỉ chót chết kêu lên, sợ hãi nép mình sát góc chuồng.

Ben bảo:

- Chúng ta không thể bỏ con khỉ này lại đây được, tội nghiệp quá!

Vừa được giải phóng, con khỉ vội chạy vút đi. Sorrel nhăn nhó:

- Đi được rồi chứ?

Nhưng Ben đến trước chuồng gà, tháo then cửa. Ngồi trên vai Ben, Chân-sậy nhìn cậu bé lom lom đầy vẻ ngạc nhiên.

Tiếng người nói càng đến gần hơn. Ben mở chuồng cuối cùng. Một chị gà mái nhảy vội ra.

Sorrel hỏi:

- Lẹ lên. Đi ngả nào đây?

Ben bối rối nhìn quanh:

- Chết rồi! Tôi không nhớ ngả nào! Mấy cái lều này giống hệt nhau! Nhưng đừng lo. Tiếng người từ đằng kia tới, ta đi đằng này.

Vừa kéo Sorrel chạy được một quãng, phía sau chúng vang lên tiếng réo gọi rầm rầm.

Ben nhào sang trái, rồi đâm qua phải, nhưng phía nào cũng có người chặn lối. May nhờ có Chân-sậy chúng mới thoát được. Hắn leo lên đầu Ben nhanh như sóc. Rồi như một thuyền trưởng chỉ huy con tàu đang chao đảo giữa đại dương, hắn hướng dẫn Ben và Sorrel thoát ra ngoài khu trại.

Khi chạy đến một khoảng cách an toàn chúng mới chậm chân lại, chui rúc qua những bụi gai, lăn lình trên mặt đất. Chân-sậy leo ra khỏi mái tóc Ben, hí hửng ngồi bên cậu bé, nói:

- Chúng ta tuyệt thật. Các bạn chạy nhanh, còn tôi nghì lẹ. Thấy không, trên đời có ai được hoàn toàn?

Sorrel đang hào hển thở, cũng ráng bật dậy, cúi xuống anh chàng tí hon:

- Anh hơi bị chảnh đấy.

Chân-sậy rút cổ, né tránh. Ben nói ngay:

- Đừng để ý. Cậu ấy không làm hại anh đâu.

Nó nhìn qua bụi cây, không thấy bóng người nào. Ben không ngờ có thể chạy thoát đoàn người đó. Nó lại buông mình xuống cát, bảo:

- Nằm thở một lát rồi chúng ta trở lại chỗ Firedrake. Thức dậy không thấy chúng ta, thế nào cậu ấy cũng đi tìm.

Chân-sậy phúi cát trên áo, ra vẻ lơ đãng hỏi:

- Firedrake? Ai thế? Một người bạn của các cậu à?
Sorrel đập ngay:

- Không phải việc của anh, tí hon.

Rồi nó đứng dậy bảo:

- Cám ơn đã giúp chúng tôi. Nhưng chúng ta nên chia tay tại đây. Đi nào, Ben. Nghỉ thế đủ rồi.

Chân-sậy cúi đầu thở dài, nói nhỏ:

- Tôi hiểu. Ước gì kên kên đến rửa thịt tôi ngay lúc này đi. Đúng vậy, tôi mong chết quách cho rồi.

Ben hỏi:

- Nhưng anh từ đâu tới? Ý tôi là trước khi bị bắt, anh phải ở đâu đó chứ?

Chân sậy lại gật đầu, buồn bã nói:

- Ô, đúng thế, nhưng tôi mong sao không bao giờ phải trở về nơi đó nữa. Tôi có một ông chủ, ông ta bắt tôi làm việc quần quật suốt ngày. Hết đánh bóng vàng, lại phải kể chuyện, riết rồi đầu óc tôi quay như chong chóng. Vì thế tôi đã chạy trốn. Số kiếp tôi thê thảm quá. Thoát tay chủ, tôi nhờ một con quạ đưa đi thật xa. Nhưng rồi giữa cơn giông bão, nó đánh rơi tôi khỏi những móng vuốt của nó. Mà nó ném tôi ở đâu chứ? Ngay khi nó bay qua khu lều trại chúng ta mới thoát ra đó. Khổ cho thân tôi chưa! Cái số tôi nó luôn khấn nạn như vậy đó.

- Chuyện nghe mùi mẫn quá. Đi thôi, Ben.

Nó kéo tay Ben, nhưng cậu bé vẫn đứng im, bảo:

- Chúng ta không thể để anh ta bơ vơ một mình ở đây được.

Sorrel thì thầm:

- Có thể chứ sao không. Vì mình không tin một câu nào trong câu chuyện đầy xúc động của hấn ta. Gã tí hon này có điều gì không ổn. Sao hấn lại có mặt đúng thời điểm chúng ta ở đây? Hơn nữa, hấn lại quá thân mật với lũ quạ, cậu không thấy sao?

Ben cũng thì thầm nói:

- Chính cậu từng nói là quạ bay một mình mới đáng ngờ mà.

Chân-sậy nhích lại gần nhưng giả bộ như không chú ý đến câu chuyện đang trao đổi.

Tiếng Sorrel nho nhỏ:

- Quên đi. Thôi được, xem như mình chỉ chuyên môn nói nhảm.

- Như lúc này chẳng hạn. Cậu quên là anh ta đã giúp chúng mình như thế nào sao? Chúng ta còn mang nợ anh ta đấy.

Ben đưa tay ra bảo Chân-sậy:

- Đi thôi. Chúng tôi đưa anh đi một đoạn đường, chắc sẽ tìm ra một chỗ anh thích ở. Đồng ý chứ?

Chân sậy nháy lên tay Ben, cúi thấp đầu:

- Ngài thật từ tâm, thưa ngài.

- Thần nắm ôi! Nghe khiếp chưa!

Sorrel rên lên, giận dữ quay đi, không nói thêm một lời cho đến khi về tới hang.

Trong khi gã tí hon, vắt vẻo trên vai Ben, đánh dòng dừa hai ống chân sậy.

13. Kỳ đà lửa

Firedrake chẳng bận tâm chuyện gì, nằm ngủ tỉnh bơ. Bên ngoài nắng như thiêu đốt, nhưng trong hang mát rượi. Cậu rồng nhà ta đang nằm mơ: mơ thấy núi rừng, thấy những chú lùn đang leo trèo lên đuôi nó. Rồi còn mơ thấy cả con kinh dơ bẩn lơ lơ trôi qua thành phố.

Thình lình nó ngóc đầu dậy. Có cái gì đó làm nó chột tỉnh ngủ. Một mùi hôi thối kinh khủng xông lên mũi nó, phủ lên thân thể nó, giống như dòng nước đen ngòm nó mới thấy trong mơ. Những lá cây ngoài cửa hang bỗng héo tàn, rũ xuống.

Con rồng ngồi bật dậy nghe ngóng.

Một tiếng rít vọng ra từ một kẽ đá trong góc tối tăm nhất cuối hang. Tiếng sột sọat của lông cánh, tiếng rào rào của bước chân trên sỏi. Thình lình một quái vật khủng khiếp nhất, Firedrake chưa từng thấy bao giờ, xuất hiện từ trong tối.

Con quái vật trông giống như một con gà trống khổng lồ với bộ lông màu vàng và đôi cánh rộng, nhọn đầu. Đôi mắt con quái đỏ ngầu như máu. Trên

đầu đội một vòng gai như một vương miện. Đuôi nó cuộn lại như một con rắn thân đầy vảy. Bộ vuốt của nó xòe ra như đang bắt một con mồi vô hình.

Quái vật lừ lừ tiến lại phía Firedrake.

Con rồng gần như nghẹt thở. Mùi hôi thối làm đầu nó lảo đảo. Nó giật lùi cho tới khi đuôi vướng vào bụi gai ngoài cửa hang.

Sinh vật gớm ghiếc gầm lên:

- AAA! Mi đánh thức ta. Con rồng! Con giun lửa kia! Mùi thơm ngọt ngào của mi len lỏi vào những giấc mơ u tối nhất của ta, quấy rầy ta. Mi làm gì trong hang động này của ta?

Firedrake rút mạnh đuôi ra khỏi bụi gai, tiến lên một bước. Mùi hôi thối vây quanh vẫn làm nó còn khó thở, nhưng nó không còn sợ hình hài ghê tởm của sinh vật lạ lùng kia nữa. Nó trả lời:

- Ta xin lỗi vì không biết đây là hang của mi. Nhưng nếu mi cho phép, ta xin ở lại đây tới tối. Ta không biết nơi nào khác nữa để trốn tránh loài người.

- Loài người à?

Con quái rít lên, mở toang hoác cái mồm khoằm ra ha hả cười:

- Mi trốn loài người trong hang của ta? Tuyệt, rất tuyệt!

Firedrake nhìn cái đầu gà xấu xí của con quái, tò mò hỏi:

- Mi là loài gì? Ta chưa từng được nghe đến bất kỳ điều gì giống như mi.

Với một tiếng cục tác the thé, con quái vật xòe đôi cánh đầy gai nhọn. Nhèn nhện và bọ hung chết lá tả rơi ra. Nó thét lên:

- Mi không biết tên ta sao, hả con giun lửa kia? Ta là cơn ác mộng khủng khiếp nhất thế giới, vậy mà mi dám đánh thức ta dậy. Mi là ánh sáng, ta là bóng tối âm u nhất. Ta sẽ nuốt chửng mi. Hai chúng ta không thể cùng một chỗ. Vì đêm và ngày không bao giờ có thể cùng tồn tại.

Firedrake như bị chôn chân xuống đất. Nó muốn thổi lửa để tống con quái vật trở lại khe núi tối tăm. Nhưng nó không thể nào cử động được thân mình. Mắt con quái vật bắt đầu rực sáng. Những cái gai trên đầu con quái rung lên bần bật.

Quái vật cất giọng âm u thì thào:

- Hãy nhìn ta, giun lửa. Nhìn - sâu - vào - mắt - ta.

Firedrake muốn quay đi, nhưng đôi mắt đỏ rực như làm nó mê muội. Một làn sương u tối bao phủ hết ý nghĩ của nó.

Thình lình đuôi nó nhói đau. Có ai đó đập thật mạnh lên đuôi Firedrake. Nó quăng mình, quay lại. Ngay cửa hang, một người đàn ông cao lổng khổng đang đứng. Ông ta cầm một tấm gương tròn lớn, đưa cao trên đầu.

Người đàn ông kêu lên:

- Tránh sang bên, rỗng. Mau, tránh ra, nếu mi muốn sống, đừng nhìn vào mắt nó.

Con quái vật đầu gà, đập đuôi chan chát lên vách đá, thét lên:

- Không. Nhìn ta. Nhìn thẳng ta, con giun lửa kia.

Nhưng Firedrake bước tránh sang một bên, nhìn người đàn ông, và rồi con quái vật thấy hình ảnh nó phản chiếu trong gương. Nó rú lên một tiếng kinh khủng tới mấy ngày sau vẫn ù ù trong tai Firedrake. Rồi nó bắt đầu vỗ cánh cho đến khi cả hang tràn ngập lông gà. Thân hình nó phình ra cho đến khi những cái gai trên đầu dựng nóc trần.... rồi nổ bùng thành muôn ngàn mảnh.

Firedrake bàng hoàng nhìn nơi con quái vừa đứng. Người đàn ông kiệt sức hạ tấm gương xuống, nói:

- Chúng ta vừa thoát hiểm trong gang tấc đó.

Firedrake vẫn còn choáng váng, nhìn những mảnh vụn còn sót lại của quái vật. Không còn gì ngoài mấy cái lông và mùi hôi nồng nặc.

Người đàn ông tăng hắng, thận trọng tiến gần con rỗng:

- Ta xin được tự giới thiệu, Barnabas Greenbloom, giáo sư khảo cổ học, đặc biệt là chủ đề về những hiện tượng dị thường. Rất hân hạnh được làm quen với mi.

Firedrake gật gật, nó vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Giáo sư Greenbloom hỏi:

- Ta muốn yêu cầu mi một điều. Mi có thể phun chút lửa để tẩy uế mùi ghê tởm của quái vật kia không? Đó là cách duy nhất chúng ta có thể tránh bệnh truyền nhiễm gây ra từ hang này hàng trăm năm nữa.

Firedrake vẫn còn hoang mang với người đàn ông này, nhưng nó làm theo yêu cầu của ông ta.

Ngon lửa xanh Firedrake phun ra làm tàn dư của con quái vật vỡ vụn thành những hạt bụi long lanh như bạc, lấp lánh khắp hang.

Ông giáo sư kêu lên:

- Tuyệt quá, phải không? Vậy mà nó từ một vật ghê tởm nhất, mi đồng ý không?

- Con quái vật đó là gì vậy, thưa ông?

- Anh bạn nhỏ ơi, đó là một con kỳ đà lửa. Đó là một sinh vật dị thường giống như anh. Nhưng tàn ác vô cùng.

- Kỳ đà lửa? Cháu chưa nghe thấy bao giờ.

- Rất may là loài quái vật này rất hiếm. Vì chỉ nghe giọng hay thoáng nhìn vào đôi mắt quái đản của chúng là đã đủ lẫn lộn ra chết ngay rồi. Gặp trường hợp như mi, bất kỳ sinh vật nào đều đã chết. Tuy nhiên, kể cả kỳ đà lửa, mạng mọt. con rồng không dễ tiêu diệt đâu.

- Nhưng cháu thấy ông đã tiêu diệt nó chỉ bằng một tấm gương.

- Ô, đúng, đúng vậy đó. Nhưng ta chẳng có tài cán gì đâu. Một con kỳ đà lửa sẽ không còn sống nổi, khi nhìn thấy hình ảnh của chính nó trong gương. Thật ra, ta chưa bao giờ có dịp thử nghiệm lý thuyết này. Nhưng đó là những gì ta đã đọc trong sách. Nhiều khi sách vở rất có lý.

Con rồng nhìn ông, nói:

- Ông đã cứu mạng cháu. Làm sao cháu trả được đây?

- Đừng nghĩ vậy. Đó là một vinh dự, một vinh dự lớn của ta. Chưa bao giờ ta dám mơ thấy gặp một con rồng trong suốt cuộc đời này. Hôm nay là một ngày rất, rất hạnh phúc của ta.

Ông giáo sư quá xúc động, đưa tay dụi đỏ cả mũi. Con rồng tỉ tê tâm sự:

- Ông biết đó, thậm chí đa số loài người đều cho rằng những loài vật dị thường không tồn tại.

- Ta vẫn đang nghiên cứu vấn đề này suốt ba chục năm nay. Năm mươi tuổi ta may mắn bắt gặp một tiên nữ bị mắc lưới trên một cây trong vườn nhà. Từ đó không ai có thể làm ta tin rằng các nàng tiên chỉ có trong cổ tích... Vì vậy, từ đó, ta nghĩ tại sao những sinh vật phi thường không có thật? Sau cùng, một phần đời của ta là tìm kiếm... những sinh vật đã được nói đến trong cổ tích. Và thế là ta đã từng tranh luận về khoáng sản với người lùn, sự bất tử với thần tiên... Tuy nhiên mi là con rồng đầu tiên ta được gặp. Ta đã gần như tin rằng loài rồng tuyệt chủng rồi.

- Ông tới đây làm gì?

- Ta tìm kiếm loài ngựa có cánh. Bất ngờ ta phát hiện ra cái hang này. Những chữ tượng hình ngoài cửa hang là một báo hiệu rõ ràng về loài kỳ đà lửa. Người cổ Ai-cập rất am hiểu về những quái vật này. Nhưng họ nghĩ kỳ đà lửa nở ra từ trứng loài cò lửa. Một lý thuyết khác lại khẳng định, kỳ đà lửa sinh ra bởi một con gà trống 5 năm tuổi đẻ trứng. Đó là lý do ta giấu một tấm gương bên ngoài hang. Nhưng thật tình, ta chưa hề mạo hiểm vào hang, cho đến hôm nay... Mi có biết là chính mi đã đánh thức nó không?

- Chính con quái vật cũng nói vậy, nhưng cháu chỉ ngủ ở đây thôi. Cháu có đánh thức nó đâu.

- Trong khi nghiên cứu, ta phát hiện ra một sự thật rất thú vị. Đó là, một sinh vật dị thường hấp dẫn một sinh vật dị thường khác. Chúng cảm thấy sự hiện diện của nhau. Có khi da đầu rần rần lên, có khi vẫy ngựa ngáy. Đã bao giờ mi cảm thấy như vậy chưa?

- Vây cháu luôn bị ngứa, nhưng cháu chẳng để ý gì cả.

- Ta đoán con kỳ đà lửa này đã đánh hơi được mi.

- Nó bảo cháu đã khuấy rầy những giấc mơ của nó.

Giáo sư Greenbloom tăng hắng rồi nói:

- Ta có một yêu cầu này, mi biết đó, loài người chúng ta không thật sự tin tưởng nếu không chạm tay vào được. Mi có cho phép ta đụng đến vảy của mi không?

Firedrake vươn cổ lại gần ông, và giáo sư Greenbloom đưa tay vuốt ve những chiếc vảy rồng, thì thầm nói:

- Thật tuyệt vời. À... còn chuyện phải đập mạnh lên đuôi mi, ta xin lỗi. Vì ta không biết làm cách nào khác để mi giật mình, tránh khỏi cái nhìn của con quái vật.

Firedrake mỉm cười, ve vẩy đuôi:

- Không sao đâu ạ. Nhưng muốn làm cháu giật mình, chỉ cần một bãi nước bọt của Sorrel là đủ. Ủa, nhưng mà họ đâu cả rồi?

Nó chạy vội ra cửa hang, nhìn dáo dác. Giáo sư tăng hắng, hỏi:

- Cô bạn lâm thần của mi bị lạc à?

- Dạ... hình như vậy.

Ông giáo sư thở dài:

- Ta e là họ đang giữ một tù nhân là thần rừng.

Firedrake đập đuôi giận dữ:

- Nhốt Sorrel? Họ đã bắt Sorrel? Cậu ấy ở đâu? Cháu phải đi cứu ngay.

- Không, mi không đi tới đó được. Nguy hiểm lắm. Ta sẽ đi cứu Sorrel. Vì ta đã dự trù sẽ mở cửa những cái chuồng đó khi có thể.

Rồi với vẻ quả quyết, ông cặp cái gương dưới cánh tay, trước khi ra khỏi cửa hang, ông quay lại nói:

- Ta sẽ sớm trở lại cùng cô bạn Sorrel của mi.

- Đừng lo, cô ta đây rồi.

Một tiếng nói vọng vào từ sau đám bụi gai. Sorrel lách mình qua những cành khô. Ben theo sau, với Chân-sậy ngồi trên vai. Trông cả ba thật thảm: áo quần bị gai cào rách. Người đầy đất cát và nhễ nhại mồ hôi. Firedrake tiến gần các bạn, chỉ liếc sơ Chân-sậy, rồi áy náy đánh hơi khắp người Ben và Sorrel. Nó hỏi cô lâm-thần:

- Họ bắt cậu hả?

- Phải, nhưng Ben cứu mình ra, cùng với cả gã tí hon kia.

Nó nhìn giáo sư Barnabas Greenbloom từ đầu đến đôi mắt lấm lem đất cát của ông, cau có hỏi:

- Firedrake, nhân danh tùm lum loài nấm trên đời, tôi hỏi cậu sao lại có một con người lù lù đứng đây vậy?

Ông giáo sư tùm tùm cười chỉ cậu bé:

- Ta thấy trong nhóm mi cũng có một con người đó thôi.

Cô ả chống nạnh, vênh mặt nói:

- Cậu ấy khác. Cậu ấy là bạn. Còn ông là ai? Khoan, suy nghĩ kỹ hãy trả lời, vì ngay lúc này tôi đang rất khó chịu với loài người. Nói rõ hơn là cứ thấy con người là tôi bị đau răng, nhức đầu, ói mửa rồi. Ông hiểu không?

Giáo sư Greenbloom vẫn tủm tỉm:

- Hiểu. Ta hiểu mi muốn nói gì chứ. Sự thật là ta...

Sorrel tiến gần ông giáo sư hơn:

- Khoan. Tôi đã thấy ông đứng bên ngoài chuồng, đúng không?

Firedrake vội lên tiếng:

- Thôi đi, Sorrel. Ông ấy đã cứu mạng mình đó.

Sorrel khựng lại, hết nhìn giáo sư lại nhìn Firedrake. Nó nghi hoặc hỏi:

- Ông ta? Cứu cậu?

Ngay lúc đó Chân-sậy bỗng nghiêng mình trên vai Ben, cái mũi nhọn hoắt của hắn đảo lung tung, run run nói:

- Trời đất ôi! Trong hang này có kỳ đà lửa!

Tất cả đều kinh ngạc nhìn Chân-sậy. Firedrake hỏi:

- Ai vậy?

Sorrel phẩy tay nói:

-Ồ hắn hả? Một vật sinh tạo nhân, nhân sinh tạo vật cái khỉ gì ấy mà. Chúng tôi cứu hắn khỏi trại tù của con người. Giờ thì hắn cứ bám chặt lấy Ben như đĩa vậy.

Chân-sậy lè lưỡi ra với Sorrel. Ông giáo sư nói:

- Đây, cô lâm-thần thân mến, hắn ta là một sinh vật tí hon nhân tạo.

Ông cúi xuống thận trọng bắt tay Chân-sậy, nói:

- Rất hân hạnh được làm quen với anh bạn. Hôm nay quả là một ngày tràn đầy những gặp gỡ tuyệt vời.

Chàng tí hon mỉm cười hãnh diện.

- Tên tôi là Chân-sậy.

Hắn cúi đầu chào giáo sư, nhưng lúng túng khi thấy con rồng vươn cổ nhìn hắn qua vai giáo sư Greenbloom.

Sorrel rồi rít hỏi:

- Cái gì? Gã tí hon nói gì? Kì - đa - lua là gì?

Chân-sậy đặt ngón tay lên môi:

- Suyt! Kì đà lửa. Là cơn ác mộng hắc ám nhất trên mặt đất. Một mối khủng khiếp lẫn khuất dưới giếng sâu, trong khe đá, cho đến khi có ai đó đánh thức dậy. Với cái mở khoằm, nó chỉ mở một phát là một lâm thần như cô toi mạng.

Ben lo lắng nhìn quanh, hỏi:

- Anh bảo ở đây có loài đó sao?

Giáo sư thở dài trả lời thay:

- Đúng vậy. Nhưng may mắn là ta đã có mặt kịp thời để giúp bạn rồng của cháu. Thôi, bây giờ ta phải trở lại trại, trước khi họ cho người đi tìm. À, khi nào các bạn lên đường? Hay định ở lại đây?

Sorrel trả lời:

- Không. Chúng tôi sẽ bay ngay khi mặt trời lặn.
- Nếu có thể ta sẽ sớm trở lại và bảo đảm các bạn sẽ có chút lương thực đi đường.

Firedrake nói:

- Cháu rất mừng được gặp ông.
- Đúng vậy, chúng cháu sẽ rất mừng được gặp lại ông.

Sorrel nói vì nghe ông giáo sư nói sẽ đem đồ ăn tới. Đợi ông đi khuất, nó nhăn nhó hỏi:

- Nào, bây giờ tôi có thể kể về chuyến phiêu lưu của tôi được chưa? Hay chẳng ai thèm quan tâm đến chuyện tôi suýt bị lột da, nhồi bông đem bày trong viện bảo tàng?

14. Những lời giải thích của giáo sư Greenbloom

Lúc giáo sư Greenbloom
trở lại hang, bầu trời
đang chuyển sang màu đỏ.

Một tay ông xách một giỏ nặng, tay kia cầm cái nồi
lớn. Ông nói:

- Ta làm một bữa ăn chia tay cho tất cả đây. Không
có tài nấu nướng như bà vợ của ta, nhưng bà ấy cũng
đã dạy ta được mấy món. Tiếc là bà không được gặp
Sorrel, vì bà ấy đặc biệt quan tâm tới các phúc thần.

Ben hỏi:

- Ông có vợ con rồi ă?

- Phải, một con gái. Guinevere cũng trạc tuổi cháu.
Thời gian này nó phải đi học, vì vậy nó đã không
có mặt tại đây. Gia đình ta thường đi dã ngoại cùng
nhau. Nay, anh bạn rồng thân mến, có thể giúp chúng
ta một chút lửa không?

Ông gom một nắm lá khô trên nền hang. Firedrake
thở ra một tia lửa xanh. Khi đám lá khô bùng cháy,
ông kê ba cục đá làm bếp và đặt cái nồi lên.

- Ta nghĩ một lâm thần, một cậu bé và một người
tí hon gây nhom nên có một bữa ăn nóng trước lúc

lên đường. Còn rồng chỉ sống bằng ánh trăng, không biết về điều này ta có lầm không?

Firedrake gối đầu lên chân nhìn ngọn lửa:

- Ông không lầm đâu. Chúng cháu chỉ cần ánh trăng. Sức lực của rồng tăng, giảm theo con trăng. Những đêm trăng non, tụi cháu mỗi một lần, không muốn ra khỏi hang.

- Ta hy vọng mi sẽ không gặp khó khăn vì chuyện đó trong chuyến đi này.

Sorrel ngồi bên nồi súp thơm bốc khói, hít hà luôn miệng. Bụng đói cồn cào, nó bảo:

- Chắc cháu không đợi nổi nữa đâu, hái mấy lá gai ngoài kia nhai đỡ vậy.

- Nếu ta là mi, ta sẽ không làm thế. Người cát ngoài sa mạc thường ăn cây xương rồng. Mi không muốn lang thang theo họ chứ? Gần ăn được rồi đây. Ta biết là mi sẽ rất thích món súp này. Vợ ta đã cho ta biết khẩu vị của lâm thần.

Quay qua Ben, ông hỏi:

- Ngoài Sorrel và Firedrake, cháu có gia đình người thân chứ?

Ben lắc đầu, nói nhỏ:

- Không.

Ông đắm chiêu nhìn cậu bé một lúc rồi bảo:

- Còn có một lâm thần và một con rồng bầu bạn cũng đỡ buồn, phải không cháu?

Lấy trong giỏ ra ba cái bát, ba thìa ăn súp và một cái muỗng cà phê nhỏ xíu cho Chân-sậy, ông ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng nếu khi nào cháu cần đến bạn bè trong loài người... ta... ừ, à ta chưa biết tên cháu.

- Tên cháu là Ben.

Ông múc đầy bát súp đưa cho Sorrel trước vì thấy nó đang liên tục liếm môi, vẫn nói với Ben:

- Thế này Ben nhé, khi nào cháu cảm thấy muốn gặp với những người bạn, hãy đến thăm gia đình ta.

Lấy ra tấm danh thiếp nhàu nát, lem nhem đất cát, ông đưa cho Ben:

- Đây là địa chỉ của ta. Chúng ta sẽ có những buổi trò chuyện thú vị về rồng và lâm thần. Cháu có thể rủ các bạn cùng đến cho vui. Ta tin là cháu sẽ mến con gái ta. Nó biết nhiều chuyện về các thần tiên hơn ta.

Ben lấp bắp:

- Cháu... cháu cảm ơn lòng tốt của ông.

Đưa cho nó bát súp, ông hỏi lại:

- Lòng tốt hả? Ta chẳng tốt tí nào đâu.

Giáo sư trao cái muỗng nhỏ xíu cho Chân sậy bảo:

- Anh bạn vui lòng ăn chung bát với Ben nhé. Chúng ta chỉ có ba cái thôi.

Gã tí hon gật, rồi ngồi trên cánh tay Ben. Ông quay lại tiếp tục với Ben:

- Lòng tốt hả? Trái lại, Ben ạ, nếu cháu nhận lời mời của ta, chính cháu mới là người có lòng tốt. Cháu là một cậu bé khá lắm. Ta tin sau chuyến đi này, cháu sẽ có nhiều chuyện để kể cho gia đình ta nghe.

Sorrel lại liếm môi, nói:

- Chúng cháu sẽ đưa cậu ấy đến ông, ngay sau chuyến đi. Ôi! Súp này ông nấu với nấm mèo gà và nấm mỡ, phải không? Tuyệt cú mèo!

- A, nếu một cô thần rừng, sành nấu, mà khen thì hẳn là ngon thật. Khoan, mi phải rắc ít lá bạc hà nữa mới càng... tuyệt cú mèo.

- Có cả lá bạc hà cơ à. Ôi! Tụi cháu phải mời ông đi cùng chuyến này để nấu ăn cho tụi cháu.

- Ta muốn đi lắm chứ. Khổ nỗi ta chỉ lên hơi cao là bị chóng mặt rồi. Hơn nữa ta sắp cùng gia đình đi tìm kiếm Pegasus, loài ngựa có cánh, bằng đường thủy. Dù sao ta cũng cảm thấy rất hân hạnh vì lời mời của mi.

Ben hỏi:

- Firedrake nói với chúng cháu, ông cho rằng sự có mặt của cậu ấy ở đây đã hấp dẫn con quái vật kia tới?

Ông đưa cho Ben miếng bánh mì và bát súp thứ hai:

- Phải, ta e là vậy. Ta tin chắc một sinh vật dị thường hấp dẫn một con vật dị thường khác. Theo ta, lý do Firedrake không nhận ra dấu hiệu này là vì nó thường

ở gần một sinh vật dị thường khác. Là mi đó, Sorrel Hầu hết sinh vật dị thường sẽ cảm thấy ngứa ngáy khi lại gần những con khác và lôi cuốn chúng lại gần.

Ông tháo cặp kính bị mờ vì hơi nóng nổi súp bốc lên, rồi tiếp:

- Thật ra vẫn còn nhiều sinh vật dị thường trên hành tinh này. Nhưng hầu hết thì đã bị tuyệt chủng từ nhiều thế kỷ trước. Chẳng may là những loài kém thân thiện lại có khả năng sống sót dai dẳng nhất. Vì vậy trong chuyến đi dài ngày này, tất cả phải rất thận trọng.

Ben húp nốt bát súp, rồi đặt lên lớp bụi bạc của con kỳ đà lửa phủ khắp mặt đất. Ben hỏi ông Greenblom:

- Thưa giáo sư, đã bao giờ ông nghe nói tới Vành Đại Thiên Đường chưa?

Sorrel huých mạnh Ben. Firedrake ngẩng cao đầu. Hai tai gã tí hon giồng lên.

Vừa vét bát súp bằng mẩu bánh mì, ông giáo sư vừa chậm rãi nói:

- Có đấy. Vành Đại Thiên Đường là một dãy núi huyền thoại, có một thung lũng là nơi lần đầu tiên loài rồng xuất hiện. Nhưng ta không biết nhiều về nơi này.

Firedrake hỏi:

- Ông còn biết gì khác nữa ạ?

- Vành Đai Thiên Đường được cho rằng ở trong vùng Hy-mã-lạp-sơn. Chín ngọn núi, cao bằng nhau, kết thành vành đai bảo vệ cho một thung lũng diệu kỳ. Bà Vita vợ ta đã cùng ta thám hiểm Hy-mã-lạp-sơn trong mấy năm, nhưng chúng ta chỉ phát hiện dấu vết của kỳ lân. Cũng thời gian đó, một đồng nghiệp danh tiếng của ta là bà Zubeida Ghalib cũng đi tìm Vành Đai Thiên Đường, nhưng bà ta không tìm thấy. Tuy nhiên bà ta hiểu biết về rồng hơn bất kỳ ai trên thế giới này.

Ông nhìn Firdrake bảo:

- Có lẽ mi nên tới thăm bà ấy. Hiện nay bà đang ở Pakistan. Nếu mi định tới Hy-mã-lạp-sơn, mi cũng phải qua nơi đó.

Nghe Sorrel e hèm thêm thuồng ngó nổi súp, ông vội múc cho cô ả thêm một bát đầy, và nói:

- Dù sao Firedrake quá rõ về rồng, vì chính mi là một con rồng. Nhưng mi chỉ bay được khi trăng sáng, phải không?

Sorrel chun mũi nói:

- Không trăng thì chẳng chàng rồng nào cất cánh nổi.

- Nhưng mới đây bà Zubeida viết cho ta rằng bà phát hiện ra một thứ có thể thay thế năng lực của trăng, ít ra cũng trong một thời gian giới hạn. Nhưng để tuyên bố đó là nguyên liệu gì bà ta vẫn còn rất thận trọng, vì bà không tìm ra một con rồng nào để có thể làm cuộc thí nghiệm được.

Firedrake bảo:

- Nếu đúng vậy thì tuyệt quá. Từ khi bắt đầu chuyến đi, cháu luôn tự hỏi, chuyện gì sẽ xảy ra, nếu cháu có thể bay được trong những đêm không trăng.

- Như ta đã nói, bà Zubeida đang theo đuổi một mục đích, nhưng bà ta chưa muốn cho biết chi tiết. Lúc này, Zubeida đang sống tại một làng chài trên bờ biển Arabia, gần phụ lưu của một dòng sông. Ngoài việc nghiên cứu ánh trăng, bà ta còn đang nghiên cứu những chuyện lạ về một sự kiện xảy ra gần làng từ hơn một trăm năm mươi năm trước.

Ben hỏi:

- Chuyện về rồng ă?

- Đúng vậy, còn gì khác được nữa? Vì bà Zubeida là một nhà rồng học, một chuyên gia về rồng mà. Ta tin chuyện đó liên quan đến cả bầy rồng.

Firedrake không còn tin vào nó nữa. Nó hỏi lại:

- Cả bầy rồng?

- Đúng vậy. Nhiều dân làng cả quyết: cha ông họ từng thấy cả bầy rồng xuất hiện trên bờ biển những đêm trăng tròn. Chúng tay từ trên núi xuống vùng vẫy, bơi lội trên biển. Thế rồi một chuyện lạ lùng xảy ra... Một đêm, khoảng một thế kỷ rưỡi trước đây, một quái vật từ biển nhô lên, tấn công bầy rồng đang bơi lội. Sinh vật đó chỉ có thể là một con rắn biển. Điều kỳ lạ là loài rồng và rắn biển có họ hàng xa với nhau. Ta chưa hề bao giờ nghe thấy một trường hợp nào

hai loài này lại đánh nhau. Tuy nhiên, con rắn biển này... đã tấn công bầy rồng và sau đó loài rồng biến hết. Bà Zubeida nghi là chúng đã trở về Vành Đai Thiên Đường và không bao giờ ra khỏi nơi ẩn trốn đó nữa.

Firedrake lắc đầu ngao ngán:

- Toàn chuyện bay, trốn tránh, bị săn đuổi... dường như chuyện về rồng chỉ có thế thôi. Có chuyện nào vui hơn không nhỉ?

- Có chứ. Nơi mi sắp tới loài rồng được tôn thờ như thần linh. Thần đem lại may mắn và hạnh phúc. Nhưng ta không chắc, khi một con rồng sống thật sự xuất hiện, người dân tại đó sẽ có phản ứng thế nào. Mi phải rất thận trọng.

Con rồng gật. Sorrel rầu rĩ nói:

- Ôi, rồi lại còn phải lo đối phó với những con rắn biển nữa chứ.

Ông giáo sư trấn an nó:

- Ồ, chuyện xưa rồi. Vả lại chỉ nghe độc nhất một lần xảy ra thôi.

- Đó không phải là một con rắn biển đâu.

Chân sậy buột nói, rồi vội đưa tay bịt miệng. Ben ngạc nhiên hỏi:

- Anh vừa nói gì vậy?

- Ồ... À, không. Có gì đâu. Tôi... tôi... chỉ bảo là ngày nay chẳng có con vật nào là rắn biển đâu.

Ông giáo sư trầm ngâm nói:

- Ta không thể biết chắc được. Nhưng nếu Firedrake quan tâm tới chuyện này, mi nên ghé Pakistan gặp bà Zubeida. Biết đâu bà ta có thể giúp mi bay mà không cần năng lực của trắng.

- Ý kiến của giáo sư rất hay.

Ben nói rồi đặt tí hon xuống, tới phiên đá lấy tám bản đồ đã được phơi khô. Nó trải trước mặt giáo sư Greenbloom.

- Ông có thể chỉ cho cháu biết làng chài bà bạn ông đang ở không?

Giáo sư cúi nhìn tám bản đồ của Gilbert Đuôi Xám, lẩm bẩm:

- Ôi, anh bạn trẻ, đây quả là một tác phẩm đồ họa tuyệt vời. Anh lấy cái này ở đâu?

Sorrel lạnh chạnh trả lời:

- Từ một con chuột. Cháu chẳng thấy có ích lợi gì.

- Một con chuột! Chà chà! Ước gì con chuột đó làm cho ta một tấm bản đồ. Những vùng phủ màu vàng này rất có ích. Ta biết vài nơi ở đó. Màu vàng có ý nghĩa gì. À có chỉ dẫn dưới đáy bản đồ đây. Màu vàng là vùng nguy hiểm.

Ông đặt ngón tay lên bản đồ:

- Chúng ta đang ở đây. Toàn màu vàng. Bản đồ đã cảnh giác các người về cái hang này rồi mà.

Ben cất giọng:

- Thật sự chúng cháu không muốn hạ xuống đây. Đêm qua cơn giông đã lái chúng cháu về hướng tây, chệch hướng bay của chúng cháu.

Nó chỉ những đường vạch màu hoàng kim của Đuôi Xám:

- Đây là lộ trình của chúng cháu, có gần làng chài đó không?

- Không. Nhưng ghé lại đó cũng không làm cho đường đi của các người thành xa quá đâu. Chỉ thêm mấy trăm cây số về hướng nam. So với cuộc hành

trình thăm thăm này, chẳng đáng gì. Tuy nhiên, như ta đã nói Zubeida sẽ không thể giúp để tìm Vành Đai Thiên Đường. Vì chính bà ta, bỏ rất nhiều công sức, vẫn chưa đạt kết quả nào.

Ông lắc đầu tiếp:

- Ta e chẳng có ai giúp được chuyện này. Vị trí của Vành Đai Thiên Đường là một trong những điều kỳ bí nhất thế giới.

Ben mở lại tấm bản đồ, nói:

- Chúng cháu sẽ tìm kiếm khắp nơi. Cho dù phải bay khắp vùng Hy-mã-lạp-sơn.

- Hy-mã-lạp-sơn mệnh mông lăm. Mệnh mông đến không thể nào tưởng tượng nổi đâu.

Ông lùa những ngón tay vào mái tóc bạc, rồi viết mấy chữ tượng hình trên nền bụi bằng một cái que. Có một chữ trông như con mắt khép hờ.

Ben tò mò hỏi:

- Những dấu hiệu này có nghĩa gì vậy ông?

Ông giáo sư chợt đứng thẳng dậy nhìn con rồng. Firedrake kinh ngạc nhìn lại ông. Ben vội hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ông giáo sư kêu lên:

- Một vị thần! Một vị thần ngàn mắt!

Sorrel lèm bèm:

- Một ngàn mắt! Suốt đời, mình chưa thấy ai có tới ba con mắt.

Ông giáo sư sôi nổi nói:

- Firedrake, cho đến bây giờ, mi thấy lực hấp dẫn của mi đối với những vật dị thường khác gây cho mi điều xấu hơn là tốt, đúng không? Nhưng giả dụ mi sử dụng hấp lực đó, lôi cuốn một sinh vật dị thường để giúp đỡ mi thì sao?

Ben hỏi ngay:

- Ý ông nói chính là ông thần này? Ông thần... chui từ trong một cái chai ra?

Ông giáo sư phì cười:

- Asif không phải loại thần dễ bị bỏ vào chai đâu. Asif thần thông biến hoá, có thể lớn như mặt trăng hoặc nhỏ lại như một hạt cát. Da xanh như bầu trời và phủ khắp thân mình là một ngàn con mắt, phản chiếu ngàn cõi thế gian. Khi Asif chớp mắt, ngàn nơi chốn khác nhau hiển hiện trong ngàn con người đó.

Sorrel lại lên tiếng:

- Nghe đã đủ khiếp vía, bố ai dám tìm gặp?

- Vì vị thần này có câu trả lời cho tất cả mọi câu hỏi trên đời. Tại sao không bay đi tìm Asif, để hỏi Vành Đai Thiên Đường ở đâu?

Tất cả nhìn nhau. Chân-sậy nhấp nhóm không yên trên vai Ben. Firedrake hỏi:

- Chúng cháu phải tìm ông thần đó ở đâu.

- Để tới được đó, sẽ lệch hướng lộ trình của mi. Nhưng theo ta, điều đó rất đáng giá.

Ông trải phần khác của tấm bản đồ của Đuôi Xám ra:

- Đây. Mi phải bay tới tận cùng bán đảo Ả-Rập. Nếu theo bờ biển về nam, dọc theo Hồng Hải, cho tới khi rẽ hướng đông tại nơi này; trước sau gì mi cũng sẽ tới một hẻm núi có tên là Wadi Jum. A' Ah. Vách đá tại đó dốc đứng và hẹp tới nỗi, mỗi ngày, ánh nắng chỉ rọi xuống lòng khe được bốn tiếng đồng hồ. Dù thế, những cây cọ khổng lồ vẫn sống tốt tươi dưới vực, một dòng sông trôi qua những bức tường đá, nước len lỏi tới khắp nơi khác trong vùng. Đó là nơi ở của Asif, Thần Ngàn Mắt.

Ben hỏi:

- Ông đã thấy vị thần đó chưa ạ?

Giáo sư Greenbloom lắc đầu, mỉm cười:

- Ta không đủ để được quan tâm. Nhưng với một con rồng thì vấn đề lại khác. Firedrake có thể làm cho ông thần xuất hiện và lúc đó cháu, Ben ạ, chính cháu phải đặt câu hỏi.

- Cháu?

Ben kinh ngạc kêu lên. Giáo sư gật đầu:

- Phải, chính cháu. Asif trả lời các câu hỏi chỉ khi nào hội đủ ba điều kiện. Thứ nhất, một "con người" đặt câu hỏi. Thứ hai, câu hỏi phải là trước đó chưa ai đặt ra. Nếu câu hỏi mà trước đó đã có người hỏi rồi, thì kẻ đặt câu hỏi sẽ phải làm kẻ phục vụ cho thần suốt đời.

Ben và Firedrake nhìn nhau.

- Thứ ba, câu hỏi phải chính xác đủ 7 từ. Không hơn không kém.

Sorrel vừa nhảy tưng lên vừa gãi:

- Thế thì thôi đi. Thôi thôi thôi. Nghe chẳng hay ho một tí xúu nào. Chỉ mới nghĩ đến ông thần ngàn mắt ấy là tôi đã ngứa diên lên đây này. Thôi, thôi, thôi, chúng ta cứ theo con đường trên bản đồ của lão chuột hẻm hinh lại hơn.

Ông giáo sư vừa dọn dẹp bát, nôi vào giỏ, vừa nói:

- Chính con chuột đó cũng biết về Asif. Nó đã tô màu vàng lên khe núi Wadi Jum A' Ah. Sorrel nói đúng, quên chuyện ông thần đó đi. Quá nguy hiểm.

Firedrake vẫn yên lặng. Ben kêu lên:

- Cứ đến gặp ông thần đó đi. Tớ không sợ đâu. Tớ là người đặt câu hỏi mà, phải không?

Nó quì gần ông giáo sư, cúi trên tấm bản đồ:

- Giáo sư, chỉ cho cháu chính xác khe núi ở đâu?

Ông nhìn cậu bé, rồi Firedrake và Sorrel. Nhưng Sorrel chỉ rùn vai, nói:

- Cậu ấy nói đúng, dù sao cậu ấy đặt câu hỏi mà. Và nếu cái ông thần quá nhiều mắt đó chẳng biết câu trả lời chúng ta đỡ mất thời giờ.

Con rồng vẫn im lặng, nóng nảy đập đuôi lung tung. Ben bảo:

- Ô, thôi đi, Firedrake, đừng làm thế chứ.

Nhưng con rồng cứ thở dài thườn thượt:

- Tại sao tôi lại không thể hỏi được chứ?

Sorrel nháy cựa lên:

- Điều kể đây! Mình để cho gã tí hon hỏi. Hẳn nhỏ tí teo, nhưng trông lại rất giống loài người. Ông thần có cả hàng ngàn mắt đó sao không khỏi rối lên, làm sao phân biệt được. Nếu có sự cố, nghĩa là... nếu hẳn dấm dớ hỏi nhằm mấy câu hỏi đã có ai đó hỏi rồi, gã tí hon sẽ có một ông chủ mới, và chúng ta... khỏi phải bận tâm vì hẳn nữa.

- Thôi đi, Sorrel.

Ben kêu lên, nhìn quanh tìm Chân-sậy, nhưng không thấy hẳn đâu. Nó lo ngại hỏi:

- Anh ta đâu rồi? Mới thấy đây mà. Anh ta bỏ đi vì luôn bị cậu châm chọc đó.

- Vớ vẩn. Hẳn bỏ đi vì sợ ông thần da xanh ngàn mắt. Ôi! Hẳn đi càng nhẹ nợ.

- Cậu ích kỷ quá.

Ben trách Sorrel rồi chạy ra cửa hang gọi lớn:

- Chân-sậy, anh ở đâu?

Giáo sư đặt tay lên vai nó, bảo:

- Có thể Sorrel nói đúng. Chuyển đi vất vả này quá sức với một sinh vật nhỏ bé như Chân-sậy. Nào, trời gần tối rồi, các bạn. Nếu thật sự muốn đặt câu

hỏi với thần Asif thì mau lên kế hoạch đi. Đường tới khe núi đó hầu hết là sa mạc. Có nghĩa là ngày nóng đêm lạnh. Ben, cháu là một cậu bé can đảm. Ta sẽ chạy gấp về trại lấy thêm cho cháu chút lương thực và một chai dầu chống nắng. Một cái khăn cuốn đầu của Ả-Rập cũng rất có ích trong chuyến đi này. Đừng áy náy về con người nhân tạo tí hon. Sinh vật này có thể tự tính toán mà. Có thể nó muốn trở về với con người đã tạo ra nó, ai biết được.

Rồi ông gạt những cành gai ngoài cửa hang, bước vào buổi chiều chạng vạng.

Tiếng qua “quà quà” dẫu đó trên đám cây cọ bên ngoài.

15. Bản báo cáo thứ hai của điệp viên Chân-sậy

Gã tí hon rảo bước. Mặt trời đã gần khuất sau những đồng hoang tàn và những hàng cột gãy, đổ bóng trên mặt cát. Những khuôn mặt xấu xí khắc trên những bức tường đá cổ, trong ánh sáng chạng vạng, trông còn kỳ quái hơn lúc ban ngày. Nhưng con người nhân tạo tí hon không chút bận tâm. Hắn đã quá quen với những cái đầu bằng đá, trong lâu đài của chủ nhân, luôn nhe răng cười như đe dọa. Lúc này tâm trí hắn chỉ dồn hết vào một điều: tìm đâu ra nước trên một nơi toàn đá cát này.

Hắn lo sợ chủ nhân hắn đang tức điên lên vì nóng lòng chờ báo cáo.

Mặc dù cát bỏng rát như đốt chân, gã tí hon vẫn cầm đầu chạy về những ngôi đền hoang tàn, những bụi cọ, cố tìm một vũng nước. Nhưng sau cùng, Chân-sậy chỉ còn biết nhìn lòng sông khô cạn mà than thân trách phận:

- Cát đá, đá cát. Nơi nào có đất, đất còn cứng hơn vảy của chủ nhân ta. Mặt trời hút đến khô cạn, không

có đến một giọt nước, lấy gì để chuyển tải...
qua khốn kiếp thì mất tâm luôn. Mình phải làm sao
đây?

Khi mặt trời khuất sau những ngọn đồi, Chân-sây
mới vỗ trán, reo lên:

- Ôi! Ngu ơi là ngu! Biển. Phải rồi. Nước biển bao
la kia.

Nhanh như sóc, hắn chạy dọc dòng sông cạn, leo
lên, rồi trượt xuống mấy đụn cát, ra bãi biển. Chân-
sây trèo lên một tảng đá, nước biển rạt rào chung quanh.
Hắn phun một bãi nước bọt, mặt nước biển dưới chân
hắn co rúm lại, chuyển thành màu đen. Từ từ hình
ảnh chủ nhân hắn hiện ra, biến dạng vì nước biển
xao động, lớn dần, lớn dần, trải rộng trên mặt biển
mênh mông.

- Mi ở đâu suốt thời gian qua?

Nettlebrand găm lớn tới nỗi gã lùn Tiểu-Thạch-
Tu lão đảo trên lưng con rồng vàng.

Chân-sây run rẩy thưa:

- Chủ nhân ơi, không phải lỗi tôi. Chúng tôi lạc
vào cơn giông bão, rồi thì con qua bỏ rơi tôi, rồi thì
tôi bị loài người bắt và rồi... và rồi một thằng bé đã
cứu tôi, bắt đi theo nó. Khi tìm cách chuồn được thì
lại không tìm đâu ra nước, rồi thì...

- Rồi thì, rồi thì! Đừng làm ta phát ngáy với những
lời lảm nhảm đó nữa. Mi đã khám phá được điều gì
rồi?

- Chúng đang tìm kiếm Vành Đai Thiên Đàng...

- Thằng ngu! Mi quên là ta đã quá biết chuyện này rồi sao? Trước khi bỏ rơi mi, con quạ mổ hết bộ óc tí hon của mi rồi à? Có gì mới lạ không?

Chân-sậy vuốt mặt. Người hấn ướm sừng nước biển.

- Mới lạ? Ồ, phải phải, dạ có. Nhưng ngài làm tôi bối rối quá, chủ nhân. Tôi vừa qua những chuyện quá căng thẳng mà.

Nettlebrand găm lên với anh lùn vừa ngồi nghỉ giữa hai cái gai rồng:

- Làm tiếp đi, đồ lười biếng!

Chân-sậy báo tiếp:

- Có một lão người kể cho chúng nghe một chuyện rất lạ lùng. Chuyện về một quái vật xuất hiện từ dưới biển, tấn công bầy rồng. Chính đó là ngài, phải không, thưa chủ nhân?

Nettlebrand lim dim mắt:

- Ta không nhớ và cũng không muốn nhớ, hiểu chưa, con nhện khăng khiu kia? Khi đó chúng đã thoát khỏi ta, chúng thoát khỏi ta ngay trước móng vuốt của ta. Quên chuyện đó đi. Đừng bao giờ nhắc lại nữa. Nếu không ta sẽ nuốt tươi mi như mười một anh em mi vậy.

- Tôi quên rồi. Quên ráo rồi, chẳng nhớ gì hết. Trong đầu tôi chẳng còn gì, chỉ còn một hố đen ngòm ngòm thôi...

- Câm ngay!

Nettlebrand giận dữ đạp mạnh chân, làm vỡ vụn tảng đá lót sàn. Hình ảnh con rồng vàng trên mặt nước lớn tới làm Chân-sậy khiếp đảm, co rúm người. Hai đầu gối hấn đánh lập cập vào nhau. Trong lồng ngực mong manh, tim hấn đập như tiếng trống.

Giọng Nettlebrand bỗng chuyển tông, dịu dàng đầy nham hiểm:

- Nào, mi biết gì thêm về Vành Đai Thiên Đàng nữa? Chúng định đi hướng nào để tìm kiếm?

- Ô, chính chúng cũng chưa biết. Chúng định tới gặp một người đàn bà, một chuyên gia về rồng, sống trên bờ biển... bờ biển mà tôi không dám nhắc lại với chủ nhân. Tuy nhiên người đàn bà này cũng không biết Vành Đai Thiên Đàng ở đâu, và vì vậy...

Con rồng vàng thét lên:

- Vì vậy làm sao?

- Vì vậy chúng sẽ đi hỏi một vị thần. Một vị thần da xanh, có cả ngàn con mắt. Vị thần này có thể giải đáp được bất kỳ vấn đề nào, nhưng phải do một... con người đặt câu hỏi. Vì vậy mà... thằng bé là người đứng ra để hỏi vị thần.

Gã tí hon nhân tạo chột nín lặng. Hấn bàng hoàng kinh ngạc, khi nhận ra là hấn đang thật sự lo lắng cho cậu bé. Một cảm giác hoàn toàn xa lạ, mà Chân-sậy không hiểu vì đâu lại len lỏi vào tim hấn.

Giọng Nettlebrand vang vang.

- A ha ha! Thật tuyệt vời! Chúng ta hãy để cho thằng người bé con đó hỏi giùm chúng ta. Vô cùng tiện lợi! Vậy thì bao giờ ta có câu trả lời đây, chân nhện?

Cái miệng gớm ghiếc của con rồng vàng ngoác ra một nụ cười khả ố.

- Chắc phải mất mấy ngày mới tới được chỗ vị thần. Xin chủ nhân kiên nhẫn thêm một thời gian nữa.

- Hừ! Kiên nhẫn! Kiên nhẫn! Ta đã mất hết kiên nhẫn rồi. Ta muốn đi săn chúng ngay. Không thể nào chịu nổi hết bò lại trừu nữa rồi. Hãy theo dõi thằng bé và các bạn của nó, rồi báo cáo ngay cho ta, khi mi có thể. Rõ chưa? Ta muốn biết chính xác con rồng đó ở đâu. Hiểu ý ta không?

- Thưa chủ nhân, tôi hiểu.

Hình ảnh Nettlebrand mờ dần. Chân-sậy kêu lên:

- Khoan đã, chủ nhân. Tôi theo dõi chúng cách nào đây? Con quạ bỏ đi rồi.

- Ô, đó là chuyện của mi. Phải tìm ra cách chứ. Mi khôn ngoan lắm mà.

Chân sậy rầu rĩ nhìn sông nước. Chung quanh hắn chỉ còn tiếng biển rì rào. Cất tiếng thở dài, Chân-sậy nhảy xuống mặt cát ẩm ướt, vất vả leo lên bờ dốc. Khi lên tới đỉnh, hắn đang đứng thở thì chợt thấy Firedrake, ông giáo sư, Sorel và Ben đang đi dọc lòng sông cạn về phía hắn.

Gã tí hon vội thụp xuống dưới một đám cỏ. Làm sao bây giờ? Trả lời sao, nếu họ hỏi hắn đã đi đâu?

Chắc chắn con nhỏ lâm-thần sẽ hỏi. Lý do gì họ rời hang sớm thế? Nếu họ còn ở lại đó, hẳn có thể lẫn lại vào hang như một con chuột nhắt; sẽ không ai phát hiện ra sự vắng mặt của hắn.

Những bước chân đang sợ tiến gần tới nơi Chân-sậy đang trốn bỗng dừng lại. Ông giáo sư trao một giỏ nặng cho Ben, nói:

- Các bạn, đây là lương thực ta đã hứa. Phần ta không còn nhiều, nên phải mượn thêm lương khô của các đồng nghiệp. Ben, có một chai dầu chống nắng cho cháu đó. Ở xứ này người ta gọi là kaffiyeh, vì chúng ta là người da trắng, phải có thứ này mới không bị rộp da. Còn Sorrel và Firedrake đã có bộ lông và vảy bảo vệ rồi. Thôi, bây giờ mình bàn về lộ trình bay...

Ông bật đèn pin, rồi cùng Ben cúi nhìn tấm bản đồ:

- Theo như cháu cho ta biết về khả năng bay của Firedrake, chuyến đi sẽ mất khoảng bốn ngày. Trước hết, ta nhắc lại, phải bay thẳng hướng nam. Vì Firedrake chỉ có thể bay vào ban đêm, nên ban ngày phải tìm chỗ râm mát nhất để nghỉ ngơi, vì cái nóng ở những nơi này rất khắc nghiệt. Dọc đường đi, có một số pháo đài và thành phố đổ nát, có thể làm nơi tạm trú qua ngày. Và vì các cháu luôn bay dọc bờ biển, nên cũng dễ nhận ra đường trong đêm sáng trăng. Đêm thứ tư là bắt đầu tiến vào vùng nhiều đồi núi hơn. Các thành phố bám vào núi đá như những tổ chim khổng lồ.

Khoảng nửa đêm, sẽ tới một ngã ba đường, nơi đây có một tấm bảng bằng tiếng Ả-Rập. Như thế này.

Ông giáo sư viết trên lễ bản đồ bằng một cây bút bi, bảo:

- Ta nghĩ tên thành phố cũng được viết cả bằng tiếng Anh, nhưng đây là Ả-Rập, phòng xa vẫn hơn. Đó "Shibam", một thành phố rất đẹp. Hãy theo con đường chính cho đến khi nó rẽ về hướng bắc. Khi tới khe núi các cháu muốn tìm, chỉ có rỗng mới bay qua được, vì nơi đây không có một con đường mòn nào, cũng như không có một cây cầu. Sau khi các cháu hạ cánh, hãy nhìn quanh tìm một cái xe cửa không có kính. Ngay khi tìm ra, hãy bóp còi, rồi ngồi cách xe đúng mười bảy bước và chờ đợi.

Ben kinh ngạc hỏi:

- Một cái ô-tô?

- Chứ sao. Thần Asif đã "mượn dờ" của một tù trưởng giàu có, đó là theo những truyền thuyết sau cùng về ông ta. Có một điều sai lầm là nhiều người tin rằng thần linh, yêu quái và các sinh vật dị thường sống đơn giản trong những hang động hay lâu đài hoang phế. Không đâu, đôi khi họ rất thích cái gọi là tiện nghi hiện đại. Mấy năm trước, tại thành phố đổ nát mà ta đi tìm kiếm kỳ lân, ta đã gặp hai tiểu yêu sống trong những cái chai bằng plastic.

Ben lăm băm:

- Là nhĩ!

Ngồi trên lưng rồng, Sorrel léo nhéo xuống:

- Có gì mà lạ? Đám tiểu-yêu-đất rất khoái sống trong mấy cái can chìm trong đất. Đó là nơi tốt nhất để chúng hù dọa những người qua đường, bằng cách từ trong, chúng dùng búa gỗ rầm rầm lên thành can. Cậu gặp cảnh đó cũng khiếp vía, sợ vãi linh hồn luôn.

Giáo sư cuộn bản đồ, trả lại Ben. Rồi cười nói:

- Sorrel nói đúng. Đám tiểu yêu tinh nghịch lắm. Trên đường tới phương nam, rất có thể các cháu gặp chúng. Tiểu-yêu-cát thường lảng vảng gần những thành phố hoang phế. Chúng quay vù vù như con trót quanh chúng ta để làm chúng ta lạc đường. Đừng quan tâm, nhưng cũng đừng thô bạo với chúng. Vì chúng có thể quấy rầy chúng ta một cách kinh khủng, giống hệt họ hàng chúng tại miền bắc lạnh giá vậy.

Sorrel hét toáng lên:

- Ôi, không đâu! Tôi chẳng muốn đụng đầu với lũ tiểu yêu đó chút nào. Tôi đã bị rắc rối với chúng một lần rồi. Mình chỉ leo lên đồi hái vài cái nấm, lũ ranh bắn tới tấp những mũi tên tầm đầy thuốc ngựa, gãi muốn chết luôn.

Giáo sư chắc lưỡi bảo:

- Ta e họ hàng chúng ở Ả-Rập cũng chẳng khác gì đâu, tốt nhất là hãy ráng tránh xa chúng.

Ben cất bản đồ vào ba lô. Hơi nóng ban ngày đã tan biến, nó cảm thấy gầy gầy lạnh, nhưng lại dễ chịu vì được hít thở không khí mát mẻ này.

Giáo sư Greenbloom đưa cho Ben một quyển sách dày:

- Còn vật này nữa. Một món quà chia tay ta tặng cháu. Quyển sách này miêu tả hầu hết những sinh vật dị thường đã từng tồn tại trên thế giới. Có thể hữu ích cho cháu trong chuyến đi này.

- Cảm ơn giáo sư.

Ben nhận quyển sách, lúng túng mỉm cười. Mới lật vài trang, Sorrel đã giục toáng lên:

- Cất vào ba lô đi. Trống lên rồi kìa, tụi này không có thời gian đợi cậu nhẩn nha đọc sách đâu.

Ben vội bỏ bản đồ và quyển sách vào ba lô.

Chân-sậy rón rén đứng dậy trong bụi cỏ. Đúng rồi, hai cái ba lô sẽ là cứu cánh của hắn. Sorrel chắc chắn không muốn cho nó đi theo, nhưng Ben rất sẵn lòng. Đơn giản là hắn nên trốn trong ba lô của cậu bé.

Âm thầm như cái bóng, gã tí hon nhảy phốc lên ba lô của Ben. Bỗng Sorrel nhìn sau lưng Ben, kêu lên:

- Có cái gì mới nhảy ra từ bãi cỏ vậy? Ở đây có chuột sa mạc hả?

Chui tọt vào ba lô, Chân-sậy biến vào lớp quần áo của Ben.

Giữa lúc đó, ông giáo sư lấy từ trong giỏ ra một gói nhỏ, đưa cho Sorrel:

- Ta cũng có quà cho mi đây, Sorrel.

Cô ả đưa lên mũi hít hà, rồi mừng rỡ kêu lên:

Giáo sư Greenbloom đưa cho Ben một quyển sách dày:

- Còn vật này nữa. Một món quà chia tay ta tặng cháu. Quyển sách này miêu tả hầu hết những sinh vật dị thường đã từng tồn tại trên thế giới. Có thể hữu ích cho cháu trong chuyến đi này.

- Cảm ơn giáo sư.

Ben nhận quyển sách, lúng túng mỉm cười. Mới lật vài trang, Sorrel đã giục toáng lên:

- Cất vào ba lô đi. Trống lên rồi kìa, tụi này không có thời gian đợi cậu nhẩn nha đọc sách đâu.

Ben vội bỏ bản đồ và quyển sách vào ba lô.

Chân-sậy rón rén đứng dậy trong bụi cỏ. Đúng rồi, hai cái ba lô sẽ là cứu cánh của hắn. Sorrel chắc chắn không muốn cho nó đi theo, nhưng Ben rất sẵn lòng. Đơn giản là hắn nên trốn trong ba lô của cậu bé.

Âm thầm như cái bóng, gã tí hon nhảy phốc lên ba lô của Ben. Bỗng Sorrel nhìn sau lưng Ben, kêu lên:

- Có cái gì mới nhảy ra từ bãi cỏ vậy? Ở đây có chuột sa mạc hả?

Chui tọt vào ba lô, Chân-sậy biến vào lớp quần áo của Ben.

Giữa lúc đó, ông giáo sư lấy từ trong giỏ ra một gói nhỏ, đưa cho Sorrel:

- Ta cũng có quà cho mi đây, Sorrel.

Cô ả đưa lên mũi hít hà, rồi mừng rỡ kêu lên:

- Wow! Nấm khô! Đông cô, nấm tuyết, nấm bào ngư! Ông cho cháu hết gói này sao?

- Tất nhiên. Không ai xứng đáng thưởng thức nấm hơn một cô lâm-thần, đúng không?

- Dạ... hì hì... hơi bị đúng đấy ạ.

Nó hít gói nấm thêm lần nữa mới cất vào ba lô.

Chân-sậy không dám thở khi Ben và Sorrel buộc hai ba lô lên lưng rồng. May cho hắn, mùi nấm ngạt ngào làm Sorrel không đánh hơi thấy tên gián điệp tí hon trong ba lô của Ben.

Ben nhìn quanh lăm lăm:

- Vậy là Chân-sậy biến luôn rồi.

Sorrel nhăm nháp một cánh nấm khô, bảo:

- Càng tốt. Hắn bốc toàn mùi xúi quẩy. Cậu tin mình đi, loài người các cậu không thính mũi như mình đâu. Mình phát hiện ngay lập tức những kẻ chuyên đem lại sự chẳng lành.

Chân sậy muốn cắn đứt ngay mấy ngón tay lông lá của ả, nhưng hắn ráng nhịn, chỉ dám thò tí mũi lên để thở.

Ông giáo sư nói:

- Có lẽ chỉ vì Chân-sậy là một người nhân tạo, nên mi không ưa nó. Những sinh vật như thế, thường không được những sinh vật được sinh ra bình thường tin tưởng. Dường như hầu hết đều cho rằng chúng rất hiểm độc. Vì thế những sinh vật nhân tạo cảm thấy bị chối bỏ, rất cô đơn và chúng chỉ gần bó với người tạo ra chúng.

Mặc dù chúng sống lâu hơn những người tạo ra chúng rất... rất lâu.

Sorrel lắc đầu quây quây:

- Nói gì thì nói, cháu vẫn cứ thấy hấn bốc hơi toàn điều bất hạnh.

Ben thì thầm với giáo sư Greenblom:

- Cậu ấy ương bướng như một con lừa.

- Ta thấy rồi.

Ông mỉm cười nói, rồi tiến lại nhìn thẳng vào đôi mắt màu hoàng kim của Firedrake, xòe bàn tay ra, bảo:

- Ta chỉ có vật này tặng mi.

Trên bàn tay ông: một cái vảy ngời sáng, rắn chắc, lạnh lẽo và... bằng vàng! Con rồng tò mò cúi nhìn. Ông giáo sư đặt thêm một cái vảy nữa lên bàn tay, cất nghĩa:

- Ta tìm thấy hai cái vảy này từ rất nhiều năm trước tại phía bắc núi Alps. Bò và trầu cứ biến dần tại đó và ta đã được nghe dân địa phương kể những chuyện khủng khiếp về một quái vật từ trên núi xuống săn mồi. Những nông dân phần nộ lòng sục khắp nơi làm mất dấu vết của con quái đó. Ta chỉ tìm thấy hai cái vảy này. Chúng rất giống với vảy của mi, nhưng ta lại có cảm giác dường như chúng hoàn toàn khác hẳn.

Trong ba lô, Chân-sậy giống tai nghe ngóng. Những cái vảy này chắc chắn là của chủ nhân hấn. Nettlebrand đã bị mất ba cái vảy vàng và đã phái tất cả bầy qua

đi tìm kiếm suốt bao năm qua. Chủ nhân hẳn sẽ cảm thấy mất mặt, khi nghe tin hai cái móng quý hoá đó lại đang nằm trong tay một con người.

Tên gián điệp tí hon, lú đầu ra khỏi ba lô để nhìn, nhưng bàn tay ông giáo sư cao hơn tầm mắt hắn.

Firedrake nói:

- Hai cái móng không có mùi gì, nhưng lạnh lẽo như nước đá.

- Ben, cháu cầm thử xem. Chúng rất kỳ lạ.

Ben thận trọng nhón một cái vảy, rờ ngón tay lên những cạnh sắc. Giáo sư bảo nó:

- Ta nghĩ chúng được làm bằng giả kim, một thứ kim loại được tạo ra bởi những nhà luyện kim thời Trung-cổ, khi họ có ý định tạo ra vàng thật. Nhưng chắc chắn đã được pha trộn với những hợp chất khác nữa, vì chúng rất cứng rắn. Ta không thể làm trầy xước chút xíu nào, dù đã dùng đến đồ chuyên dùng để cắt kim cương. Cháu hãy giữ một cái vảy này. Trên đường đi, may ra cháu có thể khám phá ra điều bí ẩn về nó.

Ben hỏi con rồng:

- Cát trong ba lô của tớ, được chứ?

Firedrake gật, rồi nhìn ra biển nghỉ ngơi. Sorrel leo lên đuôi rồng. Ben ném hai ba lô lên để cô nàng buộc lên lưng Firedrake. Xong việc, Sorrel kêu lớn:

- Nào, lên đường!

Giáo sư nhìn trời, nói:

- Thời tiết có vẻ tốt đó, Sorrel.

Ben lại gần ông, e ngại đưa tay ra nói:

- Tạm biệt giáo sư.

Ông bắt tay nó, bảo:

- Tạm biệt Ben. Ta thật tình hy vọng chúng ta sẽ gặp lại nhau. À, ta suýt quên. Đây là danh thiếp của bà Zubeida. Nếu sau khi gặp thần Asif, cháu có đến thăm bà ta, cho ta gửi lời thăm. Và nếu cần thêm lương thực hoặc bất cứ điều gì, ta tin là bà ấy sẽ rất vui lòng giúp cháu. Ngôi làng, nơi bà ta đang làm việc, nếu không thay đổi quá nhiều, thì người dân vẫn đang nuôi hy vọng rằng sẽ quay trở lại. Nhưng dù sao, cháu vẫn phải thận trọng, trước khi để Firedrake vào làng.

Ben cất tấm thiệp vào túi, rồi leo lên lưng Firedrake.

Khi Firedrake vừa xòe cánh, giáo sư Greenbloom kêu lớn:

- Chúc may mắn, thành công tốt đẹp. Suy nghĩ kỹ những câu hỏi đặt ra với thần Asif. Thận trọng với những kỳ đà lửa. Nhớ viết thư cho ta, nếu các cháu phát hiện thấy rồng.

- Tạm biệt!

Ben vẫy tay chào.

Firedrake bay lên không. Con rồng đảo một vòng trên đầu giáo sư, phun ra một ngọn lửa xanh trong màn đêm như một lời chào tạm biệt, rồi mới bay vút đi.

16. Bay về phương Nam

Suốt mấy đêm sau đó, Firedrake bay nhanh hơn cả gió. Nó nóng lòng tới gấp mục tiêu. Những

luồng gió mạnh như quất vào mặt Ben và Sorrel. Sorrel phải lấy lá nhét hai bên lỗ tai và Ben buộc chặt quanh đầu cái khăn Á-Rập ông giáo sư đã cho nó.

Ban đêm trời mát mẻ, nhưng ban ngày nóng đến không thể nào ngủ nổi. Theo lời khuyên của giáo sư, chúng tìm chỗ nghỉ ngơi trong những thành phố hoang phế, xa đường cái và làng mạc. Những khi Firedrake và Sorrel ngủ trong bóng râm, Ben thường ngồi hàng giờ trên những tàn tích cổ, nhìn cát nóng trải dài tới chân trời. Nơi xa xa đó, thỉnh thoảng lại có một chiếc xe tải chạy qua, hoặc những con lạc đà đứng đỉnh trên những cái chân cao lỏng khỏng, trong cái nắng chói chang của mặt trời sa mạc. Ben ước ao được nhìn ngắm miền đất lạ lùng nhiều hơn nữa, nhưng chỉ thỉnh thoảng Firedrake mới bay là đà qua những thị trấn vào ban đêm, nên Ben chỉ thoáng thấy những mái vòm, những tháp giáo đường thanh mảnh và những mái bằng của những ngôi nhà màu trắng, chen chúc nhau bên trong những bức tường.

Khi bay, bên phải luôn luôn là biển Hồng Hải, phía dưới, kéo dài bất tận về nam, là con đường nằm dưới chân rặng núi cũng hun hút kéo dài vô tận. Bên kia rặng núi, đất khô cằn sỏi đá trải dài tới chân trời, với những thành phố, làng mạc rải rác như những hòn đảo và những khe núi rộng toang hoác như những cái miệng khổng lồ trong nơi hoang dã.

Không gian nặng nề một mùi kỳ lạ. Trong đêm thứ hai, mây đen kéo ngang những ngọn núi, phủ lên Firedrake, Ben và Sorrel một lớp khói đen, trước khi chúng vượt ra tới biển. Giáo sư Greenblom cũng đã bao trước cho chúng biết về chuyện này. Đám mây đen đó là mồ hóng thải ra từ những giếng dầu tại phía đông. Tia mặt trời đầu tiên vừa xuất hiện, Firedrake nhào ngay xuống biển Hồng Hải để tẩy rửa chất bẩn nhớp nháp, đen ngòm. Sorrel phải mất gần buổi sáng mới cọ rửa sạch sẽ những cái vảy của con rồng và bộ lông của chính nó. Với Ben, chuyện tắm rửa sạch sẽ đương nhiên dễ hơn nhiều.

Khi thò tay vào ba lô lấy áo, Ben suýt đụng phải Chân-sậy. Gã tí hon đã kịp thời né kịp. Từ lúc khởi hành, hắn chỉ chui ra khi tất cả đều đã ngủ. Vặn vẹo mình cho bớt mỏi và bắt mấy con côn trùng, như cào cào châu cẩu để cầm hơi – may cho hắn là trên cái xứ nóng nực này côn trùng đầy rẫy – rồi chuồn gấp vào ba lô khi một trong ba kẻ kia trở mình.

Hắn cố kéo dài giây phút bị phát hiện càng lâu càng tốt. Tên gián điệp này biết Sorrel ghét hắn, nhưng

cũng sợ hấn. Hấn đã được thấy cái vảy rồng vàng một lần. Trong khi Ben ngủ, hấn đã lén nhìn vào cái túi nhỏ cậu bé đeo trên cổ. Trong túi ngoài cái vảy vàng, còn có một tấm hình, một viên sỏi, một cái vỏ sò và một chút bụi bạc trong hang của con kỳ lân lửa. Rõ ràng cái vảy là từ áo giáp của Nettlebrand. Không thứ gì trên đời này có màu sắc đỏ và rắn chắc đến thế. Khi Ben cửa mình trong giấc ngủ, gã tí hon nhân tạo rùng mình, vội trả lại cái vảy vào trong túi, và ngồi bên cạnh cậu bé. Rất nhẹ nhàng, hấn nghiêng

qua vai Ben, đọc quyển sách Ben luôn để mở, đặt bên mình. Đó chính là quyển sách ông giáo sư đã cho cậu bé. Hàng ngày, Ben đọc cho đến khi mắt nhíp lại. Trong sách gồm tất cả những gì loài người biết về kỳ lân và thủy quái, thần tiên, rắn biển và người khổng lồ. Cả những con đại bàng khổng lồ bắt trữu làm món ăn cho con cũng được nhắc tới.

Chân-sậy bỏ qua nhiều chương, chẳng hạn những chương nói về đám lùn sơn cước, vì hắn còn lại đám này. Nhưng ngày thứ ba, hắn bắt gặp chương viết về sinh vật nhân tạo do con người tạo ra bằng thịt và máu.

Phản ứng đầu tiên là hắn gấp quyển sách lại.

Nhìn quanh: Ben đang nói mơ. Ả lâm thần ngáy khò khò và con rồng ngủ say như chết. Vừa đọc, tim Chân-sậy vừa đập rộn ràng. Ôi, đúng, hắn biết hắn có một trái tim, nhưng trong những trang sách vàng ố này còn nhiều điều hắn chưa từng biết. "Một người-tí-hon-nhân-tạo sống lâu hơn người sáng tạo ra nó" Điều này thì hắn cũng đã biết rồi. "Cho đến nay, theo những gì được biết, người-nhân-tạo-tí-hon có thể kéo dài sự sống vô hạn, trừ khi nó biểu lộ tình cảm thân ái mạnh mẽ với một con người. Trong trường hợp này, nó sẽ chết cùng ngày với con người mà nó thương mến đó."

Chân-sậy lật trả lại trang Ben đang đọc dở, rồi ngửa mặt nhìn trời. Đã đến lúc hắn phải báo cáo về chủ nhân. Hai ngày qua nó chưa làm điều này, mà không phải không có gì để báo cáo

Tên gián điệp quay nhìn đứa trẻ của loài người. Ngày mai. Chỉ ngày mai thôi, họ sẽ tới khe núi, nơi có vị thần ngàn mắt. Và nếu vị thần thật sự có lời giải đáp, lời giải đáp mà chủ nhân hắn đã tìm kiếm hơn một trăm năm mươi năm qua, lúc đó Nettlebrand sẽ lên đường tới Vành Đai Thiên Đường và mở lại những cuộc săn.

Chân-sậy rừng mình. Không, hắn không muốn nghĩ đến điều đó. Nhưng, dù sao, bốn phận của hắn là gì đây? Hắn chỉ là một thằng đầy tớ lau chùi bộ giáp cho chủ. Hắn đã phải tuân phục mệnh lệnh của Nettlebrand kể từ khi hắn, Chân-sậy, lần đầu chui ra khỏi cái ống nghiệm màu cỏ, nhỏ xíu, như một con gà con nở ra từ quả trứng. Có phải vì sự khác biệt giữa một quả trứng và cái ống nghiệm mà hắn căm ghét chủ nhân của hắn không? Nhưng nếu hắn không tuân lệnh, Nettlebrand sẽ nhai gọn một miếng hết xương thịt hắn.

Hắn nhủ thầm: “Chân-sậy ơi! Mi phải nhớ đừng bao giờ thương yêu, quý mến ai. Không được yếu lòng. Thôi, bắt tay vào công việc đi.”

Sáng nay, ngay khi Firedrake hạ cánh, Chân-sậy đã thấy ánh sáng phản chiếu bóng nước từ một hầm nước, tuy bỏ hoang, nhưng vẫn tồn đọng nước mưa.

Đúng lúc tên gián điệp định sửa soạn ra hầm nước thì Ben vươn vai. Hắn nhanh chân lui trốn sau một tảng đá.

Cậu bé ngồi lên ngáp, rồi đứng dậy, leo lên bậc

tường phía sau. Những bức tường bao quanh nơi chúng nghỉ ngơi tuy vẫn còn đứng vững, nhưng nhà cửa bên trong đổ nát, gần như bị vùi trong cát. Nơi đây chỉ còn những con thằn lằn và mấy con rắn, Sorrel đã phải ném đá xua đuổi mỗi khi chúng mon men lại gần.

Ben ngồi trên tường, dong đưa hai chân, nhìn về hướng nam, nơi những ngọn núi vươn lên bầu trời nóng cháy.

Chân-sậy nghe cậu bé lẩm bẩm:

- Nếu đúng như lời giáo sư thì không còn bao xa nữa, ngày mai tại mình tới khe núi rồi.

Từ sau tảng đá, Chân-sậy nhìn cậu bé. Hắn thoáng có ý muốn được xuất đầu lộ diện trước Ben, nhưng Ben như đắm chìm trong suy nghĩ. Liếc về phía Sorrel đang ngủ, hắn bỏ trở lại vào ba lô êm ru, không gây một tiếng động, rồi cuộn mình nằm bên quần áo của Ben, như một con thằn lằn. Hắn tự hoãn lại việc báo cáo về chủ nhân.

Một lát sau, Ben thở dài nhảy xuống khỏi bức tường, đến gần Sorrel gọi nhỏ:

- Sorrel, dậy thôi.

Sorrel vươn vai, chớp mắt hỏi:

- Còn sáng trưng mà.

- Phải, nhưng cậu hứa là tội mình bàn tính mấy câu hỏi với thần Asif mà, nhớ không?

- Ờ nhĩ. Nhưng phải ăn tí gì đã. Cái nóng này làm đói bụng quá.

Cô ả đi lấy ba lô để lấy đồ ăn. Ben đi theo cười trêu chọc:

- Bây giờ lại đổ tại trời nóng nữa đấy. Từ lúc tội mình đi, hết gió mưa, lại giông bão, thời tiết nào tớ thấy cậu cũng than đói.

- Ủa, thì sao?

Sorrel lấy ra gói nấm, hít hà rồi liếm môi. Ắnh hai chiếc lá, trải trên cát rồi mới rón rén đặt mấy cái nấm lên trên, ngắm nghía:

- Hừ... xơi cái nào trước bây giờ nhĩ?

Ben lắc đầu, thọc tay vào ba lô để lấy chai nước và mấy trái ô-liu. Mấy thứ này nằm sát đáy. Bỗng mấy ngón tay chạm phải vật gì như lông hay tóc, Ben vừa hốt hoảng kêu lên vừa rút vội tay ra. Sorrel hỏi:

- Cái gì vậy?

- Hình như trong ba lô tớ có chuột.

- Chuột?

Sorrel vội bỏ nấm xuống, cúi nhìn vào ba lô của Ben, rồi nhanh như tia chớp, nó nắm Chân-sậy kéo ra. Sorrel kêu lên với Ben:

- Này, nhìn đi. Cậu có quà bất ngờ đây.

- Chân-sậy! Sao anh vào được ba lô tôi? Và... vì sao... anh âm thầm trốn tránh đến tận bây giờ.

- Ôi, tiểu chủ ơi! Là vì... là vì?

Chân-sậy giãy giụa, cố thoát khỏi tay Sorrel, nhưng càng vùng vẫy, Sorrel càng xiết chặt hơn. Nó còn hỏi nữa:

- Gãy xương chưa?

- Thả tôi ra. Làm sao tôi cắt nghĩa được, nếu con mèo lông lá này bóp nát tôi ra thế này?

- Thôi đi, Sorrel. Cậu làm anh ta đau đấy.

Miễn cưỡng Sorrel phải thả Chân-sậy xuống cát. Ben nhắc lại:

- Nào, tại sao anh lén lút âm thầm vậy?

- Vì sao ư? Tất nhiên là vì cô ta.

Chân-sậy run run chỉ Sorrell:

- Tôi biết cô ta muốn tống tôi đi, nên tôi phải trốn vào ba lô. Rồi sau đó, sau đó... tôi sợ... phát hiện ra tôi, cô ta sẽ ném tôi xuống biển.

Sorrel găm giữ:

- Hay lắm. Cũng biết thân biết phận đấy.

- Sorrel.

Ben huých chỏ vào Sorrel rồi ân cần bảo Chân-sậy:

- Cậu ấy không bao giờ làm như thế đâu. Sorrel rất tốt bụng. Bạn ấy cứ làm ra vẻ... rất... rất cứng rắn vậy thôi.

Nhưng có vẻ Chân-sậy không bị thuyết phục. Hắn

lắm lét nhìn Sorrel đầy nghi hoặc. Sorrel trừng mắt:

- Nhìn gì? Lạ lắm sao?

Ben đưa cho Chân-sậy mấy vụn bánh mì:

- Ăn đi. Chắc anh đói lắm.

- Đa tạ, ngàn lần đa tạ tiểu chủ, nhưng... tôi mới... mới bắt... được vài con châu chấu rồi.

Ben kêu lên:

- Hả? Anh ăn côn trùng à?

Sorrel nhăn mũi ghê tởm:

- Ôi! Nấm mốc, nấm thối, nấm có dòi ời!

- Sorrel, im đi. Chân-sậy có làm gì hại cậu đâu? Chính anh ta mở khoá chuồng, giải phóng cho cậu. Quên rồi sao?

Sorrel cầm nắm lên ăn:

- Được, được, nhớ rồi. Tôi hứa sẽ không ném hấn xuống biển. Cậu vui chưa? Bây giờ trở lại vụ câu hỏi ông thần ngàn mắt. Chính vì chuyện đó mà cậu đánh thức tôi dậy mà.

- Tôi viết sẵn mấy câu hỏi rồi đây, cậu nghe thử nhé.

Ben móc túi ra mảnh giấy. Sorrel ngăn lại:

- Khoan đã. Để gã tí hon này cùng nghe à?

- Nữa rồi! Tại sao anh ta không nghe được chứ?

Chân-sậy vội nói:

- Không sao, không sao, để tôi ra ngoài một lát.

Ben nắm áo hắn kéo lại:

- Cứ ở lại đây. Tôi tin anh. Nào Sorrel, tôi là người phải hỏi, đúng không? Cậu sẵn sàng nghe chưa?

- Tùy cậu. Nhưng cậu tin hắn là rắc rối cho chúng ta rồi. Tôi dám cá một thùng nấm đó.

- Cậu khùng quá đi, Sorrel.

Chân-sậy bối rối ngồi trên gối Ben. Hắn vẫn thường có cảm giác nhỏ nhoi và vô giá trị, chưa bao giờ nhỏ nhoi và vô dụng như lúc này. Hắn quá xấu hổ, muốn thú thực hết với cậu bé, nhưng không thốt được nên lời.

Ben vuốt thẳng mảnh giấy, đọc:

- Vành - Đai - Thiên - Đàng - Ở - Nơi - Nào? Đúng bảy từ.

- Ủ, cũng được, nhưng nghe... kỳ kỳ.

- Tổ còn câu khác nữa, cũng bảy từ: Vị - Trí - Vành -Đai - Thiên - Đàng - Đâu?

Sorrel ôm bụng ngã lăn ra cười. Nhưng chợt nín bật, nhìn Chân-sậy tụt xuống khỏi đầu gối Ben, len lén đi giật lùi mấy bước. Nó quát lên:

- Tính chuẩn đâu vậy?

- Đi dạo một chút. Cô phản đối à?

Ben cũng ngạc nhiên hỏi:

- Đi dạo? Anh muốn tôi cùng đi không? Ý tôi là,

không biết quanh đây có thú dữ nào không?

Giọng nói ân cần, quan tâm của Ben làm tim Chân-sậy thất lại:

- Không sao đâu, tiểu chủ. Tôi nhỏ xíu thật, nhưng không đến nỗi quá yếu đuối đâu. Vả lại, tôi chỉ toàn xương, chẳng ngon lành gì.

Nói xong, hắn chui qua một lỗ hổng trên tường, mất dạng.

17. Con quạ

Chân sậy đi trong cái nóng thiêu đốt, mũi nhọn hếch lên đánh hơi mùi nước. Đúng, chắc

chấn hằm nước dưới chân đồi. Ngay dưới gốc cây oải hương kia. Hấn đã ngửi thấy mùi nước. Một cách vất vả, hấn mới leo qua được những tảng đá lớn và những đám cỏ rậm rì. Chân tay hấn nhứt mỏi vì những ngày co quắp trong ba lô.

Hừ, ả lâm-thần chẳng che, da nghi đã cười nhạo-báng hấn vì ăn côn trùng, rồi vênh váo cái mặt lông lá hãnh diện vì mấy cái nấm khô! Hấn ước sao, ả ăn phải nấm độc, một loại nấm làm ả câm luôn cái miệng lách chách.

Bên những bụi cây còi cọc, Chân-sậy thấy một lối mòn nhỏ hẹp, chắc của họ hàng nhà thỏ lần mò xuống uống nước.

Hấn đang theo con đường đó đi xuống, một bóng đen lơ mờ thấp thoáng trên đầu. Gã tí hon vội lẫn mình trên mặt đất.

Những móng vuốt đen thui quặp sâu xuống cát và một cái mỏ khoằm mổ vào áo hấn. Giọng khò khè quen thuộc cất lên:

- Chào, Chân-sậy.

- Qua à?

- Còn ai nữa.

Chân-sậy thở phào, vuốt mái tóc màu cà rốt rồi bù, rồi khoanh tay tiến sát con qua:

- Phải công nhận, mày tinh tướng thật! Tao phải nhổ lông mày, nhồi một cái gối mới đỡ tức. Chỉ có trời mới biết vì sao tao còn sống sót tới bây giờ.

- Em biết, em biết, đàn anh giận thằng em là rất đúng lý. Nhưng thử hỏi thằng em làm được gì nào? Chúng ném đá rào rào, mà chẳng thấy tăm hơi ông anh đâu, thằng em chỉ biết tìm một cành cây an toàn, dài cổ ngóng ông anh?

- Dài cổ ngóng tao? Suốt ba đêm qua, tao qua gần nửa vòng thế giới, có nhìn thấy mày đâu? Bây giờ tự nhiên mày lù lù hiện ra. Quên đi. Tao không có thì giờ nói chuyện với mày.

Hắn quay đi không nói thêm lời nào nữa. Con qua vỗ cánh lạch phạch đi theo:

- Nói thì dễ lắm. Ông anh tưởng bám theo con rồng khôn kiếp đó ngon xơi lắm hả? Tốc độ bay của nó, gấp ba lần gió đấy, bố ạ.

Chân-sậy khinh bỉ nhổ toẹt xuống đất:

- Thì đã sao? Mày không nhớ đến chuyện chủ nhân tao nuôi lũ mày toàn bằng những hạt ngũ cốc có ma thuật rồi sao? Câm đi, tao còn nhiều chuyện quan trọng

phải làm, hơn là đứng nghe mày quác mỏ ra mà...
qua qua!

Cái hầm chứa nước cũ nằm bên kia ngọn đồi thấp, với những bậc thang đá dẫn xuống. Mặt đá nứt nẻ, hoa dại nở đầy trên kẽ đá. Chân-sậy lẫn từng bậc xuống mặt nước phủ đầy bụi.

Con qua quang quác nói xuống:

- Báo cáo giùm, đàn em không đủ khả năng hoàn thành công tác đâu.

Chân-sậy làm lơ như không nghe. Hấn nhổ nước bọt lên mặt nước. Hình ảnh Nettlebrand xuất hiện. Gã lùn Tiểu-Thạch-Tu đứng giữa hai cái sừng, mặt mày ủ dột như cha chết.

Nettlebrand giọng đầy hăm dọa:

- Ta đã căn dặn mi thế nào? Vậy mà suốt ba ngày bật vô âm tín!

- Chủ nhân ơi, ba ngày qua không có gì đáng báo cáo. Nắng và bụi, chỉ có thế thôi. Tôi co quắp suốt trong ba lô thùng nhỏ, đến nỗi gần thành tàn tật mất rồi.

- Khi nào người tới vị thần?

- Ngày mai. Thưa chủ nhân, con qua đã trở lại, nên tôi dự định sẽ tiếp tục chuyến đi này với nó thì hơn.

Nettlebrand nhe răng hầm hừ:

- Mi có điên không? Cứ ở trong ba lô thùng bé. Càng

gần chúng nó càng sớm biết câu trả lời của vị thần.
Con quạ sẽ bám theo mi, tiếp ứng kịp thời.

- Nhưng con bé lâm thần, nó không tin tôi.
- Con rỗng và thằng nhỏ thì sao?
- Họ tin tôi. Thậm chí cậu bé còn bênh vực tôi.

Cái mồm ghê tởm của Nettlebrand méo xệch thành cái cười nhạo báng:

- Ôi, thằng bé ngu xuẩn. Ta thật sự biết ơn nó. Nhất là, nếu nó lại còn khám phá ra những con rỗng kia hiện đang ở đâu. A! Một đại tiệc tưng bừng làm sao? Ngay khi có câu trả lời, báo ngay cho ta, hiểu chứ? Ta sẽ có mặt tại đó trước khi con rỗng bạc dần dần kịp tới Vành Đai Thiên Đàng.

Chân-sậy kinh ngạc nhìn hình ảnh chủ nhân hấn trên mặt nước. Hấn quá rõ Nettlebrand không thể bay:

- Đường quá xa, làm sao chủ nhân tới kịp?

- Ta có cách tính và có phương tiện, nhưng đó không phải việc của mi. Trở lại đi, kéo chúng nghi ngờ. Ta đi bắt vài con bò làm món nhắm đây.

Chân-sậy ve vuốt bông hoa đại nghiêng trên mặt nước:

- Nhưng thưa chủ nhân, con người cao lỏng khổng, tên là Greenbloom, đang có trong tay hai cái vảy vàng của chủ nhân.

Ngoài tiếng rì rì của một con ve sầu, chung quanh hoàn toàn im lặng.

Đôi mắt đỏ của Nettlebrand rực sáng:

- Mi nói sao?

- Ông ta có hai cái vảy của chủ nhân. Hiện thời còn giữ một. Một vảy kia, ông ta cho con rồng bạc, Firedrake. Thằng bé người đang giữ cái vảy đó. Chính mắt tôi đã thấy. Chắc chắn đó là một trong ba cái vảy ngài đã mất tại vùng núi từ lâu.

Con rồng vàng hung dữ rống lên:

- Thì ra thế. Chúng nằm trong tay con người!

Trong cơn phẫn nộ, hấn lắc đầu mạnh tới nỗi Tiểu-Thạch-Tu chỉ còn biết hốt hoảng ôm chặt mấy cái gai trên lưng rồng mà đánh đu. Nettlebrand gầm lên:

- Phải lấy lại, lấy lại ngay mấy cái vảy của ta. Không bất kỳ kẻ nào được giữ chúng. Nơi những cái vảy bị mất, da ta vẫn còn ngứa ngáy đây. Phải chăng thằng người đó nghĩ rằng, hấn sẽ có thể khám phá ra bí mật của bộ giáp ta, bằng mấy cái vảy đó? Chân-nhện, bằng mọi giá phải lấy bằng được cái vảy thằng người bé con đang giữ. Nghe rõ chưa?

Chân-sậy cuống quýt gật đầu. Nettlebrand liếm môi, càu nhàu:

- Còn cái vảy trong tay thằng người lớn kia, ta sẽ tự tính. Tên lão đó là gì?

- Greenbloom, giáo sư Barnabas Greenbloom. Nhưng ông ta sắp rời nơi đó.

Nettlebrand lắc mạnh làm những vảy vàng reo lên leng xeng.

- Ta đi chuyển cấp kỳ như gió. Mi đừng lo. Thôi, đi đi và đừng bận tâm về con nhóc lâm-thần đa nghi. Ta sẽ sớm ăn tươi nó, rồi đến lượt thằng bé người.

Chân-sậy thều thào hỏi, tim đập rộn ràng:

- Chủ nhân định sẽ ăn thịt cả... thằng bé sao?

- Tại sao không?

Nettlebrand ngáp dài, con rồng vàng lại bắt đầu cảm thấy buồn chán:

- Thịt những con vật hai chân đó cũng khá ngon đấy chứ.

Rồi hình ảnh Nettlebrand mờ dần, trên làn nước đục chỉ còn váng bụi. Chân-sậy trở lên miệng hăm và... tưởng như có thể chết ngất đi được.

Sorrel đang đứng trên bậc trên cùng, ôm một cái chai không.

Thong thả bước xuống từng bậc, cô ả chậm rãi nói:

- Á à, mi đang làm gì ở đây vậy? Ta tưởng mi đang đi dạo?

Chân-sậy rần lách qua, nhưng Sorrel chặn lối. Nó quì xuống, vục chai để lấy nước, hỏi:

- Mi vừa chuyện trò với ai thế?

Chân-sậy cố né mình xa mặt nước, vì sợ chủ nhân hấn lại hiện ra, lấp bắp:

- Chuyện trò? À... nói một mình... nói với bóng mình... cho đỡ buồn, vậy thôi.

- Nói với bóng?

Sorrel nghi hoặc vặn lại, rồi nhìn quanh. Một con quạ đậu trên cành cây gần đó, lom lom nhìn xuống. Chân-sậy hấp tấp lách mình bước lên mấy bậc, nhưng Sorrel níu áo hấn lại:

- Ê! Đừng vội. Hay mi đã nói với con chim lông đen nhẻm kia?

Chân-sậy giật áo khỏi Sorrel, phản đối:

- Trông tôi giống hạng người chuyện trò với mấy con chim lắm hả?

Sorrel đứng dậy, dậy nắp chai nước, nhún vai, bảo:

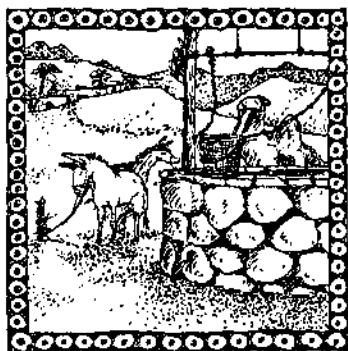
- Làm sao biết được. Nhưng tốt nhất là đừng để ta bắt gặp lần nữa - Mi và những con chim lông đen đáng ghét kia.

Nó ngược lên hỏi con chim:

- Ê, mi có quen biết gã tí hon này không?

Nhưng con quạ chỉ phành phạch vỗ cánh bay đi, với một tiếng kêu thật lớn:

Q U A A A!

18. Khách không mời mà tới của ông giáo sư

Giáo sư Barnabas Greenbloom đang thu dọn hành trang. Hành

trang của ông rất gọn nhẹ, chỉ một túi xách cũ mèm, nhét mấy cái sơ mi, vài bộ đồ lót, một áo khoác nhẹ và một hộp bút chì. Ông cũng đem theo một máy chụp hình và một cuốn sổ dây cộm, để ghi chép những chuyện thu lượm trên đường đi, minh họa chúng bằng những tấm hình do chính ông chụp, những bản sao chép chữ khắc trên vách đá, những phác họa của ông qua lời kể của dân địa phương về những sinh vật dị thường.

Ông có hàng trăm cuốn sổ như thế trong văn phòng tại nhà ông. Tất cả được xếp đặt ngăn nắp, phân chia từng chủng loại sinh vật và địa điểm chúng đã xuất hiện.

Vuốt ve cuốn sổ đang cầm, ông giáo sư hoan hỉ nghĩ: "Những tài liệu này sẽ được đặt một nơi trang trọng nhất, vì trong này có cả hình của Firedrake." Đáp lại ơn cứu mạng, con rồng đã đồng ý cho ông chụp tấm hình này.

Ông nóng lòng muốn nghe ý kiến của vợ. Vì bà Vita vẫn dính ninh loài rồng đã bị tuyệt chủng rồi

Giáo sư Greenbloom lấy khăn tắm, vui vẻ bước trong ánh sáng chạng vạng của buổi chiều. Phải tắm đã, rồi mới lên đường về được.

Lều của ông nằm ngoài trại, gần cái giếng nước độc nhất. Không xa giếng nước bao nhiêu, một con lửa và vài con lạc đà đang lơ mơ ngủ. Không thấy một bóng người. Trong trại cũng vắng hoe, hầu hết mọi người đã vào những thị trấn lân cận. Số ở lại thì chui vào lều ngủ hay viết thư về nhà

Ông giáo sư tới giếng, vắt khăn tắm trên bờ bức tường rào chung quanh, rồi kéo lên gầu nước mát rười rượi. Ông ngửa mặt nhìn những vì sao mọc sớm. Mới xâm xẩm, sao đã rải đầy trời như cát trên sa mạc vậy.

Thình lình con lửa và mấy con lạc đà ngừng cao đầu vừa hí vừa nháy lên, vùng vẫy, ghì căng những sợi dây. Nhưng ông không quan tâm. Ông đang bận nghĩ đến con gái. Bốn tuần rồi ông không được thấy con, chẳng biết con bé có lớn hơn chút nào không? Chợt một tiếng động làm ông giật mình. Tiếng động từ lòng giếng sâu và nghe như một tiếng thở nặng nề của một con vật lớn, rất to lớn.

Thận trọng, ông giáo sư đặt cái gầu lên thành giếng, lùi lại một bước. Không ai biết hơn ông, dưới đáy giếng có thể là nơi trú ẩn của một sinh vật đầy nguy hiểm. Tuy nhiên với giáo sư, sự hiếu kỳ luôn mạnh hơn tính thận trọng của ông. Vì vậy thay vì bỏ chạy, ông đứng

im chờ đợi, chăm chú nhìn thứ gì sẽ xuất hiện từ dưới giếng. Tay trái đặt trong túi quần sau, sẵn sàng rút ra tấm gương nhỏ ông luôn dự phòng khi khẩn cấp. Trong túi còn thêm vài vật dụng có thể hữu ích nếu gặp hiểm nguy.

Tiếng thở nặng nề càng lớn hơn lên, kèm theo là những tiếng leng keng như hàng ngàn chiếc vòng sắt va vào vách đá.

Giáo sư chau mày: sinh vật nào có thể gây ra những tiếng động như thế? Không thể nào đoán ra, ông thận trọng lùi thêm một bước. Đúng lúc một đám mây đen che phủ mặt trăng mới nhú, một bàn chân khổng lồ với những vảy vàng từ giếng nhô lên.

Mấy con lừa và lạc đà trơn mắt, giật tung những cái cột khỏi mặt đất, lỏng lẻo chạy vào sa mạc. Nhưng giáo sư Greenbloom vẫn đứng im. Ông tự nhủ: "Ra khỏi đây ngay đi, Greenbloom." Nhưng ông chỉ lùi thêm một bước thôi.

Mấy bức tường vây quanh rầm rầm đổ ụp, và... một con rồng to lớn di chuyển vùng ra khỏi giếng. Những chiếc vảy vàng rực sáng dưới trăng non như một bộ áo giáp bằng vàng. Những cái móng đen bóng của nó quặp sâu xuống đất và cái đuôi dài kêu rùng rùng phía sau. Bám trên sườn nó là một tên lùn, tay cầm một cái bần chải lớn bằng lông công.

Chậm rãi, với những bước như có thể làm rung rinh sa mạc, con quái vật nặng nề tiến lại giáo sư Greenbloom. Cặp mắt đỏ ngầu như máu sáng rực,

Nettlebrand găm giữ, hơi thở lạnh như băng đá của nó làm ông giáo sư rùng mình:

- Mi đang giữ một thứ của ta.

Giọng nó vang dội lồng lộng vào tai ông.

Giáo sư Greenbloom nhìn thẳng vào cái hàm há hốc của con quái vật:

-Ồ, vậy sao? Nhưng đó là cái gì?

Ông hỏi, chỉ tay vào những cái răng nhọn hoắt của nó. Vừa nói, ông vừa từ từ đút tay vào túi quần sau lần tìm cái hộp gương nhỏ.

Nettlebrand găm lên:

- Cái vảy của ta, nghe rõ chưa thằng người ngu ngốc! Trả lại ngay, nếu không ta sẽ nhai nát xương mi như một con chuột nhắt.

- À, cái vảy. Phải rồi, cái vảy vàng. Thì ra là của mi? Tuyệt, tuyệt thật! Nhưng sao mi lại biết ta có cái vảy đó?

- Đừng nói quanh nữa!

Nettlebrand thét lên, tiến gần tới mức một cái móng đen của nó chạm vào đầu gối ông giáo sư:

- Ta biết mi còn giữ. Đưa cho thằng lùn của ta ngay.

Giáo sư Greenbloom suy tính gấp: Tại sao con quái này có thể tìm ra mình? Liệu nó có biết người nào đang giữ cái vảy kia không? Ben đã gặp nguy khốn gì chưa? Làm sao mình có thể báo được cho cậu bé bây giờ?

Gã lùn sơn cước mon men từ trên đầu con rỗng xuống. Giáo sư chộp thời cơ, phóng người, nhào vào dưới thân hình con rỗng khổng lồ. Ông bò vào giữa hai chân sau của nó, rồi nhảy lên một chân, bám chặt vào những cái vảy trên bộ giáp. Nettlebrand quay cuống gầm rú.

- Mi đâu rồi? Xuất đầu lộ diện ngay.

Tên lùn lặn dùng xuống cát như quả táo rụng, vội vàng tìm chỗ nấp, vì sợ những bàn chân giận dữ của chủ nhân đập nát. Giáo sư Greenblom bám chặt chân con quái, cười ha hả:

- Ta ở đây, ở một nơi mi không thể bắt được ta.

Nettlebrand đứng lại thở hồng hộc, rồi cố vươn cái mõm gòm ghiếc ra hai chân sau. Nhưng thân hình nó cứng ngắc, không bẻ cong lại được. Nó chỉ có thể luồn đầu vào hai chân trước, phần uất nhìn con người nhỏ bé hơn nó rất nhiều, đang bám dính vào chân sau nó như một con bọ chét.

- Trả cái vảy cho ta. Ta sẽ tha mạng, không ăn thịt mi. Ta hứa danh dự đó.

- Danh dự của mi? Quên đi. Đây...

Ông gõ vào cái chân khổng lồ, làm vang lên như tiếng gõ vào chảo nhôm, nói:

- Đây, mi biết không? Ta tin ta biết mi là ai. Mi là kẻ được gọi là Nettlebrand. Vật-Bằng-Vàng. Làm sao ta có thể quên được những chuyện về mi nhỉ?

Con rỗng nín lặng, hết sức bình sinh đập mạnh

chân, để con người đang bám vào chân nó phải văng ra. Nhưng chân nó thì lún sâu xuống cát, còn ông giáo sư vẫn đánh đu trên những cái vây và tiếp tục chầm chọc:

- Mi được biết đến như một kẻ khát máu và đầy tự phụ. Người ta còn kể rằng mi đã ăn thịt người tạo dựng ra mi. Nhưng điều đó cũng xứng đáng dành cho kẻ đã tạo nên một quái vật ghê tởm như thế này.

- Nói đi, nói cho sướng đi, vì dù sao ta cũng sẽ nhai mi. Mi không bám mãi vào chân ta được đâu.

Nó nhìn quanh găm rú:

- Tên đầy tớ lùn khốn kiếp đâu rồi? Tiểu-Thạch-Tu, mi ở đâu?

Tiểu-Thạch-Tu nhăn nhó thò đầu ra khỏi chỗ núp:

- Tôi đây, thưa Kim-Thượng.

- Lấy bàn chải lông, thọc lét cho thẳng người đó nhột mà buông ta ra.

Tuy vẫn bám chặt nhưng những ngón tay ông giáo sư bắt đầu đau nhức và... khổ nhất là ông lại có máu buồn. Nếu thẳng lùn kia mà thọc lét ông, chắc ông sẽ rũ ra cười mà rơi tòm xuống mất. Hơn nữa không hy vọng gì được vào những người còn trong trại, vì con quái này làm rầm rầm như thế, mà có thấy ai chạy ra đâu. Chắc họ đã vào thị trấn cả hay ngủ như chết rồi. Phải tìm cách tự cứu mình thôi. Nhưng cách nào?

Gã lùn sơn cước tay cầm cái bàn chải lông, đầu sùm sụp cái mũ, xuất hiện giữa hai chân trước Nettlebrand, rồi sì sì cái mặt như đưa đám tiến lại giáo sư Greenbloom. Ông giáo sư tự động viên:

“Rán chịu đựng, cố vượt qua, hãy nghĩ đến chuyện gì khác, nếu không sẽ không bao giờ còn được thấy mặt vợ con.”

Chợt ông nảy ra một ý:

- Này, lại đây, chú lùn.

Tiểu-Thạch-Tu dưới cái mũ to dùng, lăm lăm cái bàn chải đang sửa soạn thọc lét giáo sư. Ông dùng răng rút nhẵn cước khỏi ngón tay, phun xuống chân tên lùn. Tiểu-Thạch-Tu quăng ngay bàn chải, nhặt cái nhẵn lên vuốt ve, rên rĩ:

- Vàng! Vàng! Vàng ròng!

Ngay lúc đó giáo sư thả mình xuống cát, bên cạnh gã lùn. Giọng Nettlebrand rên trong bóng tối:

- Chuyện gì vậy? Hắn đã rớt xuống chưa?

Gã lùn vừa định trả lời, ông giáo sư vội bịt miệng hắn, ghé tai thì thầm:

- Tiểu-Thạch-Tu, mi được giữ cái nhẵn này, nếu mi bảo là ta biến mất rồi. Được chứ?

- Mi bị ăn thịt, ta vẫn được cái nhẵn.

Giáo sư Greenblom chộp ngay cái nhẵn lại:

- Ô, không. Nó ăn ta là nuốt luôn cái nhẵn. Sao? Cộng tác chứ?

Bối rối một lúc, Tiểu-Thạch-Tu gật đầu. Nettlebrand lại gầm lên:

- Chuyện gì vậy?

Rồi nó nhe răng, cúi đầu nhìn qua hai chân trước, nhưng trời quá tối, không thể nhìn thấy gì.

Ông giáo sư ném cái nhẫn trước mặt Tiểu-Thạch-Tu, thì thầm:

- Đừng lừa ta. Vì ta sẽ cho chủ nhân mi biết, mi đã mau chóng nhận lời phản bội nó.

Tiểu-Thạch-Tu vội cúi nhặt cái nhẫn, trong khi ông giáo sư cấp tốc bò tới đuôi con rồng, nín thở leo lên. Tới mấy cái gai trên sống lưng, ông nắm chặt một cái. Chú lùn tròn mắt nhìn, tay dứt chiếc nhẫn vào túi áo.

- Chuyện gì thế? Tiểu - Thạch - Tuuuu!

- Hấn... biến... biến mất rồi. Cứ... cứ như cát nuốt mất hấn.

- CÁI GÌ? Hấn đâu rồi hả...lùn?

- Biến rồi là biến mất rồi!

Nettlebrand đập đuôi đùng đùng, cát bay mù mịt. Tên lùn tái xanh, lập cập thưa:

- Thưa Kim... Kim Thượng. Làm sao biết được, biết... biết được làm sao? Hấn biến... biến mất tiêu rồi.

Con rồng vàng điên cuồng đào bới. Đất cát ngổn ngang nhưng vẫn không tìm ra dấu vết của giáo sư.

Đứng trên tảng đá, Tiểu Thạch Tu thọc tay trong túi, nắm chặt cái nhẫn vàng.

Suốt thời gian đó giáo sư Greenbloom vẫn nắm chặt gai rồng, chờ dịp nhảy xuống cát, để tẩu thoát. Lúc đầu ông sợ Nettlebrand vào trại tàn sát và phá huỷ, nhưng hình như con rồng e ngại đụng mặt với loài người. Đào bới đến một nhòai, Nettlebrand đứng nhe răng, thè lưỡi thở:

- Lù ù ù n ơi! Leo lên. Về ề ề thôi. Ta muốn biết lão thần đó nói gì.

Giáo sư Greenbloom giật thót mình, khi nghe con rồng nói đến "thần"! Ông lẳng tai.

Tiểu-Thạch-Tu hí hửng leo lên lưng chủ nhân. Con rồng găm gừ tiếp:

- Không biết tên gián điệp dần dộn đó có nghe ngóng thêm được gì chưa? Nếu ta không sớm khám phá ra Vành Đai Thiên Đàng ở đâu, ta sẽ ăn thịt con rồng bạc cùng thằng người bé con và con lâm-thần của nó.

Giáo sư Greenbloom không thể tin nổi những gì vừa nghe.

Tức giận, con rồng quay trở lại giếng. Ngay lúc đó ông giáo sư nhảy vội xuống, chạy nhanh ra phía sau đồng tường đổ nát.

Nettlebrand hậm hực nhìn về mấy cái lều:

- Ta sẽ tìm ra mi, Greenbloom. Lần sau đừng hòng

thoát khỏi tay ta. Nhưng bây giờ ta phải đi lo chuyện con rồng bạc.

Quái vật phóng xuống giếng. Tiếng nước vỡ dội lên từ dưới đáy. Nettlebrand biến mất!

Giáo sư Greenbloom tự nhủ: “Phải báo cho họ biết ngay về con quái vật này. Nhưng bằng cách nào? Và kẻ nào đã báo cho Nettlebrand tin tức về thần Asif?

19. Bảng chỉ đường

Đêm thứ tư, những nơi
Firedrake bay qua càng
thêm nhiều đồi núi, đúng

như giáo sư Greenbloom đã nói. Phía dưới phong cảnh
hoang dã, toàn đá sỏi, tấm ánh trắng. Mặt đất trông
như một tấm vải xám nhẵn nhúm. Những dốc núi
cao thăm thẳm như dựng tới trời. Bên kinh ngạc ngắm
nhìn những thành phố phía dưới bám cheo leo bên
vách núi, màu trắng của gạch đá lộ lộ dưới trăng.
Nó lắm lắm:

- Cứ như Một Ngàn và Một Đêm Lẻ.

Sorrel hỏi:

- Cứ như cái gì?

- Một Ngàn Và Một Đêm Lẻ. Là những chuyện về
thảm bay... và nhiều thứ kỳ lạ, hay lắm. Có cả chuyện
về mấy vị thần nữa.

- Vớ vẩn.

Sorrel lèm bèm. Nó đang phát ớn với khung cảnh
toàn cát và đá. Nó chỉ muốn nhìn thấy cây cối, nghe
tiếng lá rì rào trong gió, chứ không phải là tiếng đế
rền rĩ triển miên như tại vùng này. Sorrel nặng nề

đòi Firedrake hạ cánh xuống, mỗi khi thấy những điểm có bảng chỉ đường. Nhưng hai lần hạ cánh, đều chưa đúng ngã ba có tấm bảng ông giáo sư hướng dẫn. Ben đã phải xòe bản đồ, dí vào mắt Sorrel nói:

- Tớ đã bảo là chưa tới, sao cậu nóng quá vậy?

Sorrel càng tức điên thêm, cãi bướng:

- Chỗ này không đúng thì chỗ tới. Làm gì mà gắt nặng xì lên. Rách việc!

Bỗng Ben nghiêng mình nhìn xuống, kêu lên:

- Sorrel, nhìn xuống kia. Cái gì vậy?

Những sườn núi hai bên đường sáng rực còn hơn mặt biển dưới ánh trăng.

- Ôi! Chính chúng nó đó!

- Chúng nó là ai?

Sorrel rồi rít giựt sợi đai buộc vào con rồng, la lên:

- Đám tiểu yêu! Firedrake! Bay cao lên. Mau!

Firedrake ngạc nhiên, bay chậm lại, hỏi:

- Sao? Cái gì?

- Tiểu yêu! Nhìn kia! Chúng tràn ngập khắp dưới kia.

Con rồng tức thì vỗ mạnh cánh, bay lên cao. Nhưng lại đến lượt Ben rít rít:

- Dừng. Bay thấp một tí đi. Tớ muốn nhìn chúng gần gần một chút.

Sorrel lắc đến xái cổ:

- Không, không, không. Cậu mất trí rồi à? Chúng sẽ bắn tên tình yêu vào cậu. Cậu sẽ bị u mê ngớ ngẩn như thằng dở hơi. Rõ chưa, con người bé con ngốc nghếch?

Đang nằm trong áo của Ben, Chân-sậy lộ đầu ra năn nỉ:

- Đứng, tiểu chủ ơi. Sorrel nói đúng đó. Cậu xin cho chúng không nhìn thấy chúng ta.

Ben thất vọng, nhìn xuống những đốm sáng li ti nhấp nháy đầy mặt đất.

Chợt Sorrel kêu lên:

- Ôi! Khổ rồi! Ngã ba đường có tấm bảng ngay phía trước chúng ta!

Firedrake bảo:

- Vậy thì phải bay thấp xuống, Ben mới đọc được.

- Thấp xuống? Ôi! Tuyệt vời! Nắm thối nắm chết ơi! Xuống dưới kia, trong khi những con bọ sáng lóng lánh đang múa vòng vòng tràn lan khắp nơi! Thà chết sướng hơn.

Firedrake từ từ hạ cánh trên mặt đường trắng nhựa.

Nhưng khi Ben vừa nhìn bảng chỉ đường, để so sánh với những chữ ông giáo sư đã viết, nó thấy hàng đàn tiểu-yêu-cát phủ kín tấm bảng rồi. Mỗi tiểu yêu chỉ gần bằng con bướm, màu chúng y hệt màu cát, với đôi cánh long lanh sáng và những hạt bụi màu xanh lục. Chúng rúc rích cười, vỗ cánh vù vù chung quanh tấm bảng. Ben ngẩn ra nhìn.

Sorrel lẩm bẩm:

- Rắc rối, rắc rối to rồi!

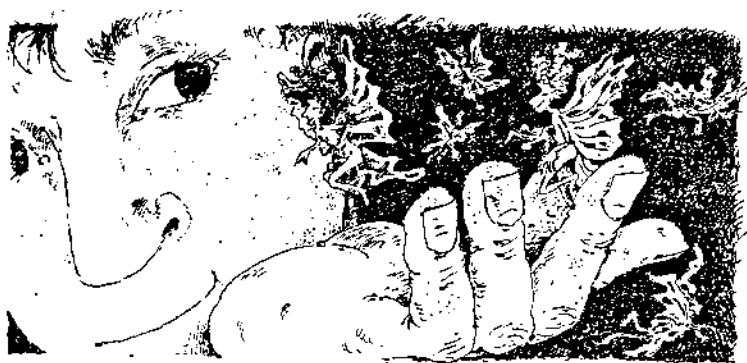
Một nhóm tiểu yêu nhẹ hẫng như những lông chim phát phới bay về phía Firedrake. Chúng xà xuống, đậu trên mũi, sừng và những cái gai của con rồng. Mấy tiểu yêu vỗ cánh quanh Ben và Sorrel. Chúng rúc ríc cười mỗi khi nhéo má, nựng tóc, kéo tai hai đứa.

Chân-sậy thu mình trong áo Ben, chỉ lú ra cái mũi nhọn. Hắn kêu oai oái:

- Tiểu chủ! Tiểu chủ!

Nhưng tiếng vỗ cánh, tiếng cười giòn của đám tiểu yêu làm Ben không nghe thấy tiếng gọi của gã tí hon. Nó ngồi mê mẩn ngắm những sinh vật nhỏ xíu lông lánh như bầy đom đóm. Sorrel thì thầm:

- Sao, cậu được nhìn chúng gần rồi nhé, thích không?

Ben gật. Một tiểu yêu vượt cầm Ben, lè cái lưới vàng khè ra trên nó. Rồi con yêu xinh xinh đó ngồi vắt vẻo trên đầu gối cậu bé, nháy mắt, méo miệng làm hề. Ben ngơ ngẩn vì những đôi cánh rực rỡ của bầy tiểu yêu.

Sorrel bảo tiểu yêu đang ngồi trên gối Ben.

- Này, bạn. Các bạn làm ơn rời tấm bảng, để tụi mình còn tìm đường đi.

Tiểu-yêu-cát xếp cánh, ngồi vắt chân chữ ngũ, cười duyên với cô lâm-thần:

- Hồng phải đường này đâu. Chắc chắn hồng phải đâu.

Ben ngạc nhiên hỏi:

- Sao các bạn biết chúng tôi đi đường nào?

- Vì hồng phải đường đó. Một là hồng phải, hai là hồng phải, ba là hồng phải luôn. Hì hì!

Nói xong con tiểu yêu khoái chí cười lăn lộn, suýt lộn nhào khỏi đầu gối của Ben. Sorrel nguyền dài, khó chịu. Ben hỏi:

- Vậy chúng tôi phải đi đường nào?

- Bất cứ đường nào, bất cứ ngày nào, nhưng hồng phải đường này.

Con yêu thứ hai xà xuống, ngồi trên vai con thứ nhất, ngoác miệng cười rộng tới mang tai:

- Chuyện gì vậy, Mu-ka-ríp?

Mu-ka-ríp lú lo:

- À họ muốn đi lạc đường. Nói cho họ biết đường đó không đúng đi, Bin-kít.

Bin-kít liến thoắng:

- Bạn ấy nói đúng đó. Hồng phải đường này đâu. Bảo đảm “chăm phần chăm” là lắm rồi.

Sorrel găm giữ:

- Mình chịu hết nổi rồi. Nếu mấy con bọ cánh chóp nháy này không xéo ngay khỏi tấm bảng, mình sẽ...

Mu-ka-ríp hỏi Ben:

- Bạn anh nói gì vậy?

Thêm ba tiểu yêu bay tới, đậu trên vai Ben. Nó vội nói:

- Cậu ấy bảo... cánh của các bạn đẹp quá.

Lũ tiểu yêu lại rúc rích cười, chòng ghẹo nhau. Một con yêu nhỏ nhất ngồi lên ngón tay Ben, nhẹ nhàng vỗ cánh. Mê man, Ben nâng tay lên ngắm. Sinh vật xinh đẹp nhẹ hơn một cái lông chim. Nhưng khi cậu bé vừa đưa bàn tay kia lên ve vuốt đôi cánh lông lánh, tất cả mấy tiểu yêu đều vỗ cánh bay đi. Chúng quây quần, nhào lộn quanh mấy cái gai của con rồng. Firedrake quay đầu, hỏi Sorrel:

- Làm sao bây giờ?

- Cậu thử phun lửa đuổi chúng đi. Không biết chúng sẽ phản ứng ra sao, nhưng chúng ta cần phải đi tiếp, không thể đứng đây mãi được.

Firedrake gật. Nhưng Chân-sậy vội thò tay nhéo mạnh bàn tay Ben.

- Ui cha!

Ben kêu lên, ngạc nhiên nhìn xuống gã tí hon. Chân-sậy thì thầm:

- Tiểu chủ, tôi biết cách xua đám này đi. Tiểu chủ nhắc tôi lên.

Rất may là lúc đó lũ tiểu yêu đang xúm lại chơi cầu tuột bằng cái đuôi của con rồng. Mu-ka-ríp và Bin-kít chơi trò quay vù vù như con vù trên không. Ben đặt Chân-sậy lên vai.

Gã tí hon thì thầm:

- Chúc tôi may mắn đi. Hy vọng chúng phản ứng giống những tên lùn sơn cước thì may quá.

Hắn tăng hăng, rồi đặt hai bàn tay lên miệng làm loa, lấy hết hơi gào lớn:

- Loa loa loa! Đi ngay đi ngay! Loài yêu ma quỷ quái! Gần bay la xa bay bổng, tìm đường tìm nẻo biển khơi chốn này!

Hiệu quả đến bất ngờ! Như bầy ong vò vẽ điên cuồng, đám tiểu yêu hốt hoảng, vừa nháo nhào bay vút lên như một đám mây, vừa lú loay nguyên rủa.

Sorrel mừng rỡ kêu lên:

- Bảng chỉ đường. Mình thấy bảng chỉ đường...

Nhưng nó chưa dứt lời, bầy tiểu yêu xuất hiện lại, giận dữ kêu thét, nhào xuống con rồng. Chúng rũ những

cộng lông màu xanh, rải những hạt bụi bạc xuống Ben và Sorrel. Những hạt bụi làm Firedrake hắt xì mạnh tới lỗ mũi nó phun ra những đốm lửa.

Chân-sậy kêu lên với Sorrel:

- Đọc thần chú đi, Sorrel. Chúng đang rải bụi gây ngủ đó. Bắt đầu từ chữ "Đ" ngược lại. Đ, C, B...

Ben vội mở miệng đọc, nhưng ngay lúc đó đám tiểu yêu rắc bột gây ngủ đầy mũi và tóc nó. Ben rần đọc lớn: Đi...

Chân-sậy tiếp theo: Cút...

Sorrel cố rũ bụi gây ngủ trên lông, gào lên: Biển...

Bầy tiểu yêu lại hốt hoảng bay dạt về tám biển, rồi bay vút về rặng núi tối đen. Những đốm sáng nhấp nháy rồi mờ dần cho đến khi biến hẳn.

Không còn tiếng rúc rích cười đùa, tiếng vỗ cánh vù vù, tiếng lú lo chọc ghẹo. Trong đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng rì rào của biển, tiếng rí rả của ve sầu và xa xa, trên con lộ dọc bờ biển, có tiếng rồ máy của một xe tải.

Sorrel đâm thùm thụp vào lưng Ben:

- Xe tải! Một chiếc xe tải đang tới! Lẹ lên, tám bảng nói gì?

Ben so sánh mấy chữ, reo lên:

- Trúng phóc! Shibam! Chúng ta đi đúng đường rồi.

Firedrake mừng rú:

- Ôm chặt nhé.

Rồi nó nhẹ nhàng cất cánh bay lên. Chiếc xe tải lại gần, nhưng khi đèn xe rọi sáng tấm bảng chỉ đường thì con rồng và các bạn nó đã khuất dạng trên đỉnh núi. Sorrel lo lắng hỏi Firedrake:

- Cậu hít phải nhiều bột gầy ngủ không?

- Hình như mình hắt xì ra hết ráo rồi. Khoẻ re. Hai cậu sao rồi?

Thay vì trả lời, Sorrel há mồm ngáp. Nó nhìn Chân-sậy qua vai Ben, hỏi:

- Này, Chân-sậy, anh học đâu được trò đuổi lũ tiểu yêu hay vậy?

Chân-sậy lơ mơ ngủ, trả lời:

- Tôi từng bị lũ ranh này quấy rầy nhiều lần rồi. Nhưng không ngờ mấy chữ cái lại hiệu quả đến thế.

- Cũng may, nếu không, thứ bột khốn kiếp đó làm tụi mình lăn đùng ra đường, ngủ hết rồi.

Cô ả lại ngoác mồm ra ngáp. Phía dưới, con đường Firedrake dùng làm đích nhắm để bay, càng lúc càng sâu vào đường núi. Nó phải bay rất thận trọng để tránh va cánh vào vách đá hai bên.

Ben lên tiếng, giọng đầy tiếc rẻ:

- Dù sao, tớ vẫn chưa được ngắm đám tiểu yêu cho đã. Chúng trông ngộ nghĩnh quá. Nhất là những cặp cánh, cứ như... như bong bóng xà-phòng ấy nhỉ.

Sorrel lim dim mắt nói:

- Này, nếu cậu mê mấy con bọ phe phẩy cánh đó, sao không bắt một con.

- Bắt? Làm sao bắt được?

- Dễ ợt! Này nhé, pha một chút sữa với một muống mật ong, rồi thả vào mấy cánh hoa hồng. Cậu đặt cái chén nước hỗn hợp đó ngoài trời trong một đêm trăng tròn.

Ben vừa ngáp vừa nghi hoặc nhìn Sorrel:

- Rồi sao?

- Rồi sao à? Ngồi chờ. Đám tiểu yêu bay qua, đánh hơi thấy mùi sữa, mật ong, hoa hồng ngào ngạt, sẽ nhào xuống... A lê hấp! Sa bẫy vào lưới nhện giăng trên miệng chén ngay. Thấy không? Chuyện nhỏ như con thỏ!

- Nhưng lấy màng nhện ở đâu?

- Đó là chuyện của cậu. Mình dạy cậu cách bắt một tiểu yêu. Còn lại là phần của cậu.

- Dù sao, tớ cũng không muốn bắt chúng. Tớ không ham săn bắt. Cậu thì sao?

Nhưng Sorrel đã ngủ. Chân-sậy cũng đang ngáy khò khò trên đùi Ben, bụi phấn của đám tiểu yêu còn lóng lánh trên cái mũi dài của hắn.

20. Khe núi của thần Asif

Khi Firedrake hạ cánh, Ben thức giấc ngơ ngác nhìn quanh. Bầu trời rực rỡ và những ngọn núi trắng toát như sữa, lồ lộ trong màn sương sớm. Vừa qua khỏi ngã rẽ, con đường phía dưới khặng lại trước một dốc sâu, toang hoác như trái đất bị nứt làm hai. Không một nhịp cầu nối qua bên kia bờ vực.

Chắc chắn đây là nơi ở của thần Asif rồi, Ben thầm nghĩ.

Firedrake đứng trên bờ nhìn xuống, từ lòng vực sâu, âm thanh rì rào vọng lên.

Ben nhìn Sorrel đang ngon giấc, nhẹ nhàng bồng Chân-sậy trên tay, rồi xuống khỏi lưng rồng.

Firedrake hỏi:

- Hết bị gây mê rồi hả? Nhìn kia, mình tin là đã tới nơi ở của vị thần.

Ben ngược nhìn. Vực không rộng lắm, chỉ gần gấp đôi con đường mà chúng vừa vượt qua. Từ trên bờ xuống, tràn lan toàn đá, nhưng khoảng mấy thước vuông dưới đáy vực cây cối dày đặc, xanh tươi. Hoa

phủ trần lên đá và những cây cọ khổng lồ vươn lên tìm ánh sáng. Ben nghe tiếng rì rào rất rõ. Chắc chắn đó là con sông ông giáo sư đã nhắc tới. Nhưng nó còn nghe nhiều tiếng động khác nữa. Tiếng kêu của loài thú và tiếng khào khào của một loài chim lạ.

Bỗng sau lưng tiếng Sorrel la oai oái:

- Ê! Sao các cậu không đánh thức mình?

Đang ngủ trên tay Ben, Chân-sậy giật mình, choàng mở mắt.

Firedrake bảo Sorrel:

- Nếu muốn, cậu cứ ở lại trên này. Tụi mình phải xuống dưới kia. Chắc hạ cánh không dễ dàng đâu.

- Mình xuống luôn.

Firedrake buông mình xuống khoảng không, rào rào xuyên qua những vòm cây. Sau mấy cái vỗ cánh, nó nhẹ nhàng đáp xuống bờ con sông nước lờ dờ chảy. Ben nhìn những tia nắng trên mặt nước, rồi lại ngược nhìn bầu trời cao vợi vợi phía trên bờ vực. Chung quanh rì rầm những âm thanh như cả trăm con vật đang lén lút di chuyển qua những cành cây, bụi cỏ. Không khí nóng và ẩm. Hàng đàn bọ nước dập dờn trên mặt sông.

Sorrel xuống khỏi lưng rồng:

- Ôi, sao chúng ta không thử tìm xem trong rừng này có gì ăn không nhỉ.

Vừa tiến bước qua những bụi cây rậm rạp, Firedrake vừa nói:

- Trước hết phải tìm vị thần đã.

- Ê, từ từ! Cậu đừng coi thường những lá cây, ngọn cỏ này...

Nó ngắt một nắm lá, nhai ngấu nghiến, nắc nỏm khen:

- Ngon ời là ngon!

- Cậu có muốn lên lưng mình đi cho mau không?

- Không, không. Mình tự lo được mà.

Nó liên tục hái lá, nhét đầy ba lô, miệng vừa nhai nhóp nhép vừa lẩm bẩm:

- Sao lá cây ở đây ngon thế nhỉ?

Ben đặt chàng tí hon lên vai, tủm tỉm cười. Nhưng Firedrake nóng nảy quất đuôi rồi rít:

- Lẹ lên, Sorrel. Gặp vị thần xong, cậu tha hồ hái.

Chỉ một thoáng sau đã mất hút Ben và Firedrake. Sorrel đuổi vội theo nhãn nhó:

- Cứ làm như ông thần đó không thể chờ thêm được năm phút. Cứ làm như mình cũng chỉ sống nhờ ánh trăng như cậu ấy. Hừ, chắc muốn mình đói lả, lộn cổ từ lưng cậu ấy xuống biển.

Firedrake đi dọc bờ sông, càng đi lòng vực càng hẹp lại. Cuối cùng, chặn trước mặt con rồng, một cây cọ khổng lồ trốc gốc, thân cây đổ nằm trên những tảng đá giữa lòng sông, tạo thành một cái cầu.

Ben đặt Chân-sậy lên lưng Firedrake, chạy tới và leo lên thân cây đỏ. Nó từ từ bò được một khoảng, bỗng chỉ tay gọi lớn:

- Firedrake, trông kia. Đó, ở giữa những bụi hoa màu đỏ.

Con rồng tiến một bước xuống nước, vươn cổ nhìn: một ô-tô lớn, màu xám, phủ đầy cánh hoa. Những con tắc kè nằm phơi nắng trên mui xe.

Ben từ từ bò sang bờ bên kia. Firedrake công Sorrel và Chân-sậy lội qua dòng sông râm mát.

Ben gạt cỏ cây, thận trọng nhìn vào trong xe. Một con tắc kè to dùng ngòi trên ghế trước, rít lên, trợn mắt nhìn lại nó. Ben giật mình, nhảy thụt về phía sau. Con tắc kè cũng mau chóng lẫn mất tăm dưới mấy cái ghế.

Ben nhủ thầm: "Cửa xe không có kính. Đúng như lời giáo sư đã nói." Nó chui đầu vào xe nhìn lần nữa. Không còn thấy con tắc kè, nhưng trên ghế sau, hai con rắn cuộn mình. Ben mím môi, thò tay qua cửa xe, bóp còi, rồi chạy gấp trở lại.

Hàng bầy chim bay lên, la quang quác. Những con tắc kè nhảy khỏi mui xe, chạy vào bụi rậm. Rồi tất cả lại im lặng như tờ.

Theo lời giáo sư, Ben vừa bước giật lùi vừa đếm: Một... hai... ba... Đúng mười bảy bước. Nó cố tình bước ngắn, rồi ngồi lên một phiến đá để chờ. Sau nó, Firedrake-Sorrel - Chân-sậy cũng đang tròn mắt, nín thở hướng về cái xe.

Thần Asif không để chúng chờ lâu.

Một cuộn khói xanh, từ trong xe, bốc lên cao... cao lên mãi... Ben phải ngửa cổ nhìn theo. Những làn khói luồn qua những ngọn cây. Làn khói này xoắn lấy làn khói khác, cho đến khi cột khói khổng lồ tạo thành một cơ thể, cơ thể màu xanh như màu da trời và to lớn tới làm rợp bóng khắp con vực. Một ngàn con mắt của thần Asif nhỏ và rạng rỡ như kim cương, rực sáng khắp thân hình. Ben giật lùi cho đến khi đụng phải Firedrake. Sorrel và Chân-sậy rúm người trên lưng rồng. Chỉ mình Firedrake vẫn không nhúc nhích. Nó ngừng cao đầu nhìn thần Asif.

Vị thần cúi xuống nhìn. Một ngàn con mắt, với một ngàn hình ảnh, sáng ngời trên đầu chúng.

Khi ông cất tiếng, hơi thở nóng như gió sa mạc, ào ào từ đầu vực tới cuối vực. Âm thanh như sấm rền, vang dội lên những bức tường đá:

- Chúng ta thấy gì đây? Một con rồng thuần chủng. Á à, thì ra là mi, chính mi làm ta ngửa ngáy đến phải cần tới một ngàn tên đầy tớ gãi cho ta.

Firedrake ngửa cổ gào to:

- Thừa thần, cháu không cố ý. Chúng cháu tới đây để hỏi một vấn đề?

Ông thần toét miệng cười:

- Ha ha, chúng ta chỉ trả lời câu hỏi của con người thôi.

Ben nháy vội ra:

- Chúng cháu biết. Chính cháu là người đặt câu hỏi, thưa thần Asif.

- Cha chả! Cậu bé nhỏ xíu này biết tên chúng ta à? Cậu hỏi gì? Mi biết qui luật không?

- Thưa biết.

- Tốt.

Ông thần cúi xuống thấp hơn. Hơi thở nóng như khói nước sôi, làm Ben vã mồ hôi hột.

- Hỏi đi. Ta cũng đang cần thêm một tên phục vụ. Một đứa nhỏ để rửa tai, lấy ráy cho ta. Trông mi rất thích hợp cho công việc đó.

Mặt thần Asif cúi thấp ngay trên đầu nó. Những cọng lông xanh như những thân cây nhỏ, lộ ra từ hai lỗ mũi. Hai chiếc tai nhọn của ông, nhô cao khỏi cái đầu hói, lớn hơn cả hai cánh của Firedrake. Đôi mắt xanh, như mắt một con mèo khổng lồ, nhìn Ben giễu cợt. Ben nhìn thấy hình ảnh nó phản chiếu trong đôi mắt đó: nhỏ nhoi, trơ trọi. Cả ngàn con mắt khác hiện ra những cảnh vật khác nhau: tuyết rơi trên những thành phố xa lạ, thuyền bè lật úp trên mặt biển...

Ben vuốt mồ hôi trên mũi, đồng dục nói lớn:

- VÀNH - ĐAI - THIÊN - ĐÀNG - Ở - CHỖ - NÀO?

Sorrel nhắm mắt, hồi hộp đếm thầm, hú vía, đứng bầy từ! Firedrake nín thở. Chân-sậy run bắn cả người. Ben đứng im chờ câu trả lời, nhưng tim đập thình thình.

- Vành Dai Thiên Đàng ở chỗ nào.

Thần Asif lập lại, vươn cao thêm mấy thước nữa, rồi ha hả cười lớn tới làm đá rào rào lăn từ hai vách núi xuống vực. Cái bụng khổng lồ của ông thần rung rinh như sắp đổ ụp lên đầu Ben bất cứ lúc nào.

Ông lại cúi xuống sát nó nói đi nói lại:

- Ôi! Bé con ơi là bé con ơi!

Firedrake chặn trước mặt Ben để bảo vệ. Nhưng thần Asif đặt bàn tay khổng lồ lên mình nó, nhẹ nhàng đẩy ra.

- Vành Đại Thiên Đàng. Mi không hỏi cho bản thân mi, đúng không?

- Đúng vậy. Cháu hỏi giùm các bạn. Nhưng vì sao ông lại hỏi cháu thế?

- Vì sao ư? Vì mi là kẻ đầu tiên không đặt câu hỏi vì quyền lợi của mình, con ông bé nhỏ ạ. Kẻ đầu tiên suốt từ nhiều ngàn năm nay. Vì thế ta rất vui lòng trả lời câu hỏi của mi. Mặc dù ta thật sự rất tiếc vì không bắt mi làm đầy tớ được.

Ben líu lười hỏi:

- Ông... ông biết câu trả lời thật sao?

- Ta biết câu trả lời thật không hả?

Thần Asif quì xuống mà cười, tiếng cười làm Chân-sậy phải bịt chặt hai tai. Ông đưa ngón tay cái lên trước mặt Ben, bảo:

- Nhìn đi. Nhìn vào con mắt thứ 223 của ta. Mi thấy gì?

Ben nói nhỏ tới Firedrake phải cố lắng tai nghe:

- Cháu thấy một dòng sông. Dòng sông chảy qua vùng núi non xanh biếc. Chảy mãi chảy mãi. Bây giờ đến những ngọn núi cao hơn. Tất cả đều trơ trụi, trống rỗng. Có những ngọn núi hình dáng thật kỳ dị, giống như, giống như...

Nhưng hình ảnh bỗng thay đổi. Ben thì thầm:

- Dòng sông chảy qua một ngôi nhà. Không phải một ngôi nhà bình thường. Giống một lâu đài hay thứ gì khác hơn.

- Nhìn thật kỹ. Hãy nhìn như in vào tâm trí của mi.

Ben chăm chú nhìn cho đến khi hình ảnh nhoè đi. Ông thần đưa ngón tay trở lên hỏi:

- Mi thấy gì trong con mắt 255 này của ta?

- Cháu thấy một thung lũng có chín ngọn núi cao bao bọc chung quanh. Chín ngọn núi đỉnh phủ tuyết và cao gần bằng nhau. Trong thung lũng dày đặc sương mù.

Thần Asif chớp mắt. Hình ảnh lại mờ đi. Và một hình ảnh khác hiện ra. Ben trợn mắt, cúi sát ngón tay khổng lồ, la lên:

- Ô, Firedrake! Trông kìa! Một con rồng. Một con rồng giống y như cậu. Nó đang nằm trong hang. Cái hang... bự ự ự.. chà bá luôn!

Firedrake hít một hơi thật sâu, bước tới. Nhưng một

lần nữa Asif chớp mắt, hình ảnh trong con mắt 255 nhòa đi. Ông thần thu tay về đặt trên đầu gối to dùng như quả đồi, tay kia vuốt hàng ria:

- Mi đã ghi nhớ thật kỹ những gì nhìn thấy chưa?

Ben gật.

- Mi đã được ta trả lời câu hỏi. Nhưng phải giữ kín miệng. Bép xép là mi sẽ trở thành đầy tớ của ta suốt đời. Hiểu không?

Ben lại bối rối gật đầu. Ông thần bay lên, bồng trên không, nhẹ như quả bóng bay. Nhưng tiếng nói của ông như sấm gấm dội xuống:

- Theo dòng Indus, tìm kiếm những hình ảnh đã thấy trong mắt ta. Hãy đi vào lâu đài bên sườn núi và đập vỡ ánh trăng trên hòn đá của đầu rồng. Tới ngày đó, hai mươi ngón tay sẽ chỉ về hướng Vành Đai Thiên Đàng, và bạc sẽ có giá trị hơn vàng.

Thần Asif mỉm cười với Ben đang ngược nhìn lên:

- Mi là kẻ đầu tiên đấy.

Rồi ông phồng ra như một cánh bướm no gió và tứ chi trở lại là những ngọn khói màu xanh. Asif quay vòng vòng cho đến khi hoa lá cùng cuốn theo cơn lốc xoáy của ông. Ông thần ngàn mắt trở thành cột khói xanh khổng lồ. Cột khói tan trong gió và biến mất.

Ben nhắm mắt lăm bắm:

- Thần dặn ta phải tìm kiếm những hình ảnh đã thấy trong những con mắt của ông?

21. Tên giân điệp tí hon hạ quyết tâm

Firedrake chỉ muốn cất
cánh ngay lập tức,
nhưng trời vẫn còn sáng.

Mặc dù dưới đáy vực đã mờ mờ tối, tuy nhiên phải
chờ mấy tiếng nữa, màn đêm mới bao phủ bên ngoài.

Chúng tìm một nơi, cạnh bờ sông, cách xa lãnh
địa của vị thần, để chờ trăng mọc. Nhưng con rồng
không thể nào ngủ được. Nó cứ đi tới, lại đi lui.

Ben trái bần đồ lên mặt đất, hoa trắng phủ đầy
như tấm thảm, bảo Firedrake:

- Cậu cố ngủ đi, đường vào đất liền còn xa lắm
đấy.

Firedrake vươn cổ qua vai Ben, nhìn ngón tay cậu
bé đang dò theo những núi non, hẻm hố và sa mạc.
Ben bảo:

- Đây là đường chúng ta phải đi tới biển. Thấy những
chỗ Đuôi Xám đánh dấu không? Tôi thấy đoạn đường
đó không khó khăn lắm. Nhưng chỗ này...

Nó chỉ một khoảng bao la của mặt biển giữa bán
đảo Á-Rập và châu thổ Indus:

- Nhưng chỗ này làm tôi khó nghĩ. Tôi chưa biết là cậu sẽ hạ cánh xuống đâu. Không thấy một hòn đảo nào. Mà phải hai đêm, chúng ta mới vượt qua hết mặt biển này.

Firedrake suy nghĩ, rồi hỏi:

- Ngôi làng có người đàn bà hiểu biết về rồng ở đâu?

- Đây. Ngay cửa sông Indus. Không xa lộ trình chính của chúng ta bao nhiêu. Cậu biết sông Indus bắt nguồn từ đâu không? Hy-mã-lạp-sơn. Tuyệt chưa! Chúng ta chỉ cần tìm ra lâu đài mà tôi đã thấy trong mắt thần Asif và rồi...

Sorrel sà xuống thăm hoa ngào ngạt hương thơm:

- Rồi sao? Rồi cậu đập vỡ ánh trăng trên hòn đá của đầu rồng. Nhưng này, mình hỏi thật, cậu có hiểu thế nghĩa là gì không?

Ben bắt chước kiểu nói của cô ả, cười nói:

- Không. Hiểu chết liền. Nhưng hy vọng sẽ hiểu khi chuyện xảy ra.

- Còn hai mươi ngón tay là cái gì? Mình thấy cái ông xanh lẽ đó... sao sao ấy. Cứ như đùa giỡn tụi mình.

Chân-sậy leo lên đùi Ben, nói:

- Không đâu. Phải bí hiểm thế mới là thần phán chữ. Những lời đó sẽ sáng tỏ dần. Cứ chờ coi.

Sorrel cuộn tròn mình như một quả bóng dưới bóng cây dương xỉ, lèm bèm:

- Hy vọng anh có lý.

Firedrake cũng nằm xuống, gối đầu lên chân lấm bầm:

- Đập vỡ ánh trăng? Cứ như một câu đố!

Nó ngáp dài rồi nhắm mắt. Ben và Sorrel nằm sát những cái vảy ẩm áp của nó. Chẳng bao lâu cả ba đều ngủ.

Chỉ còn tên gián điệp tí hon thao thức. Hương hoa làm hấn phát chóng mặt. Ngồi nghe tiếng thở êm dềm của Ben, nhìn bộ vảy bạc và nét mặt thân ái của Firedrake, khác hẳn với chủ nhân Nettlebrand của hấn, Chân-sậy thở dài. Một câu hỏi cứ ù ù như một con ong bay vòng vòng trong đầu hấn: Có nên phản bội con rồng bạc, báo cho chủ nhân biết những lời nói của vị thần không?

Vấn đề đó làm cái đầu nhỏ xíu của Chân-sậy đau như búa bổ. Hấn đè chặt hai tay lên hai bên thái dương đang giật liên hồi. Hấn cũng chưa lấy trộm cái vảy vàng trong túi của Ben. Dựa vào lưng cậu bé, Chân-sậy cố tìm giấc ngủ.

Ngay lúc đó hình như có người giật tay áo hấn.

Gã tí hon giật mình choàng dậy. Chẳng lẽ có con tắc kè nào trốn trong cỏ lẩn ra cắn hấn?

Nhưng đó chính là một con quạ đang ngồi trong bụi cỏ, thò mỏ ra mổ tay áo Chân-sậy. Hấn bực bội thì thầm:

- Thì ra là mi.

Chân-sậy lặng lẽ đứng dậy, ngoắc con quạ đi theo ra một khoảng xa. Con quạ khào khào nói:

- Bao giờ mới chịu báo cáo về chủ nhân đây?

- Không phải việc của mi. Ta... ta đang chờ tới khi ra biển...

Con quạ mổ một con cào cào trên lá cây, nghi ngờ hỏi:

- Tại sao? Không có lý do gì phải chờ ra tới biển mới báo cáo về. Ông thần đó đã nói gì?

- Ta sẽ báo cáo với chủ nhân. Nhưng mi theo dõi ta như vậy, hẳn mi đã nghe rõ cả rồi?

- Hừ, lão quái màu xanh đó cứ phình lên mãi, bố ai dám lại gần.

Chân-sậy gãi tai, liếc về phía con rồng, nhưng tất cả vẫn ngủ yên. Lúc này dưới vực càng tối tăm thêm.

Con quạ tia tốt bộ lông đen bóng, càu nhàu:

- Anh tỏ ra quá kiêu ngạo rồi đấy. Chắc việc này tôi phải báo lên chủ nhân.

- Báo đi, ta thách đó.

Trống ngực Chân-sậy đập rộn lên, hẳn vội nói tiếp:

- Đùa mi vậy thôi. Hôm nay ta sẽ báo cáo về chủ nhân. Hứa danh dự. Ta chỉ còn phải liếc qua tấm bản đồ của chúng trước đã.

Con quạ ngheo đầu, hỏi:

- Bản đồ là cái gì?

- Mi không biết đâu. Thôi đi đi. Con nhỏ lâm thần kia mà bắt gặp là rách việc lắm.

- Được thôi. Nhưng nên nhớ là tôi luôn theo dõi anh. Đừng kiếm chuyện lần khân vụ báo cáo.

Chân-sậy nhìn cho đến khi con quạ khuất trong những ngọn cây cọ. Rồi hấn vội chạy lại ba lô của Ben, lấy bản đồ.Ồ, phải rồi, hấn báo cáo ngay đây. Nhưng sẽ là một bản báo cáo đặc biệt, đặc biệt đến không ngờ. Chăm chú nhìn tấm bản đồ, mắt hấn ghi nhớ từ biển cả, núi non, cho chí những vùng được phủ màu nâu. Hấn biết màu nâu có ý nghĩa gì, vì đã được Ben cắt nghĩa cặn kẽ cách đọc bản đồ. Màu nâu đồng nghĩa với khô khan. Không một giọt nước trên một vùng cằn cỗi bao la. Và đây chính là nơi Chân-sậy đang tìm kiếm.

Hấn thăm nhủ:

- Chán lắm rồi, mệt mỏi lắm rồi. Mình phát bệnh vì cái trò làm gián điệp này. Ổn tận cổ rồi. Mình sẽ tống tên chủ nhân khốn kiếp ra sa mạc. Phải tìm ra một sa mạc nào mệnh mông nhất, kinh khủng nhất!

Chân-sậy tin rằng chỉ sa mạc mới có thể ngăn cách Nettlebrand khỏi con người bé nhỏ và con rồng bạc kia một thời gian lâu dài. Hấn chẳng hề áy náy nếu chủ nhân muốn ăn thịt con bé lâm-thần đa nghi, đồng đánh kia. Nhưng cậu bé? Không! Không đời nào hấn - Chân-sậy - giúp con rồng vàng làm chuyện đó. Hấn đã từng thấy Nettlebrand rau rầu nhai xương mười một anh em của hấn. Hấn cũng đã thấy Nettlebrand

ăn tươi nuốt sống con người đã tạo ra chính hắn và con rồng vàng. Nhưng Nettlebrand sẽ không thể nhét cậu bé kia vào cái mồm tham tàn được. Không bao giờ.

Chân-sậy đánh dấu nơi có sa mạc bao la nhất, rồi hắn đi sâu, sâu mãi vào cuối vực, xa khỏi lãnh địa của vị thần màu xanh, xa khỏi con rồng đang say ngủ.

Cúi mình trên mặt nước sông, người nhân tạo tí hon gửi bản báo cáo về cho chủ nhân của hắn.

22. Nguyệt thực

Ba hôm sau. Firedrake đứng trên bờ biển Ả-Rập chờ đêm xuống. Bộ vảy bạc của nó lấm lem

cát vàng. Từ ngày rời xa thung lũng miền bắc, để ra đi tìm Vành Đai Thiên Đường đã là một thời gian thật dài. Cái hang của nó nơi quê nhà dường như xa xôi quá.

Firedrake nhìn lên trời, tia sáng cuối cùng đã biến mất, như bị những đợt sóng dạt dào nuốt chửng. Mặt trăng tròn, long lanh như bạc, tỏa sáng trên mặt nước. Từ bây giờ tới cuối con trăng, thời gian còn dài, nhưng liệu nó có tìm thấy Vành Đai Thiên Đường không?

Ben lên tiếng:

- Còn mười ngày nữa.

Nó đang đứng kế bên Firedrake và cũng đang hướng về chân trời xa thẳm. Nơi trời và biển giao nhau - và bên kia những con sóng, núi non - là nơi kết thúc cuộc hành trình của chúng.

- Mười ngày nữa là thời gian trễ nhất để chúng ta tới địa điểm mình đã nhìn thấy trong mắt vị thần.

Nghe Ben nói, Firedrake gật đầu hỏi:

- Cậu có nhớ nhà không?

Ben dựa vào bộ váy ẩm áp của con rồng, nói:

- Không. Tớ có thể tiếp tục bay mãi như thế này.

- Mình cũng không nhớ nhà. Nhưng mình ước gì được biết tin thung lũng rồng hiện nay ra sao. Loài người và tiếng gầm rú của máy móc đã phá tan sự yên lành ở đó chưa? Ôi, ước gì mình có một ngàn con mắt như thần Asif. Chỉ sợ, khi mình tới được Vành Đai Thiên Đàng thì tất cả đã quá muộn rồi.

Ben thân ái vỗ về Firedrake:

- Cậu đừng quá lo. Chỉ còn vượt qua biển này nữa là tụi mình đã tới nơi rồi.

Sorrel đi lấy nước, cũng đứng lại góp chuyện:

- Ben nói đúng đó. Cậu đừng lo nghĩ quá. Đây Ben, ngửi thử mấy cái lá gai này đi. Thơm không? Ăn thì hơi ngứa lưỡi nhưng ngon tuyệt vời. Mấy cái ba lô đâu rồi?

- Đây. Nhưng coi chừng cậu dè bẹp Chân-sậy. Anh ta đang ngủ trong ba lô của tớ.

- Đừng lo, mình không cần dứt chân hẳn đâu.

Sorrel cầu nhàu, bỏ nắm lá thơm vào ba lô của nó. Nhòm vào ba lô của Ben, nó thấy Chân-sậy vươn vai ngáp, thò đầu ra ngoài nhìn quanh, rồi thụt vội vào.

Ben ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế?

- Nước! Nhìn nước mênh mông, tôi hãi lắm.

Sorrel khoác ba lô lên vai nói:

- Mình cũng vậy. Trên mặt nước mắt mình cứ kèm nhèm, chẳng nhìn rõ cái gì cả. Nhưng vẫn bắt buộc phải vượt qua biển thôi.

Chân-sậy lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Trên biển càng khó mà biết bị kẻ nào theo dõi

Ben kinh ngạc nhìn hấn hỏi:

- Anh nói lẩm cẩm gì vậy? Ai theo dõi anh? Cá à?

- Phải, phải. Ý tôi là thế đó. Cá!

Sorrel lắc đầu, leo lên lưng rồng, khinh khỉnh bảo:

- Toàn nói chuyện dở hơi. Mấy gã lùn chí chóc suốt, nhưng cũng không bao giờ phát biểu linh tinh như thế.

Chân-sậy lè lưỡi trêu chọc Sorrel. Ben không nín được cười, hỏi gã tí hon:

- Muốn tôi để ngỏ ba lô cho thoáng không?

- Đừng. Tôi quen bóng tối rồi, tiểu chủ ạ.

- Tùy anh.

Ben đẩy nắp ba lô, leo lên lưng Firedrake và buộc mình vào những vảy rồng. Sau đó nó lấy com-pa ra khỏi túi. Nếu không thể trông cậy vào bản năng của Sorrel nữa, cái com-pa là điều cần thiết cho những đêm ngày sắp tới. Vượt qua đại dương, nghĩa là không

còn có thể lấy đường bờ biển làm chuẩn được, chỉ còn bầu trời ở trên đầu, mà cả bọn lại đều không biết tìm phương hướng bằng cách nhìn sao.

Firedrake rũ cát trên mình lần nữa, hỏi:

- Sẵn sàng chưa?

Sorrel lên tiếng:

- Sẵn sàng.

Firedrake cất cánh, hướng thẳng lên mặt trăng tròn vành vạnh.

Đó là một đêm trăng sáng và ấm áp. Nhưng khi vượt xa khỏi vùng bờ biển núi non trùng điệp, chung quanh chúng, phải trái, sau trước chỉ còn toàn là nước.

Thỉnh thoảng những ánh đèn của những con tàu nhấp nháy trong làn sóng nhấp nhô. Vừa thấy bóng con rồng, bảy hải âu quang quác kêu lên hốt hoảng.

Đúng nửa đêm, bỗng Sorrel thét lên khiếp đảm:

- Firedrake! Cậu nhìn mặt trăng kia!

- Trăng làm sao?

Con rồng hỏi lại vì nó chỉ chăm chú nhìn những đợt sóng phía dưới. Nhưng khi ngừng đầu lên nhìn, điều nó nhìn thấy làm hai cánh nó chột nặng như chì.

Ben lo lắng hỏi:

- Chuyện gì thế?

Sorrel thảng thốt:

- Mặt trăng... mặt trăng đang đang... chuyển thành màu đỏ!

Ben nhìn. Thật vậy, mặt trăng có màu đỏ như thau. Nó lấp bắp:

- Vậy là sao?

- Vậy là nó sẽ biến đi ngay bây giờ. Đó là nguyệt thực.

Vừa nói, Sorrel vừa khiếp đảm nhìn xuống những con sóng vùn mình phía dưới.

Mỗi lúc Firedrake bay càng chậm chạp hơn, như có một sức nặng vô hình ghì đôi cánh của nó lại. Sorrel kêu lên:

- Cậu bay thấp quá, Firedrake!

- Mình không thể ráng được nữa. Không hiểu sao mình yếu như một con gà con vậy.

Ben nhìn lên. Lúc này mặt trăng như một đồng xu rỉ sét lơ lửng giữa những ngôi sao.

Sorrel liú cả lưỡi:

- Mình đã thấy nguyệt thực một lần rồi, nhưng lúc đó là nhìn từ mặt đất. Bây giờ phải làm sao đây?

Càng lúc Firedrake càng rơi xuống thấp hơn. Ben đã cảm thấy vị mặn của bụi nước biển trên môi. Thế rồi, trước khi mặt trăng khuất hẳn, vệt ánh sáng đỏ

sau cùng quét trên mặt nước; Ben chợt nhìn thấy, từ phía xa, một chuỗi đảo nhỏ nhấp nhô. Ben kêu lớn:

- Firedrake, trước mặt chúng ta kìa! Tớ thấy mấy đảo nhỏ. Cố bay tới đó đi.

Đúng lúc đó mặt trăng hoàn toàn chìm trong bóng tối. Firedrake mất thăng bằng, như con chim bị bắn trúng cánh, nhưng hòn đảo lạ lùng đầu tiên đã ở ngay phía dưới. Ben và Sorrel đều cảm thấy hòn đảo nhỏ dường như vừa nhô lên cùng bọt sóng.

Con rồng ngã nhoài xuống chứ không phải là hạ cánh. Ben và Sorrel đều run rẩy vì sợ. Nhưng Firedrake chỉ thở một hơi dài, xếp cánh, liếm sạch nước mặn trên bộ vảy.

Sorrel vừa lập cập xuống khỏi lưng rồng vừa lẩm bẩm:

- Năm cha, năm chú, năm ông nội ôi! Chuyển đi này làm mình giảm thọ một trăm tuổi! Không, năm trăm, một ngàn tuổi mới đúng. Chúng ta suýt làm mối cho cá ráo trời rồi.

Ben cũng đeo ba lô, xuống khỏi lưng Firedrake:

- Thật không thể ngờ. Trên bản đồ không hề có dấu tích những đảo nhỏ này.

Lim dim mắt, nó cố nhìn qua bóng tối: những đảo nhỏ, dốc đứng, nối tiếp nhau, nhô trên mặt nước.

Sorrel bảo:

- Thì mình đã bảo, tấm bản đồ của lão chuột chẳng được tích sự gì mà.

Nó chun mũi đánh hơi, bảo Ben:

- Mùi gì tanh tươi như mùi cá ấy nhỉ.

- Mình đang ở trên biển mà. Chung quanh đây thiếu gì cá...

- Không, mình nói là cái đảo này bốc mùi lạ lắm. Nó... toàn mùi tanh cá.

Firedrake cúi nhìn sát mặt đất, rồi kêu lên:

- Này, đảo gì mà phủ toàn vảy cá. Nó giống như một...

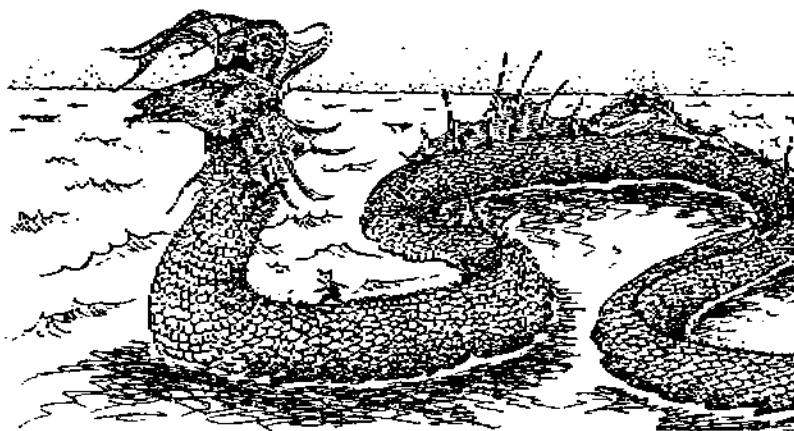
Ben thì thầm:

- Đúng rồi, giống như một con cá khổng lồ!

- Lên lưng mình ngay! Lẹ lên!

Đúng lúc đó hòn đảo chuyển động.

- Chạy!

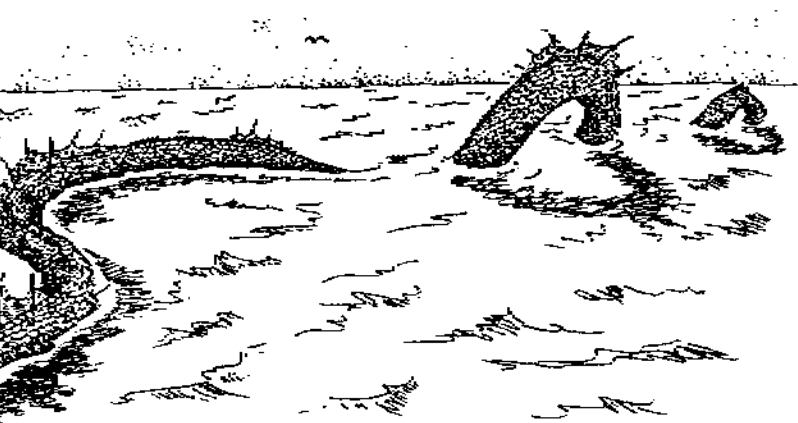
Sorrel kêu lớn, xô Ben tới con rồng. Chúng loạng choạng trên những gò mấp mô, trơn trượt toàn vảy. Vừa khi Firedrake vươn mình, hòn đảo nhô cao, nhô cao mãi trên mặt nước. Ben và Sorrel níu chặt mấy cái gai rồng.

Ben hỏi đầy thất vọng:

- Nhưng mặt trắng! Mặt trắng đen thui thế kia làm sao cậu bay được?

Nó nói đúng. Bầu trời đen như mực! Nhưng Firedrake vẫn cố xõai cánh. Ráng hết sức bình sinh, nó không thể nào nâng mình lên nổi. Ben và Sorrel khiếp đảm nhìn nhau.

Thình lình, sau một tiếng thở phì cực lớn, một cái đầu khổng lồ từ biển vươn lên, ngay trước mặt chúng. Những cái vảy to như lông chim mọc ra trên cái đầu khủng khiếp đó. Đôi mắt sáng rực, dưới hai mi hùm

hụp, với ánh nhìn đầy giễu cợt. Giữa hai hàm răng nhọn hoắt sắc như dao, một cái lưỡi chẻ hai thò thụt liên hồi.

Ben la lên:

- Rắn biển! Chúng ta đập xuống một con rắn biển rồi!

Từ mặt nước, cái cổ dài thậm thượt của con rắn biển vươn lên, vươn lên mãi cho đến khi lơ lửng trên đầu Firedrake. Con rồng đứng như bị trời trồng.

Giọng con rắn biển ngân nga:

- A, nhìn kia! Những vị khách lạ tới thăm vương quốc muối và nước của hai chị em sinh đôi ta. Điều gì đã dẫn dắt một rồng lửa, một cậu bé của loài người và một lâm-thần xù xì phải ra ngoài biển cả, xa đất liền đến thế? Chắc không vì thèm ăn một bữa cá cho hả hê đâu nhỉ?

Cái lưỡi rắn của nó đảo trên đầu con rồng như một quái vật háu ăn.

Firedrake thì thầm với Ben và Sorrel:

- Nằm xuống. Nằm sát xuống sau mấy cái gai của mình.

Sorrel ngoan ngoãn làm theo. Nhưng Ben vẫn ngồi yên, há hốc mồm ngắm con rắn biển. Nó thấy đây là một sinh vật tuyệt đẹp, đầy quyến rũ! Thiếu ánh trắng, nguồn sáng duy nhất là những vì sao, vậy mà hàng triệu cái vảy của ả lấp lánh đủ màu sắc của

một cầu vồng. Thấy vẻ bàng hoàng của Ben, con rắn biển nhìn xuống nó với nụ cười chế nhạo. Ben chỉ bằng cái đầu lưỡi cô ả đang thò ra thụt vào.

Sorrel hết hồn, nói nhỏ:

- Cúi đầu thấp xuống, Ben. Cậu muốn nó nhá cho một miếng hả?

Ben không trả lời. Nó cảm thấy những cơ bắp của Firedrake đang căng thẳng, hình như con rồng đang sẵn sàng chiến đấu.

Firedrake lên tiếng, giọng nó giống như hôm nó cứu Ben thoát khỏi hai người đàn ông trong ngôi xưởng bỏ hoang:

- Chúng ta không tìm kiếm gì thuộc về mi hết. Chúng ta chỉ tìm đến một nơi ở bên kia biển mà thôi.

Con rắn biển rung động khắp thân hình. Ben nhận ra là ả đang cười.

- Mi nói thật chứ? Nhưng theo như ta biết, loài rồng lửa như mi phải cần có ánh trắng mới bay lên được. Vì vậy, nếu trắng chưa chịu lộ mặt ra, thì mi vẫn còn phải ở với ta. Nhưng đừng lo. Ta xuất hiện chỉ vì muốn biết vì sao ta bị ngứa ngáy từ lúc mặt trời lặn tới giờ. Hơn trăm năm nay ta chưa từng bị như thế này. Ta đoán mi biết qui luật: một sinh vật dị thường hấp dẫn sinh vật dị thường khác chứ?

- Đúng vậy, nhưng điều đó cũng gây nhiều phiền phức lắm.

Ben cảm thấy con rồng đã dần dần thả lỏng cơ bắp.
Ả rấn biển lắc lư thân hình:

- Phiền phức gì. Nhờ qui luật đó mà mi và hai bạn của mi đã được cứu khỏi chết chìm dưới biển, khi trời đất tối sầm như vậy.

Ả cúi đầu ngang tầm với Firedrake hỏi:

- Mi từ đâu tới và sẽ đi đâu? Từ khi những anh em rồng bạc của mi đang tắm trên biển này, nháo nhác bỏ đi khỏi vương quốc của chị em ta, ta chưa hề được gặp lại một con rồng bạc nào như mi.

Firedrake vươn thẳng người, hỏi:

- Mi biết chuyện đó sao?

- Tất nhiên, vì ta đã có mặt tại đó.

Firedrake lùi một bước, từ ngực nó thoát ra một tiếng gầm:

- Mi đã ở đó? Thì ra chính mi là quái vật đã săn lùng dòng giống chúng ta!

Khiếp đảm, Sorrel ôm chặt cánh tay Ben rên rầm:

- Năm cổ ngoại, năm cổ nội ôi! Nó sắp ăn thịt chúng ta rồi!

Nhưng ả rấn biển chỉ nhìn Firedrake vui vẻ cười:

- Ta? Diên à? Rồng và rấn biển có họ hàng với nhau. Không phải ta đâu, anh em họ ạ. Đó là một con rồng như mi, nhưng lớn hơn, lớn hơn gấp nhiều lần và có vỏ ngoài là những cái vảy làm bằng vàng.

Về nghi hoặc, Firedrake nhìn sững con rắn biển.

Ả nói tiếp:

- Con rồng vàng đó mắt đỏ như mặt trăng hấp hối, ánh lên vẻ tham tàn hung ác.

Những kỷ niệm ả đang nhớ lại làm biến hẳn nụ cười:

- Đêm hôm đó họ hàng mi từ trên núi xuống biển, cũng giống như những đêm trăng tròn khác. Hai chị em ta bơi lội gần bờ, gần tới có thể nhìn thấy mặt dân làng đang ngồi ngoài cửa chòi chờ đợi bấy rồng. Chị em ta trầm mình xuống nước để họ khỏi sợ. Vì con người thường sợ hãi những gì họ không hiểu biết, nhất là những gì quá to lớn hơn họ. Hơn nữa loài rắn biển chúng ta quá xa lạ với con người.

Ben ngượng ngịu cúi đầu. Rắn biển dong đưa người kẻ:

- Bấy rồng nhào mình vào bọt sóng, trông chúng như được tạo ra bởi ánh trăng. Dân làng vui cười thật hân hoan. Loài rồng của mi làm dịu nỗi giận hờn luôn luôn chất chứa trong mỗi con người. Rồng đánh tan sự buồn khổ của họ. Vì thế họ tin là rồng đem đến điềm may mắn. Nhưng...đêm đó, một con rồng khác xuất hiện xua đuổi thần may mắn của họ đi. Nước sôi lên sùng sục chung quanh cái mõm của nó, khi nó nhô đầu trên mặt biển. Cá chết bênh bồng tràn mặt nước. Những con rồng bạc hải hùng xòe cánh. Nhưng thỉnh linh hàng bấy chim đen che kín mặt trăng.

Cố gắng hết sức, những con rồng bạc vẫn không thể nào cất cánh. Nếu không có chị em ta giải cứu kịp thời, tất cả bảy rồng đã không còn con nào sống sót.

- Mi đã giết quái vật đó để giải cứu bảy rồng?

Firedrake hỏi. Rắn biển lắc đầu:

- Chúng ta đã cố làm điều đó. Chị em ta cuộn mình quanh thân mình và mồm con rồng vàng. Nhưng những cái vảy của nó lạnh buốt như băng đá, làm chúng ta bị bỏng lạnh. Sau cùng phải để nó thoát ra. Nhưng nhờ đó mà làm cho lũ chim đen tan tác bay đi và ánh trăng đã cho bảy rồng đủ năng lực tẩu thoát. Dân làng, bàng hoàng vì nuối tiếc và khiếp sợ, đứng nhìn bảy rồng bay ngược dòng sông Indus và biến vào đêm tối. Con quái vật lặn sâu xuống biển, chị em ta cố sức tìm kiếm tận đáy sâu, nhưng không thấy chút dấu vết nào. Từ đó rồng bạc không hề trở lại, mặc dù cho mãi đến sau này, dân làng vẫn đứng ngóng trông trên bờ biển trong những đêm trời sáng ánh trăng.

Rắn biển ngừng lại. Tất cả đều câm lặng, không ai thốt được lời nào.

Sau cùng, Firedrake ngừng nhìn bầu trời tăm tối, hỏi:

- Có bao giờ mi nghe nói về bảy rồng đó nữa không?

- Ôi! Ta được nghe nhiều chuyện lắm. Thỉnh thoảng các thủy thần, các nàng tiên cá... những kẻ bơi lên dòng Indus, khi trở về lại kể về một thung lũng xa xôi, xa mịt mù trong núi. Họ bảo đã nhìn thấy bóng

một con rồng bay trên thung lũng đó và họ tin rằng các phúc thần đã giúp cho loài rồng một nơi ẩn trốn. Giờ đây, nhìn kẻ đồng hành với mình, ta có thể tin rằng những gì họ nói không hoàn toàn vô căn cứ.

Với những lời nói sau cùng, ả rắn biển liếc nhìn cô phúc-thần của núi rừng.

Firedrake trầm ngâm suy nghĩ. Sorrel hậm hực:

- Mình ước sao biết con quái vật đó đi về đâu. Cái lối ú tim, thoát ẩn thoát hiện của nó thấy ghét quá.

Ả rắn biển cúi xuống, chạm lưỡi vào đôi tai nhọn của Sorrel:

- Quái vật đó bắt tay với những sức mạnh của nước, nên dù tất cả loài rồng đều có thể bơi, nhưng chỉ con rồng vàng mới là chúa tể của nước. Nước là tội tổ của nó, phục vụ nó tận tụy hơn cả đối với ta, cô em lâm-thần ạ. Ta chưa bao giờ gặp lại nó, nhưng mỗi khi ta cảm thấy một luồng lạnh giá lướt qua dưới đáy biển, ta biết con rồng vàng đang đi săn mồi.

Firedrake lẩm bẩm:

- Bằng vàng! Kẻ đó bằng vàng? Sorrel, điều đó có làm cậu nhớ lại gì không?

- Không. Vì sao... Ồ, khoan, khoan đã...

Firedrake nói ngay:

- Cụ rồng Râu-Xám đã dẫn chúng ta trước khi đi. Hãy thận trọng với... Kẻ Bằng Vàng.

Ben chợt vỗ tay lên trán nói:

- Vàng! Đúng rồi! Cái vảy bằng vàng!

Nó vội lục lợi ba lô, thấy Chân-sậy choàng dây,
Ben bảo:

- Xin lỗi, tôi tìm cái vảy để trong này.

Gã tí hon tỉnh ngủ hẳn:

- Cái vảy hả?

- Phải, tôi muốn đưa cho một rắn biển xem thử.

Ben nhón lên cái vảy vàng. Chân-sậy chui đầu ra
hỏi:

- Rắn biển nào đâu?

Nhưng hắn rú lên một tiếng, lăn đùng xuống quần
áo của Ben trong ba lô. Ben nắm cổ áo hắn kéo lên:

- Nào, Chân-sậy, có gì đâu mà sợ. Trông to lớn
vậy, nhưng rắn biển thân thiện lắm.

Gã tí hon cố chui càng sâu vào đồng quần áo càng
tốt:

- Bất kỳ giống gì đồ sộ cỡ đó đều nguy hiểm tuyệt
tuột. Tiểu chủ ơi! Cho tôi được yên đi. Ôi! Thân thiện!
Trông hải muốn chết luôn!

Rắn biển cúi đầu thối mặt:

- Mi nói lắm nhảm gì với cái túi vậy, hả con người
bé con? Còn cái gì mi định khoe ta đâu?

- À, tôi nói chuyện với Chân-sậy. Đây. Cái vảy
này có phải của con rồng khổng lồ không?

Con rắn biển cúi sát nhìn, rít lên:

- Rất có thể. Hãy đặt nó áp lên cổ ta.

Ben làm theo. Cái vảy vàng vừa chạm vào cổ, toàn thân con rắn biển run lên dữ dội, làm Firedrake suýt ngã nhào xuống biển.

- Đúng rồi! Chính nó! Trông nó như một vảy vàng ấm áp, nhưng nó lạnh còn hơn đá đóng băng.

Ben bảo:

- Lúc nào nó cũng lạnh, dù có đặt ngoài nắng gắt. Tôi thử rồi.-

Rồi Ben thận trọng cất vào trong ba lô. Chân sậy trồn mất tấm luôn.

Con rắn biển nhìn Firedrake, lịch sự nói:

- Anh em họ thân mến, anh phải để mắt đặc biệt đến cậu bé này. Giữ một vật thuộc về một kẻ quá hung bạo tham tàn là rất nguy hiểm. Dù chỉ là một cái vảy, có thể rồi đây quái vật đó sẽ tìm cách lấy lại.

Firedrake quay nhìn Ben, vẻ đầy lo ngại:

- Đúng đó. Có lẽ cậu nên ném cái vảy xuống biển đi. Rất nguy hiểm cho cậu đó.

Ben lắc đầu:

- Ô không! Tôi xin cậu để tôi giữ gìn cho. Đó là món quà giáo sư tặng cậu, đúng không, Firedrake? Dù sao, quái vật đâu biết tôi đang giữ?

Firedrake nhìn lên. Một vệt sáng đỏ mờ mờ ló dạng. Con rắn biển cũng nhìn theo hướng Firedrake nói:

- Trăng sắp trở lại rồi. Người anh em muốn bay

hay để tôi đưa qua biển? Dù sao anh cũng nên cho tôi biết định đi đâu.

Firedrake ngạc nhiên nhìn cô rắn họ hàng của loài rồng. Đôi cánh nó vẫn nặng nề và bốn chân uể oải như nhiều năm không được ngủ.

Ben thúc dục:

- Đồng ý đi, Firedrake. Để rắn biển chở chúng ta đi. Cậu có thể nghỉ ngơi, mà chúng ta lại không sợ bị lạc đường.

Firedrake quay nhìn Sorrel. Sorrel lèm bèm:

- Chắc là mình sẽ bị say sóng. Nhưng dù sao cậu cần được nghỉ ngơi.

Firedrake bảo rắn biển:

- Chúng tôi muốn tới ngôi làng trên bờ biển, nơi bây rồng bị tấn công. Một người chúng tôi cần gặp hiện đang sống tại đó.

Rắn biển gật đầu:

- Được, để tôi đưa đi.

23. Viên sỏi

Con rấn biển khổng lồ chở con rồng và các bạn của nó qua biển Á-Rập trong hai ngày đêm. Rấn

biển không sợ trời sáng, vì nó không sợ loài người, nhưng do yêu cầu của Firedrake, nó đã tránh xa những vùng biển có tàu thuyền qua lại. Cái lưng rộng, đầy vảy của nó thừa chỗ cho Firedrake thoải mái nằm ngủ. Sorrel luôn mồm nhóp nhép và Ben thánh thoi ngắm biển trời. Những khi biển lặng, ả rấn biển điệu dàng lướt trên mặt nước như một tấm gương màu xanh. Nhưng khi sóng lớn, nó cất bóng mình lên không, nên tất cả "hành khách" không ai bị ướt.

Sorrel vượt qua cơn say sóng vì tí tí đánh chén đồng lá ngon lành hái dưới thung lũng của ông thần Asif. Firedrake ngủ li bì gần suốt cuộc hành trình trên biển. Chỉ riêng Ben ngồi suốt sau cái gai trên đầu rấn biển, lắng nghe giọng nói ngân nga như hát của cô nàng, kể về tất cả những sinh vật ẩn mình trong lòng biển. Ben mê mẩn vì những chuyện về các nàng tiên cá, những con tinh duyên săn lùng tàu thủy, những thủy quái tám tay, những con cá đuối khổng lồ ca hát, những con quỷ đầu cá mập và những đứa con biển cá cười

cá voi, như loài người cưỡi ngựa... Ben bị cuốn hút vào chuyện kể của nàng rắn biển, quên cả anh bạn tí hon đang nằm trong ba lô.

Con người nhân tạo tí hon nằm co quắp giữa mớ quần áo của Ben, lắng nghe tiếng chóp chép của Sorrel, giọng kể êm như ru của con rắn biển mà pháp phòng tự hỏi, lúc này chủ nhân của hấn đang ở nơi nào.

Nettlebrand đã thật sự tới miền sa mạc chưa? Hấn ta vẫn còn loanh quanh lòng vực Firedrake giữa những đụn cát nóng bỏng, hay đã phát giác ra bị Chân-sậy lừa gạt rồi? Những câu hỏi làm đầu gã tí hon như sắp nổ tung ra. Nhưng điều khốn khổ hơn, khốn khổ khủng khiếp, là từ hôm thứ hai của cuộc hành trình trên biển, hấn bị hành hạ bởi một âm thanh lọt vào đôi tai rất thính của hấn. Đó là tiếng kêu khào khào của một con quạ.

Đây đe dọa, âm thanh kỳ lạ đó vang vang từ tiếng sóng, vượt trên cả tiếng rít của con rắn biển, làm tim Chân-sậy đập liên hồi.

Hấn e dè ló đầu ra khỏi cái ba lô vẫn đang treo trên gai rồng. Con rồng đang thở đều đều trong giấc ngủ. Trên bầu trời nắng xanh trong, một con chim đen đang lượn vòng giữa một bầy hải âu trắng nõn.

Chân-sậy co mình xuống tận đáy ba lô. Hấn mong sao, đó chỉ là một con quạ lạc bầy, bị gió thổi đến nơi này. Không, chắc chắn không phải vậy. Ước gì con rắn biển khổng lồ kia lia cái lưỡi dài thông, tóm gọn con chim đen, như một con cóc bắt con ruồi vậy.

Nhưng con rắn biển mãi mê kể chuyện chẳng dờn ngó gì tới bầu trời.

Chân-sậy tự nhủ: "Mình phải bịa ra một chuyện để nói lại với Nettlebrand. Bịa làm sao cho khéo để hấn phải tin. Nhưng bịa sao bây giờ? Động não đi! Nghĩ đi! Tại sao đầu óc mình như mít đặc thế này?"

Nhưng không phải chỉ mình Chân-sậy để ý tới con quạ.

Ban đêm, bóng tối đã đồng lõa với con chim đen này, còn bây giờ, nổi bật trên bầu trời xanh trong, nó không thoát khỏi đôi mắt tinh tường của Sorrel. Ngay lập tức, Sorrel quả quyết con chim này đang theo dõi bọn chúng.

Sorrel thận trọng lần từng bước trên lưng rắn biển tới gần Ben. Cậu bé đang nghe đến đoạn hấp dẫn về cuộc chiến giữa hai bà hoàng mỹ-nhân-ngư

Sorrel lo lắng hỏi:

- Cậu có thấy gì không?

Con rắn biển ngạc nhiên quay lại nhìn. Ben miễn cưỡng bước ra khỏi thế giới kỳ diệu của vương quốc trong lòng biển.

- Thấy gì?

- Con quạ! Nhìn lên đi. Đó, thấy chưa?

Ben có vẻ ngạc nhiên:

- Cậu nói đúng. Đó là một con quạ. Nhưng có gì lạ đâu?

- Nó theo dõi chúng ta. Mình bảo đảm nó theo dõi chúng ta từ lâu rồi. Suốt chuyến đi mình luôn cảm thấy có một con chim đen lảng vảng gần tụi mình. Mình bắt đầu nhớ lại lời lão chuột trắng nói về một kẻ nào đó, phải những con quạ đen đi do thám. Chẳng hạn như con quái vật bằng vàng? Biết đâu những con quạ đen chính là gián điệp của nó?

- Tớ không biết...

- Thế còn vụ những con chim đen che mắt ánh trăng khi con quái vật tấn công bầy rồng? Chúng chính là quạ, phải không, rắn biển?

Rắn biển bơi chậm lại, gật đầu:

- Những con chim đen mất đồ. Hiện nay vẫn còn thấy chúng lảng vảng trong vùng duyên hải.

Sorrel mím môi giận dữ hỏi Ben:

- Nghe chưa? Ôi, nắm móc! Phải chi mình có một hòn đá, con chim lông đen kia sẽ biết tay mình.

Ben bảo:

- Tớ có trong ba lô. Mấy người lùn sơn cước đã cho mình. Nhưng chỉ là một viên đá nhỏ thôi.

- Không sao.

Sorrel lại rón rén lần về chỗ con rồng. Ben hỏi khi Sorrel trở lại với cái ba lô của nó.

- Nhưng làm sao cậu có thể ném viên đá lên cao thế được?

Sorrel chỉ chặc lưới, lục lọi trong ba lô, lấy ra viên đá nhỏ bằng một cái trứng chim.

Chân-sậy thò đầu ra khỏi ba lô:

- Này, làm gì được với viên đá nhỏ xíu thế?

- Tổng khứ một con quạ. Được không?

Sorrel thấy viên đá từ tay này sang tay kia. Rồi liên tục phun nước bọt lên viên đá.

- Đứng, tụi quạ không ưa trò này đâu.

Giọng Chân-sậy thất thanh làm Firedrake ngừng đầu nhìn. Cả Ben và nàng rắn biển đều ngạc nhiên nhìn gã tí hon. Chân-sậy lấp bắp:

- Những... con quạ thù dai lắm... đó là... tất nhiên là mấy con tôi biết thôi.

Sorrel nhìn hẩn, nghi ngờ hỏi:

- Coi bộ anh quen biết nhiều quạ lắm nhỉ?

Chân-sậy cuống quít nhảy lên, cải chính:

- Đâu... đâu có. Nhưng... tôi nghe nói...

Sorrel lắc đầu khinh bỉ, rồi ngược nhìn trời. Con quạ bay gần hơn và liệng vòng xuống thấp dần. Ben đã có thể thấy đôi mắt nhỏ xíu của con chim màu đỏ. Nó kinh ngạc kêu lên:

- Nhìn kìa, Sorrel. Mắt con chim đó màu đỏ.

- Mắt đỏ? Mày tiêu rồi.

Nhanh như chớp, Sorrel nhắm rồi quăng viên đá lên không.

Như một mũi tên, viên đá bay thẳng vào con quạ, ghim vào cánh, bám chặt như một con sâu. Con quạ điên cuồng vỗ cánh, đảo vòng vòng, như không còn nhận ra phương hướng

Ben ngẩn ngơ nhìn con quạ rối rít mổ lông, rồi loạn choạng bay đi. Chẳng bao lâu, nó chỉ còn là một chấm nhỏ xa xa.

- Không gì hơn nước bọt lâm-thần.

Sorrel chắc lưỡi nói, rồi đi tới nằm nghỉ dưới bóng râm của con rồng.

Ả rần biến lại lướt đi trên làn nước mát và Ben lại ngồi lắng nghe những câu chuyện đầy say mê, hấp dẫn. Nhưng Chân-sậy, mặt trắng bệch như vôi, chui xuống tận đáy ba lô, lòng đầy tuyệt vọng. Vì gã gián điệp tí hon quá biết: con quạ cũng rất thành thạo cách liên lạc với chủ nhân của hắn.

24. Rồng vàng phần nộ

Nettlebrand tức như điên. Hắn đập đuôi ình ình làm cát vàng phủ kín thân mình. Tiểu-Thạch-Tu, quì giữa cặp sừng của chủ nhân, ho sù sù.

Đạp mạnh chân trên những đụn cát sa mạc, con rồng vàng gầm thét:

- AAA! Con vật chân sậy đó nói gì với ta? Chính nó đã bảo, một ngày sau khi rời ốc đảo, những đứa kia trốn trong sa mạc này. Chúng đâu? Hai ngày nay ta lục soát, quần đảo trên cát nóng gần long cả móng rồi, sao không thấy đứa nào?

Đứng trên đụn cát cao, Nettlebrand thở hồng hộc, nhìn bốn phía. Hơi nóng làm đôi mắt đỏ của quái vật ứa nước, tuy vậy nắng nóng như lửa đốt của sa mạc vẫn không làm bộ giáp của hắn bớt lạnh.

Gã lùn Tiểu-Thạch-Tu vừa phủi cát trên những vảy vàng vừa đưa ý kiến:

- Có thể ông thần đó đã nói dối.

Nettlebrand gầm gừ:

- Hừ, có thể, có thể! Hay có thể chính thằng tí hon dẫn độn đó nghe gà hoá cuốc?

Xương khộp con rồng vàng kêu cọt kẹt, như cả mấy tuần chưa được tra dầu nhớt. Nettlebrand trừng trừng nhìn mặt trời rực cháy. Mấy con kên kên nhào lộn trên không. Con rồng vàng ợ một tiếng, rồi phì hơi thở đầy mùi xú uế lên mấy con chim to lớn. Những con kên kên như bị sét đánh, rơi ngay vào cái mồm mở toang hoác của con rồng.

Nettlebrand vừa ồn ào nhai vừa chửi rủa:

- Hết lạc đà lại kên kên! Sa mạc khốn kiếp này không có một thứ gì ngon miệng cả.

Tiểu-Thạch-Tu nhặt mấy cái lông kên kên kẹt trong răng chủ nhân, khúm núm:

- Thưa Kim-Thượng, tôi biết ngài rất tin cẩn Chân-sây, nhưng giả dụ...

- Giả dụ làm sao?

- Tôi trộm nghĩ là... cái gã mặt trắng đó đang... lừa gạt ngài...

- Cái gì?

- Tôi chắc chắn là nó đang lừa ngài. Trong lần báo cáo trước hẳn có vẻ rất khác thường.

- Không bao giờ! Nó là một thằng hèn, không bao giờ dám phản bội ta. Từ ngày nó được tạo ra trên đời, nó luôn theo lệnh ta. Không đâu. Bộ não nhỏ như óc ruồi của nó quá ngu dốt, nên có thể nó hiểu sai lắm sự việc đó thôi.

- Ngài có lý. Nếu ngài bảo nó không dám tức là nó không dám. Thế thì chúng ta lại đổ mồ hôi trên sa mạc này để chờ đợi và tiếp tục tìm kiếm.

- Câm! Dù sao nó lau chùi giáp của ta còn sạch hơn mi. Mi luôn luôn quên cắt móng cho ta. Mi cũng không nhớ hết những chiến công lẫy lừng của ta để kể cho ta nghe như nó.

Nettlebrand trượt xuống đụn cát, bụi bốc mịt mù. Bầy ma trời nhỏ xíu quay cuồng quanh hắn như bầy ruồi, lúu rúu báo cho hắn biết cả ngàn lối ra khỏi sa mạc.

- Đừng quét bàn chải lên mắt ta mãi thế, tên đầy tớ ngu ngốc kia.

Vừa quát tháo gã lùn, Nettlebrand vừa há mồm dớp mấy con ma trời vù vù trước mặt:

- Làm sao ta thấy đường tìm ra nước trên cái sa mạc khốn kiếp này, nếu tại bây cứ múa may trước mặt ta như thế này chứ?

Nhìn mặt cát trải dài tới chân trời như một đại dương màu vàng, Nettlebrand than thở:

- Ta tức tới muốn lột cả bộ da này ra. Xứ sở gì mà mấy trăm cây số không có một giọt nước. Suốt đời ta chưa từng gặp một nơi nào khô không khốc thế này. Ta cần phải phanh thây xé xác, ăn sống nuốt tươi một vật gì ngay lúc này mới hả giận được.

Chủ nhân càng găm thét, gã lùn càng khiếp vía. Vì quanh đây chẳng có gì để chủ nhân nó có thể “ăn

tươi nuốt sống", ngoài cái thân hình lùn tịt khốn khổ của... Tiểu Thạch Tu!

Nhưng hình như Nettlebrand đang cần một thứ gì to lớn hơn. Con rồng vàng đảo mắt nhìn quanh, cho đến khi bắt gặp một cây xương rồng to đùng như một cột trụ trong lâu đài.

Nhìn chủ nhân gầm gừ, giận dữ tiến gần cây xương rồng. Gã lùn rối rít:

- Chớ! Đừng, Đức Kim-Thượng ới!

Nhưng quá muộn! Nettlebrand đã phập hàm răng nhọn hoắt ngấp vào cây xương rồng khổng lồ đầy gai. Hàng ngàn cái gai cắm sâu vào nướu con rồng vàng (Ồi!, đó lại là phần duy nhất trong cơ thể nó dễ bị tổn thương nhất!)

Nettlebrand ú ớ gầm gào:

- Nhổ ra... nhổ ra mau... ui cha, đau quá!

Tiểu Thạch Tu vội vàng, khéo léo nhổ từng cái gai khỏi chân răng chủ nhân.

Con rồng vàng phì phò thở:

- Nó phải trả giá vụ này. Thằng tí hon nhân tạo đó sẽ phải trả giá vụ này. Nướu! Ta cần nước! Phải ra khỏi cái sa mạc khốn kiếp này ngay. Ta cần nướu!...

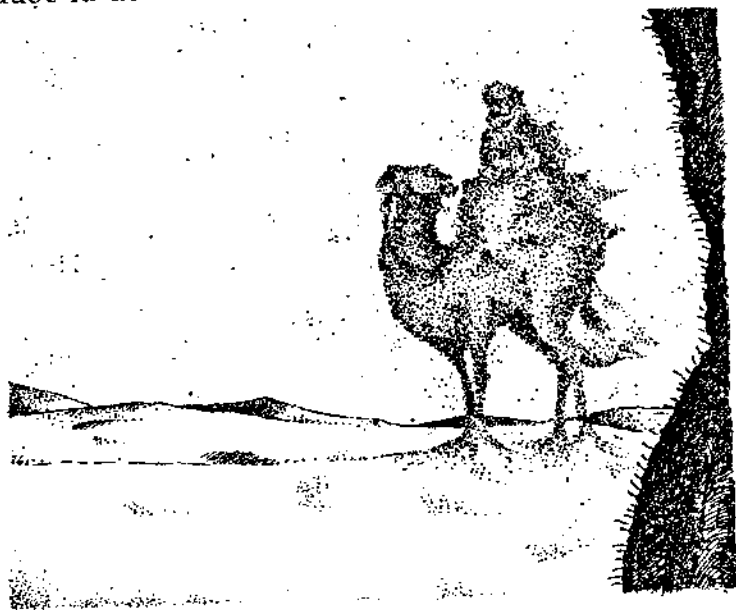
Ngay lúc đó, trong làn không khí nóng bỏng, một lớp cát mỏng nhẹ nhàng bay quanh cây xương rồng, tạo thành một hình dáng, luôn chuyển đổi theo từng

hơi thở của những làn gió sa mạc. Chân và tay xuất hiện, lớn dần lên, cho đến khi trở thành một kỵ sĩ bị mặt đang ngồi trên lưng một con lạc đà chân cao lỏng khổng, đứng ngay trước mặt Nettlebrand. Chiếc áo choàng căng gió, cũng như toàn thân kỵ sĩ, được kết thành bằng vô vàn hạt cát.

- Mi cần nước ư?

Giọng hỏi thì thầm, nhưng nghe rào rào như tiếng cát dưới bước chân người.

Gã lùn run rẩy, ngã lộn tùng phèo từ trên cái mồm chưa nhổ hết gai của chủ. Nettlebrand quá đổi kinh ngạc, cái mồm bị thương khép lại. Một lúc mới mở được ra để hỏi:

- Mi là cái gì thế?

Con lạc đà, tạo bằng lớp cát mỏng có thể nhìn suốt qua, đi tới lui trước con rồng khổng lồ, không hề tỏ ra sợ hãi chút xíu nào.

Viên kỵ sĩ kỳ lạ lại thì thầm:

- Ta là người cát. Ta hỏi lại: Mi cần nước ư?

- Rõ là một câu hỏi ngốc. Phải, tất nhiên ta cần nước.

Thân hình cát bỗng tung bay như một cánh bướm tả tơi trong gió. Tiếng nói nhẹ như hơi thở:

- Ta có thể cho mi nước. Nhưng mi trả lại ta cái gì?

Nettlebrand tức giận phun phì phì ra mấy cái gai

- Trả lại người cái gì hả? Ta sẽ tha, không ăn người.

Người cát cười lớn. Trên khuôn mặt cát, miệng chỉ còn là một lỗ trống không.

- Mi trả lại ta cái gì? Nói đi, quái vật ghê tởm kia.

Tiểu-Thạch-Tu ghé tai chủ thì thầm:

- Hứa đại đi. Cái gì chẳng được.

Nettlebrand cúi đầu, khịt mũi tức giận. Bộ giáp lạnh canh rung mạnh, con rồng vàng nhảy tới, há mồm đớp. Hai hàm răng nhai rào rào. Người cát tan tành, cát rào rào sụp xuống. Nettlebrand ho sặc sụa vì cát đầy cổ họng, nhưng nó nhe nanh cười khoái trá.

- Đáng đời mi.

Nhưng vừa gầm gừ quay đi, bỗng Nettlebrand bị gã lùn đâm thùm thụp:

- Đức Kim-Thượng ôi! Nhìn kìa!

Ngay tại nơi người cát vừa tan rã, hai người cát khác xuất hiện. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua những cánh tay họ đang giơ cao. Và rồi một trận gió bất ngờ tràn trên sa mạc.

- Chuẩn ngay là chuẩn ngay, Kim Thượng ơi!

Nhưng gió quét qua những đụn cát và lòng chảo. Bất cứ nơi nào gió lướt qua, lại thêm những người cát nổi lên. Họ phóng lạc đà vây quanh Nettlebrand. Con rồng vàng bị mắc kẹt giữa lớp mây mù mênh mông cát.

Nettlebrand dớp, cắn như con chó điên từ chân lạc đà, tới những tấm áo choàng. Những người cát này tan rã, người cát khác tiến lên. Giữa gió cát mịt mù những kỵ sĩ cát phóng lạc đà vòng vòng quanh Nettlebrand mỗi lúc một mau hơn. Tiểu-Thạch-Tu lấy nón trùm kín mặt. Con rồng vàng điên cuồng gầm thét, nhưng những gì nó dớp được chỉ toàn là cát. Cổ họng, lỗ mũi ngập ngụa cát. Mỗi khi người cát tạo thành một vòng vây kín, Nettlebrand càng lún sâu hơn vào cát. Rồi... cái đầu khổng lồ của con quái vật cũng chìm sâu vào cát.

Khi những kỵ sĩ cát rời lỏng dây cương, không còn nhìn thấy chút dấu vết nào của con rồng và tên lùn phục vụ nữa, chỉ còn lại một đồi cát mới mọc trên sa mạc.

Những con lạc đà đứng thờ, trong khi những chiếc áo choàng của chủ nhân chúng phất phơ theo gió. Chỉ một lúc sau, luồng gió lướt qua, như tiếng thờ dài, những người cát rã tan và lại trở về là một thành phần của sa mạc.

Một con rắn lục uốn mình trườn trên cát nóng, lắng nghe tiếng động trong ngọn đồi lạ lẫm. Cái đầu nhỏ nhỏ với cái mũi to dùng nhô lên khỏi đống cát.

- Kim thượng ôi! Thành công rồi là thành công rồi!

Nhìn cái đầu nhỏ đang lú lo, con rắn mon men tới kiểm mỗi, nhưng một cái mồm ghê tởm bỗng nhô lên, thở ra mùi hôi thối làm con rắn phải bỏ chạy.

Nettlebrand gào lên:

- Tiểu-Thạch-Tu. Đào đi. Đưa ta ra. Phủ bụi trên mắt ta ngay.

25. Đồng bằng sông Indus

Mây mờ che phủ hết trăng sao khi con rấn biển tiến vào bờ biển Pakistan. Trong bóng tối, Ben vẫn phân biệt được những mái nhà tranh bên bờ biển, những con thuyền lật úp trên bãi và cửa sông menh mông xuôi vào biển từ vô vàn nhánh phụ lưu.

Rấn biển rin rít bảo cậu bé:

- Chúng ta tới nơi rồi. Đây là nơi loài rồng thường đến, trước khi bị quái vật tấn công. Đó là sông Indus, cũng còn được biết tới với tên sông Sindh linh thiêng. Dòng sông này dẫn đến miền núi, lên tới Hy-mã-lạp-sơn.

Nhẹ nhàng, rấn biển bơi qua làng. Những ngọn đèn leo lét trước nhiều căn lều, kéo dài tới cửa sông Indus. Khoảng đất giữa những nhánh sông bằng phẳng và đầy bùn. Bầy hải âu trắng, đầu dẫu trong cánh, hốt hoảng bay vút đi khi thấy cái đầu đồ sộ của rấn biển gối trên bờ cát. Tiếng kêu của chúng xé tan màn đêm yên tĩnh.

Ben nhảy từ đầu rấn xuống nền cát ẩm, nhìn về

phía ngôi làng, nhưng đã bị những ngọn đồi thấp che khuất.

Rắn biễn thè lưỡi, vươn cổ nói:

- Firedrake có thể tạm tránh vào bãi sậy kia, để Ben đi tìm hiểu xem thái độ của dân làng giờ đây còn quý trọng rồng không.

Firedrake nói:

- Cảm ơn rất nhiều. Tôi thật sự khoẻ lại nhờ được nghỉ ngơi.

Ả rắn cúi đầu nhỏ nhẹ:

- Khúc sông này nông. Anh có thể lội qua khi vào làng. Tôi sợ thấy bóng tôi dân chài phát hoảng, bỏ ra khơi một thời gian, vì vậy tôi không đưa các bạn vào tận làng được.

Ben gật đầu:

- Vậy thì tôi đi ngay đây. Này, Chân-sậy, anh có thể lộ đầu ra được rồi đấy, chúng ta vào đất liền rồi.

Chân-sậy ngái ngủ chui ra khỏi mớ quần áo của Ben, lộ đầu nhìn quanh, rồi thụt trở lại liền. Nó nhăn nhó nói:

- Đất đầu mà đất! Toàn thấy nước!

Ben lắc đầu cười:

- Muốn vào làng với tôi hay muốn ở lại đây với Firedrake và Sorrel?

- Ở lại với Sorrel? Thà chết sướng hơn. Tôi theo tiểu chủ.

Sorrel chỉ một bờ cát cây cối rậm rạp, bảo Ben:

- Tụi mình núp sau đám sậy kia. Lần này mình sẽ không quên xóa dấu vết dấu.

Ben gật. Nó quay lại để nói lời chia tay với nàng rắn biển. Bãi cát trống trơn. Xa xa, ba cái bấu lấp lánh nhấp nhô trên sóng.

Nhìn vẻ thần thờ của cậu bé, cô thần rừng vừa nhâm nhi cọng sậy non vừa triết lý:

- Ôi! Đời mà, có đến phải có đi. Như gió thoảng như mây bay...

Firedrake nhìn mặt trăng vừa nhô ra khỏi đám mây:

- Mình hy vọng bà bạn của giáo sư đã khám phá được năng lượng thay thế ánh trăng. Làm sao biết chắc mặt trăng sẽ không làm chúng ta khốn đốn phen nữa như mấy đêm trước. Thôi nào, Sorrel, tụi mình xóa dấu vết đi.

Ben và Chân sậy tiến về hướng làng để tìm bà Zubeida Ghalib, nhà rỗng học.

MỤC LỤC

1. HUNG TIN	5
2. BUỔI HỌP TRONG MƯA	12
3. TRƯỚC LÚC LÊN ĐƯỜNG	25
4. MỘT THÀNH PHỐ LỚN VÀ MỘT CON NGƯỜI CÒN NHỎ	30
5. GILBERT, MỘT TAY CHUỘT HÀNG HẢI	37
6. LỬA CỦA RỒNG	54
7. CHỜ ĐÊM TỐI	63
8. KHỞI HÀNH	70
9. NETTLEBRAND “KẼ BẰNG VÀNG”	85
10. TÊN GIẢN ĐIẾP	95
11. GIÔNG TỐ	105
12. BỊ BẮT	115
13. KỶ ĐÀ LỬA	128
14. NHỮNG LỜI GIẢI THÍCH CỦA GIÁO SƯ REENBLOOM	140
15. BẢN BÁO CÁO THỨ HAI CỦA ĐIẾP VIÊN CHÂN-SẬY	156
16. BAY VỀ PHƯƠNG NAM	169
17. CON QUẠ	180
18. KHÁCH KHÔNG MỜI MÀ TỚI CỦA ÔNG GIÁO SƯ	187
19. BẢNG CHỈ ĐƯỜNG	197
20. KHE NÚI CỦA THẦN ASIF	207
21. TÊN GIẢN ĐIẾP TÍ HON HẠ QUYẾT TÂM	216
22. NGUYỆT THỰC	222
23. VIÊN SỎI	239
24. RỒNG VÀNG PHẦN NỘ	245
25. ĐỒNG BẰNG SÔNG INDUS	253

Ký sĩ rừng

Cornelia Funke

Đặng Phi Bà, người dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TS. QUÁCH THU NGUYỆT

Biên tập:

THANH HƯƠNG

Vẽ bìa:

TRÍ ĐỨC

Sửa bản in:

HÀ YÊN

Kỹ thuật vi tính:

THU HÀ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT: 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973

Fax: 84 8.8437450 - E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn

Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

20 ngõ 91, Nguyễn Chí Thanh, Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT & Fax: (04) 7734544

E-mail: vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 3.000 bản, khổ 13 x 19 cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu-Q.PN TP. HCM -ĐT : 8445308-8440038. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 144/9-CXB do Cục xuất bản cấp ngày 03-02-2005 và giấy trích ngang KHXB số 911/2005. In xong và nộp lưu chiểu tháng 07 năm 2005.

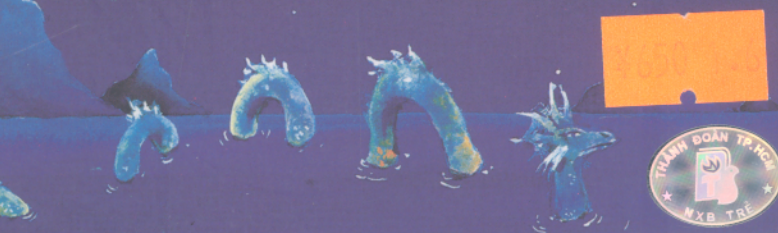
Một cậu bé, một con rồng, một cuộc phiêu lưu

Firedrake - một thiếu niên rồng không cam chịu chui rúc trong hang, trốn tránh loài người - đã tình nguyện lên đường tìm kiếm VÀNH ĐAI THIÊN ĐÀNG - quê hương của loài rồng (nơi mà cả loài người và loài rồng đều tin chưa bao giờ tồn tại)
Cùng cô bạn đồng hành Sorrel - một phúc thần núi rừng và Ben - Cậu bé sẽ trở thành kỵ sĩ rồng, ba người bạn nhỏ dấn thân vào cuộc phiêu lưu đầy cam go. Trên đường đi, họ gặp bao sinh vật kì lạ: Người lùn sơn cước, kỳ lân lửa, rắn biển khổng lồ, tiểu yêu - cát. Và luôn bị săn đuổi bởi một kẻ tàn ác: Con rồng khổng lồ bằng vàng và tên đầy tớ tâm phúc của nó.
Bằng lòng can đảm, ba người bạn nhỏ đã hoàn thành nhiệm vụ: Tìm ra VÀNH ĐAI THIÊN ĐÀNG.

Cornelia Funke, tác giả của:

Vua Trộm
Trái tim đen tối
đến Kỵ sĩ rồng.

Bà đã trở thành một trong những nhà văn được yêu thích nhất hiện nay với những câu chuyện dành cho thiếu nhi.

Cover illustration copyright©2004 by Don Seegmiller
Map illustration copyright©2004 by Peter Bailey
Inside illustration copyright©2004 by Cornelia Funke
Nhà xuất bản Trẻ xuất bản tiếng Việt theo hợp đồng
nhượng quyền năm 2005

Giá: 24.500 đ